

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

1284
(6235)

சிவகேதத்திராலய மகோற்சவ

உண்மைவிளக்கம்.

இஃது

யாழ்ப்பாணம்

மேலைப்புலாவிலு

நா. கதிராவேற்பிள் வள அலர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

சென்னை:

மதராவ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன்விலை அணை கூ.

தர்மகிஸ் ஆனிஸ்

1896.

(Copy Right Registered.)

U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TANT NAGAR, MADRAS-600 090

உ
கணபதிதுணை.
சிறப்புப்பாயிரம்.

புரசை ம-நா-ந-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம்
சபாபதிமுதலியார் மாணுக்கரும்
சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்
தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதரும் ஆகிய
திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழ்நெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

மேருவரைச்சிகரமவற்றொன்றணிவத்தற்றதெனமேவோரேத்துஞ்
சேருவவுதிருநாடுகேதீசமேமுதலாஞ்சிவதலங்க
ளாருமுயர்வமீழநாடதனிற்புலோலியெனும்பதிக்க
ணீருவவுகங்கைகுலம்விளங்கவருநாகப்பர்நெடுந்தவத்தின்.

பயனைத்துமோருருவாய்ப்பாருலகிலுதித்தெனப்பண்போர்
சாற்றும், நயகுண னூனயமனைத்துமுணர்கதிரைவேற்பிள்ளைநம்பன்
பாதாம், புயமலர்கணனவினெனுகனவிலுமேமறவாதுபோற்றும்பன்
பன், வியனமைந்தபூதசாதனமணிவார்வேண்வெனவிழைந்துசெய்
வோன்.

உலகனைத்தும்படைத்தளிக்குமொருமுதல்வன்றையுயிர்களு
ணர்ந்திடேற, இலகுசிவகேத்திராலயமகோற்குவமெனுநாலினிதமை
த்து, நிலவவரையாவெழுத்திற்பதித்துநெடுந்தையயினெடுமெவர்க்கு
மீந்தா,னலகில்புகழவன்புரிந்தபேருதவிக்கிணையுள்தோவவனிமீதே.

சை முதலியார் மாணுக்கரான
வித்துவான்
தி. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழ்நெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்தமேருகிரிச்சிகரியினொன்றெனப்புலவோர்புகலாகின்ற
தென்பூத்தகோணவரையொடுதிருக்கேதீசநகர்சிறப்பினோங்கு
மன்பூத்தவீழநன் னுட்டொருபுலோலியின்வேளாண்மரபினோங்கு
மின்பூத்தபுகழினொருநாகப்பர்செய்தவத்தின்விளக்கம்போல்வான்.

கண்ணிபாகனையன்றிக்கடவுளறியாமனத்தான்கூறற்கொள்கண்
டத், தன்னவன்றனடியாரையவனென்னச்சிந்தைகொளுமார்வம்பூ
ண்டோன்,பொன்னிலருநீற்றின்வயிற்கண்ணின்மணியினன்புபொ
ருந்தக்கொண்டோ, நென்னையாளுடைக்கதிரைவேற்குமரணபிதா
னத்தியலின்வேந்தன்.

எழுத்துமுதலேந்திய லுமிலக்கிபமுங்கற் றுணர்ந்திட்டெந்தைமா
ட்டுப், பழுத்தவன்புழுதிர்ந்தவனையுணர்ந்துதூய் பவாய்ந்தப்பரம்
பரன்றன், விழுத்தஞ்சீர்பாதமலராரூயிர்களுணர்ந்துய்வான்விழைந்
திஞ்ஞான்று, தழைத்திலகுசிவகேதராவயமகோற்சுவவிளக்கந்தனை
யீந்தானால்.

இந்நூலிற் பிரமாணமாகக்காட்டிய நூல்களாவன:

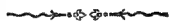
தேவாரம்.
திருவாசகம்.
திருவிசைப்பா.
திருவுந்தியார்.
திருக்களிற்றுப்படியார்.
சிவஞானபோதம்.
சிவஞானசித்தியார்.
உண்மைவிளக்கம்.
சிவப்பிரகாசம்.
திருவருட்பயன்.
போற்றிப்பொருடை.
கொடிக்கவி.
நெஞ்சவீடுதூது.
உண்மைநெறிவிளக்கம்.
சங்கற்பநிராகரணம்.
கந்தபுராணம்.
கூர்மபுராணம்.
காருடபுராணம்.
பெரியபுராணம்.
திருவிளையாடற்புராணம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
கோயிற்புராணம்.
தணிதைப்புராணம்.
திருவாதவ்யரடிகளப்புராணம்.
திருவானைக்காப்புராணம்.
திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.
தனியூர்ப்புராணம்.
அருணகிரிப்புராணம்.
திருவிநிஞ்சைப்புராணம்.
உபதேசகாண்டம்.
காசிகாண்டம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
திருவள்ளுவர்குறள்.

ஒளவைக்குறள்.
குதசங்கிதை.
பிரமேதை.
பதிர்ஞாந்திருமுறை.
சிவதருமோத்தரம்.
சைவசமயநெறி.
திருமந்திரம்.
காரைக்காலம்மையார், திருவிசை
ட்டைமணிமாலே.
ஷை அற்புதத்திருவந்தாதி.
ஷை மூத்ததிருப்பதிகம்.
சிவஞானதீபம்.
ஞானவாசிட்டம்.
பண்டாரமும்மணிக்கோவை.
சதாசிவநுபம்.
அவிர்ரோதுவந்தியார்.
பஞ்சாக்ஷரப்பதிபுசுபாசவிளக்கம்
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சிவவாக்கியர்பாடல்.
பிரபுலிங்கலீலை.
நீஷ்டாநுபூதி.
சௌந்தரியலகரி.
அருணகிரியந்தாதி.
சித்தாந்தகாணம்.
போதரத்தநாகரம்.
வைராக்கியசதகம்.
சசிவன்னபோதம்.
நந்திவிளக்கம்.
திருவாய்மொழி.
சித்தாந்தசாராவளி.
ஆகமத்திரட்டு.
திருப்போரூர்ச்சந்திரிமுறை.
இரட்டைப்புலவர்பாடல்.

உ. வே. சாஸ்திராசாரியர் நூல் நிலையம்
கிடைப்பாயி, சென்னை-20.
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவகேசத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

பூதலத்தா ருய்யவே போற்றுசிவன் கோயிறல
மோதருமா வற்சவத்தி னுண்மைசில—பேதையே
னேற்றவே மாமுகவைம் மாமுகமா தாபரையே
யேற்றுமே நல்லருளோ டெண்.

சீரிலங்கா யாழ்ப்பாணத் தேமேற் புலோலியிலே
யூரிலங்குஞ் சந்தியா முய்யவே—பேரிலங்கக்
கோணம்பா என்பாற் குடிகொண்டெம் மாள்கதிரை
வாணதா நல்லருடாள் வை.

அவையடக்கம்.

ஆசிரியநீந்தம்.

சிவன்றல மிகுமா லயநலோற் சவத்தைத்
தேர்ந்திடா திகழ்பவத் துக்கஞ்
சிவன்றல மிகுமா லயர்ந்திடா திடுவுட்
உபமோ சிறியதே நானெய்
சிவன்றல மிகுமா லறிவுளோர் குணநெய்த்
தேக்குதோர் திரித்தளிப் பாரஞ்
சிவன்றல மிகுமா லிருத்தலா லிகழா
செம்பொரு டெளிப்பநற் சீரே.

கட்டளைக் கலிப்பா.

நல்ல யாழ்ப்பாண மேலைப் புலோலியி
னாளு மெங்கட் கருட்செய வந்துறை
செல்வ னாகுங் கதிரையில் வேலவன்
சீர டித்துணை செய்துணை யாலுல
கல்ல லோட வறிவில னீங்கிதை
யேற்றி னேன்குறை யாண்டிட லீங்கிது
மல்கு நந்தா மணிவிளக் காயெழ
மாசி லெந்நை யருணெடு முண்மையே.

நூல்.

முதலாவது சிவவிளக்கம்.

அருமணிக் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே, கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம், உலோகாயதம், சௌத்திரார்திகம், யோக சாரம், மாத்மீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம், ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சூனியவாதம், தார்க்கீகம், மீமாஞ்சகம், ஏகான்மவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், சாத்தேயம், காபாலிகம், துவிதவாதம், சிவசமவாதம், சைவம், பாசுபதம், மகாவீர தம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம், பாடாணவாதம், சங்கிராந்தவாதம், அவிகாரவாதம், பரிணாமவாதம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம், முதலிய அநேக சமயங்கள் இருக்கின்றன.

இவைகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து சிரம்போல நின் ஞானிர்வதும், அகச்சமயம் ஆறக்கும் விரோதமின்றி யவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும், வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும், வைநிக்னைவ சுத்தாந்த்விந்னைவ சித்தாந்த சமயமே யாம்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத்தவர்க்குருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப்
புகலளவைக்களவாகிப்பொற்பணிபோலபேதப்
பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ்சொற்பொருள்போற்
பேதாபேதமுமின்றிப்பெருநூல்சொன்ன
அறத்திறனால்வினைவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க
னறிவொளிபோற்பிறிவருமத்துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாய்வேதாந்தத்தெளிவாஞ்சைவ
சித்தாந்தத்திறனிக்குதெரிக்கலுற்றும்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஆறுநெறிக்குமவிரோதபோதமே
தேறுமெய்ஞ்ஞானியென்றுந்தீபற
சித்தாந்தமாகுமென்றுந்தீபற.

அன்றியும் அநாதி பரமாத் த பரவஸ்துவினாலே சுத்த மாயா வயலிலே திருவருள் என்னும் வித்தையிட்டுச் சீவ கருணாவெள்ளப் பெருக்கால் வளர்க்கப்பட்ட வேதம் என னும் விருட்சத்துக்கு இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காயாதியன அகமதங்கள் எனவும், உச்சியிற் கனிந்த பெரும்பழப்பொருள் வேதாந்தம் எனவும், அப்பழத்தின் சாரமாய் மாதூரகவையாயுள்ள தேனாயிருப்பது ஷைசைவசித் தாந்தமே எனவும், ஆன்றோர் வற்புறுத்திக் கூறினாராயின், பேராணந்தப் பெருவாழ்வளிக்கும் இஞ்ஞானத்தேனின் பிர பாவத்தை யினைத்தென வியம்பல் எளிதன்றே!

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

குடியையென்னுந்தடவயனாப்ப, ணருள்வித்திட்டுக்கருணைநீர்ப் பாப்ச்சி, வேதமென்னும்பாதபம்வளர்த்தனை, பாதபந்தன்னிற்படு பயன்பலவே-யவற்று, ளிலைகொண்டுவந்தனர்பலரேயிலையொரீஇத், தளிர்கொண்டுவந்தனர்பலரேதளிரொரீஇ, யரும்பொடும்மலர்பிஞ் சருங்காயென்றிவை, விரும்பினர்கொண்டுகொண்டுவந்தனர்பலரே, யவ்வாறுறுப்புமில்வாறுபயப்ப, வோரும்வேதாந்தமென்றுச்சியிற் பழுத்த, வாராவின்பவருங்கனிபிழிந்து, சாரங்கொண்டசைவ சித்தாந்தத், தேனமுதருந்தினர்சிலரே.

இத்துணை விசேடமுற்ற அதன் கருத்துக ளெல்லாவற் றையும், திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார் முதலிய சைவசித்தாந்த சந்தானசாரியர்கள், செந்தமிழ் மொழியிலே திருவுந்தியார் முதலிய பதினான்கு சாத்திரங்கனால் தெளி வுறத் திரட்டி விளக்கியருளினர். அவைகள்:-

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்

பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்

பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு

வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

என்பனவாம்.

இவைகளிலே தெரித்துணர்த்துவது சீவ முதலாய திரி பதார்த்த உண்மையேயாம். இதுவே மற்றை யறிவுடையோ ரானும், ஞாயம், சோதனை, பொருத்தாறுபவங்களால் ஆராயப் பட்டு, உண்மையென கிச்சயிக்கப்பட்டதாம். இதைத் தெரி வித்தலே வேதமுதலாய சகல கலைகளினதும் கருத்ததாகும்.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையாகம வேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபகபாசந்
தெரித்தல்.

கந்தபுராணம்.

சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருண்
மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன
வான்றே தார் தொல்பதி யாரு யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தனையென வருப்ப ரன்னவே.

அந்த முப்பொருளையுங் காண்பாம்.

சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி தத்துவ மீராகத் 'தத்துவ
தாத்துவிகமாய் நின்று, அவன், அவள், அதுவெனச் சுட்டி.
யுணரப்படும் உலகமானது, கடம்போற்றேன்றி நின்றழியுங்
குணவயமுடைமையாற் காரியமேயென்று அதுமிக்கப்படும்.
அது சித்து அசித்து என இருபாற்படும். அவற்றுட் சித்துப்
பொருளான ஆன்ம வார்க்கங்கள் தாமே யறியாது ஒருவர்
அறிவிக்க அறியுஞ் சிற்றறி வுடைமையானும், அசித்துப்
பொருளான தேகாதி மல மாயாகர்ம காரியங்கள் தாமே
அசையமாட்டாவாய் ஒருவர் அசைவிக்க அசையுஞ் சடத்
துவ முடைமையானும், இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந்
தாமே இயங்கமாட்டாவாம். இவைகளை இயக்கி மகாசங்கரர்
கிருத்திய மியற்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ ஆதி
யந்தரகித பரவஸ்து ஒன்று வேண்டப்படும்.

சிவநானபோதம்.

அவனவள துவெனு மவைமூவினைமையிற்
ரேற்றியதிதியே யொடுங்கிமலத்துளதா
மந்தமாதியென்மனார் புலவர்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஆக்கைசுடர் தனித்தியங்கா தறிவனையு மின்றியகத்
தாக்கைவிளக் கெனவறியப் படுங்கரண மான்மாவுக்
காக்கைவித மபேதமென வைத்தியக்க மறிவிக்கு
மாக்கைவிதத் ததிபதியே யமலனுயிர்க் கதிபதியே.

தீருவஸ்ருவர் குறள்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

அவ்வஸ்துவே பதி, அது அறிவிக்க அறிவதே பதி,
அசைவிக்க அசைவதே பாசம் ஆம்.

தணிகைப்புராணம்.

அறிந்துயிர்க் கறிவிப் பதுபதி யறிவித்தா
லறிந்துநிற் பதுபசு வதுசிவத் தடையாமைச்
செறிந்துவையகத் துய்ப்பதா ணவந்திரள் கருவித்
துறந்தமாயை மற்றாணது பஃறிக் கருமம்.

பதி என்னும் பதத்தை பா - பகுதி (காத்தல்) தி -
வீணமுதற் பொருள் விசுதி எனக்கொண்டு காப்பது எனவும்,
பதி என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) உ - செயப்
படு பொருள் விசுதி எனக்கொண்டு பந்திக்கப்படுவது என
வும், பாசம் என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) அ -
கருவிப்பொருள் விசுதி யெனக் கொண்டு பந்திக்குங்கருவி
எனவும் பொருளுரைத்து மூன்றும் அநாதி நித்தியம் என்ப.
இக்கருத்துத் தோன்றவே திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ
நாயனார்

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை—யநாதியே
யாத்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்
காத்த லவன்கடனே காண். * எனக் கூறினா.

இவைகளுள் பதிவஸ்துவோ ஒன்று மல்ல, இரண்டு
மல்ல, ஒன்றிரண்டு மல்ல, உள்ளது மல்ல, இல்லது மல்ல,
நல்லது மல்ல, தீயது மல்ல, காமே பிரமம் என அகங்கரிக்
கும் பசுஞானமு மல்ல, மற்றைய பாச ஞானமு மல்ல, ஆன்
மாவு மல்ல, அதற்கறிவாய் நிற்கும் ஞானமுமல்ல, இவைக
ளோடு ஆதியந்தமு மின்றி விளங்குவதாம்.

திருக்களிற்றுப்படியாரி.

ஒன்றன் நிரண்டன் றுளதன் நிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் மடியன்று தான்.

அது ஞானஞான ஞேயம் என்னுஞ் சங்கற்பனைகளோ
விட்டு ஒன்றுபுணருஞ் சிவஞானத்தா னன்றி யேனையவாய

பசுபாச ஞானங்களால் அறியப்படாததாய், உருவம், நாமம் முதலிய கற்பனை கடந்ததாய், அருவமாய் விளங்கினும் சிற்றறிவினர்களாகிப் ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுப் பெய் வேண்டுமென முகிழ்த்த பெருங் கருணையினாலே சகலீகரிக்கும் என்பதும், ஆயிரம் பதினாயிர முதலான நாமங்களைத் தனக்கு வழங்க நிறகும் என்பதும் ஆப்த வாக்வேயாம்.

பிரமகீதை.

சம்புவினருளாலன் நிமாறனுஞ்சகலதேவதைகளும்த் [வாஞ்
வும்பனையுணரோமருள்பெறும்பொருட்டேயோதிய யாவையுமுள
செம்பொருடன்னையருளினாலொழியத்தெரிவினாற்றெரிக்குவராக
நம்புமானுடவர்கையினாற்றமறிவரோநாசியாலொழிய.

குந்தங்கீதை.

மறைமுதறனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையே யெனினுங்
கறையற விளங்கு மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டன வாரு
மூறைநயச் சிவன் மாதேவன் முற்பெயர்க ஞ்ருத்திர னுமங்களாரு
மறை பரம்பிரம முதற்பெயர் பரதத்துவ வலிர்வாசகமாமால்.

திருவுந்தியார்.

அகனமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகனமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

திருவாசகம்.

ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரர்
திருநாமம் பாடிநாக் தென்னேணங் கொட்டாமோ.

பதினோரீந்திருமுறை.

ஒருபதி னாயிரர் திருநெடு நாமமும்.

அப்பதிப்பொருளுக்கு வேதாகமார்த்தங்கள் கற்பிக்கும்
நாமரூபங்களோ ஏனைய மதத்தர்கள் கற்பிக்கும் பயனில்லா
நாமவடிவங்களைப் பேரலாது ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்கட்டுக்
கடவுட் பிரபாவத்தை விளக்கி உண்மையைக் காட்டுவன
வாம். அவற்றுள்ளும் திருநாமங்கள் ஒவ்வோர் தாதுக்களுக்
கும் பொருள் கொள்ளப்படும் விசேடமுடைத்து. அத்திரு
நாமங்களில் மிக விசேடமுடையதும், தானொன்றே நின்று

அப்பதிவஸ்துவி னிலக்கணங்களை அறிவித்து முத்தி கொடுப்பதும், சீவ என்னும் திருநாமமேயாம்.

இதன் பிரபாவத்தை ஆராய்ப்புகின்

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
வகசி றைந்தது வழியிணை சிவசிவ
உளமி றந்தயி ருணர்வொடு பரமற
வொளிநு கின்றது சிவசிவ சிவசிவ

என வருவன அறிவுளார் வாக்காகலான் அதனுண்மை இரு வினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவாநுபவ மகான்களுக்கே யன்றி நம்போல்வார்க்கு விளங்கத் தக்கதன்று. ஆயினும் உண்மைநான் முகத்தாற் சிறிது கூறுவாம்.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், மீமாஞ்சை, நியாயம், புராணம், மிருதி என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கும் வித்தைகள் எனப்படும். அவைகளுள் வேதமே மேலானது.

கூர்மபுராணம்.

அங்கமாமுறைநான்குமீமாங்கியமென்றருள்கொழித்துத் தங்குநீதிநூலொன்றுபுராணமொன்றுதவறெறிந்து பொங்குதருமநூலொன்றுபுகன்றவீரேழ்விஞ்சையினை அங்கனுலனேறவனளித்தானவற்றையுணர்ந்தோரறிவுடையோர்.

சூதசங்கிதை.

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்கு மியைமுக்கியமாம் பிரமாணம் வல்லாருரைக்கும் வேதமே.

அவ்வேதத்தினுள்ளும் சதருத்திரீயம் என்னும் உருத்திராகாதசனி மேலானது; அதனுள்ளும் ப்ரீ பஞ்சாக்கரமே மேலானது; அதனுள்ளும் சீவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது; ஆகவே, வேத புருடனுக்கு உருத்திராகாதசனிகண்ணும், பஞ்சாக்கரம் கண்மணியும், சீவ என்பது கட்பார்வையுமாம்.

இச் சீவ என்பது மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் எனவும், உருத்திரம் எனவும் பெயர் பெறும்.

அ

பஞ்சாங்குரப் பதிபகபாச விளக்கம்.

பாசமாகிய விரண்டையும் படிநெனத் தள்ளி
கேசமாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காசநீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பா
யாசைநீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம்.

திருவருட்பயன்.

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோதும் படி.

பேரியபுராணம்.

அருமறைப்பய னாகிய வருத்திர மதனை
வருமுறைப்பெரும் பகலு மெல்லியும்வழு வாமே
திருமலர்ப்பொருட் டிருந்தவ னனையவர் சிலநாள்
ஒருமையுய்த்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவந்தார்.

“சிவ என்னும்இத்திருநாமத்தை அன்புடன் உச்சரித்தவி
னாலும் கேட்டவினாலும் சமஸ்த பாவங்களும் அரிக்கப்படும்”
என்று சிவாரீக்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. அன்றியும் இதை
உச்சரித்துக் கடவுட் டியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக்
குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார்
கள்.

தேவாரம்.

சாத்திரம்பலபேசஞ்சுழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறே.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இவ்வுருத்திர மந்திரத்தையே சோனாட்டுத் திருத்தலை
பூர்த் தூய வேதியகுலத் தோன்றலான ஸ்ரீபகபதிகாயனர்
அவர்கள் செந்தாமரைத் தடாகத்திற் கழுத்தளவு நீர்க்குள்
நின்று அகோராத்திரஞ்செபித்தமையாலன்றோ உருத்திரபகபதி
(காயனர்) என்னுங் காரணத் திருநாமத்தையும் பெற்றதோடு

சிவசாலோக்கிய மடைந்து, திருவடிநீழற் கருகிருக்கும் சிவ
சாமீப்பிய முத்தியையும் அடைந்தார்.

பெரியபுராணம்.

நீடுமன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடுசெவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடுபெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடுநாமமு நிகழ்ந்தது சுவலயம் போற்ற.

இன்னும் இவ்வுலகத்தார் முத்தியடைதற்கு ஆசைகொ
ள்ளும்பொருட்டு இந்தச் சிவ என்னுந் திருநாமத்தை யுச்சரித்
துக்கொண்டு, அவதரித்தமையா லன்றோ காரணச் சிறப்புப்
பெயரோடு சிவஞானமுத்தியையும் பெற்றார் சிவவாங்கியார்.

தாயுமானகவாய்கள் பாடல்.

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
நிருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருளை கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன்.

சிவ என்னும் இஃதை சி, ■ எனத் தனித்தனி பிரி
த்து (மகாரத்திலே மலமும், நகாரத்திலே திரோதசத்தியும்,
■ காரத்திலே ஆன்மாவும் கிற்றல்போல) சிகாரத்திலே பதி
யும் வகாரத்திலே அருளும் நின்றடங்கலால், சிகாரம்; பதிய
க்ஷரம் எனவும், மகாமனுவெனவும், பெருவெழுத்து எனவும்,
பேசா எழுத்து எனவும்; வகாரம்; பரையக்ஷரம் எனவும்,
பிஞ்செழுத்து எனவும், பேசும் எழுத்து எனவும் பெயர்பெறும்.
இவை யிரண்டும் சூரியனும் ஒளியும்போல் கிற்கும்.

கொடிக்கவி.

பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையும்.....

திருமந்திரம்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாதனி ருப்பிட
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.

பஞ்சாட்சரப் பதிபகபாச விளக்கம்.

பாலுவாமிறையெழுத்து அதனொளிபரையெழுத்து

இவ்விரண் டக்ஷரங்களுள்

பதியெழுத்தாகிய சீகாரம்: அருமையான தேயுதத்துவமாய், ரூபவிடயமாய், சென்றிறத்ததாய், அக்கினிமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சங்கற்ப விடுதி கலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்த ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்) வித்தியாகலையாய், அகோரமுகமாய், (இச்சா ஞானக் கிரியையை விளக்கும் திரிநேத்திரங்களோடு கூடிய ஓர் திருமுகமுடைத்தான) மூர்த்திசாதாக்கியமாய், உருத்திரவடிவமாய், பாச சங்காரத்தைத் தருகின்ற ஞானஞ்சூரியப் பிரகாசமாய் இருக்கும் என்ப.

பரையெழுத்தாகிய வகாரம்: வாயு தத்துவமாய், பரிசு விடயமாய், புனைகிறத்ததாய், காற்றுமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சர்வார்த்தஞானப் பிரகாசத்தால் இராகத்துவேஷமின்றி யிருத்துவிப்பதாகிய) சாந்திகலையாய், தற்புருடமுகமாய் (கலைகளுக் கப்பாற்பட்டதும் ஸ்தம்பாகாரமான லிங்கமாகி விளங்குவதும் கோடிஞ்சூரியப் பிரகாசமாகி யிருப்பதும் சோதியினூடே அந்தர்க்கதமூர்த்தியாய் யுள்ளதும் ஆன) அமூர்த்தி சாதாக்கியமாய், மாகேசர ரூபமாய், திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவமாய் இருக்கும் என்ப.

“இவ்விரு அக்ஷரங்களை யுஞ் சேர்த்து மெய்யன்புடனே மனத்தில் சதா தியானிப்பவர்கள் பிறவாமுத்தி யடைவார்கள்; செபிப்போர் இஷ்ட சித்தியை யடைவார்கள்.” என்று பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானே உலக மாதாவாகிய தேவியார்க் குபதேசித்தருளினார் எனின், அதன் பெருமையினைத்தென்று அறிவாராக.

நிஷ்டாநுபூதி.

விதிசேர்பஞ்சாட்சரந்தன்னை விளங்கவுரைத்தோமேலியம்பல் பதியின்மனுவாமறையுளத்திற்பதித்தோர்பரமபதமடைவார் கதிசேர்செபமுநீங்காதோர்கருதும்பலனையடைவரென மதிசேர்சடையெம்மண்ண லுமைமகிழவுரைத்தான்வாய்மலர்ந்தே.

இத்துணை விசேடமுற்ற ஸிவ (சிவ) என்னுஞ் சம்ஸ்கிருத பதமே தமிழில் 'சிவன்' என்றாயிற்று. அதன் குக்குமப் பொருளிருக்க வெளிப்படையான பொருளை யொருவாறு காட்டுவாம்.

ஸிவ (சிவ) என்னும் பதத்தில் ஸி என்னுந்தாது "கிடத் தல்" எனவும், ஸீ என நின்று "மெலிவித்தல், கூருவித்தல்," எனவும் பொருடரலானும், ஸிவ என்னும் பதம் மங்கலம் எனப் பொருள் கொடுத்தலானும், எழுத்து நிலைமாறலால் வந்த வஸி (வசி) எனும் பதம் காந்தி எனப் பொருடரலானும், தோன்றும் பொருள்களாவன:-

- (க) சாதுக்களுடைய மனந் தம்பாற் கிடக்கப்படுபவர்.
- (உ) மகா சங்காரகாலத்து உலகமெல்லாம் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடக்கப்படுபவர்.
- (ஈ) சாதுக்களுடைய மனசிலே தங்கியிருப்பவர்.
- (அ) பாச சத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலே யுடையவர்.
- (இ) பரமானந்த ரூபியாய் நிர்விகாரியா யிருப்பவர்.
- (ஊ) சுகத்தோடு கூழனவர்.
- (எ) சுகங்களைக் கொடுப்பவர்.
- (ஐ) காந்தியை யுடையவர்.
- (ஔ) அநாதியேயுள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலரசிய சிவத்துவ முடையவர்.
- (க0) சிவத்துவம் என்னும் அதிகத்தமுடையவர்.

எனப் பொருள்விரிக்கப்பட்டு இவைகளானே, தியானிக் கப்படுபவர் எனப் பொருள்படும் தியாதா, மேலான வியாபியா யுள்ளவர் எ-ம். பரப்பிரமம், கிரேட்டர் எ-ம். பரமன்-முன் னேன், எக்காலத்தும் நிலைத்திருப்பவர் - ஆதாரமா யிருப்பவர் எ-ம். தானு, விரும்பப்படுபவர் எ-ம். நம்பன், பிரகாசமுடைய வர்-மகிழ்ச்சியுடையவர் எ-ம். தேவன், தேவர்களுட்கிரேட்டர் எ-ம். மாதேவன், என்று முள்ளவர் எ-ம். நித்தன், ஆன்மாவுக்கு மேலாயிருப்பவர் - ஆன்மாக்களிடத்திற் பிரியமுள்ளவர்-அது என்னும் மேலான பொருளாயிருப்பவர் எ-ம். நற்பரன், மகிழ்

ச்சி யுடையவர் எ-ம். நீந்தி, பற்றுக்கோடில்லாதவர் எ-ம். நீராலம்பன், ஒளிவடிவாயுள்ளவர் எ-ம். சோதி, அறிவுருவாயுள்ளவர் எ-ம். ஞானமூர்த்தி, அன்பர் இருதயத்தில் வசிப்பவர் எ-ம். நாராயணன், அழிவில்லாதவர் எ-ம். அச்சுதன், எங்குத்தங்குதலையுடையவர் எ-ம். இறையோன், சுகத்தைச் செய்கிறவர் எ-ம். சங்கரன், பரைக்குராயகர்-பராசத்திக்கு மேலானவர் எ-ம். பாபரன், எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்-மலநாசஞ்செய்பவர் எ-ம். அரன், தலைக்கோலத்தையுடையவர்-சங்கரகர்த்தர் எ-ம். பிஞ்சுகன், சங்கரகர்த்தர்-நிருவாணி எ-ம். நங்கன், கோய் இல்லாதவர் எ-ம். நிராமயன், வீரத்தன்மையுடையவர் எ-ம். உக்கிரன், முவுலகும் பயப்படுக தன்மையுடையவர் எ-ம். பீமன், பசுக்களைச் சம்சார பந்தத்தி னின்றிங் காப்பவர்-ஆன்மாக்களுக்கு நாயகர் எ-ம். பசுபதி, எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய்பவர் எ-ம். சதாசிவன், எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிப்பவர் எ-ம். பாவன், ஒன்றா யுள்ளவர் எ-ம். ஏகன், மலமில்லாதவர் எ-ம். நீதமலன் - அமலன், உபகாரகர் எ-ம். பிரான், முடிவில்லாதவர் எ-ம். அனந்தன், முதல்வர் எ-ம். ஆதி, தானே யுண்டானவர் எ-ம். சுயம்பு, பரமானந்த ரூபி - சுகத்தை யுண்டாக்குகிறவர் எ-ம். சம்பு, முவுலகிற்குந் தாய் - முக்கண்களை யுடையவர் எ-ம். தீரியம்பகன், ஒளியையுடையவர் எ-ம். பரீக்கன், எல்லா முடையவர் எ-ம். சாமீ, ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். ஈசானன், மேலாய ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். மகேச்சுரன், யமனுக்கும் முடிவைச் செய்பவர் எ-ம். காலகாலன், சத்துருக்களை அழிச் செய்கிறவர் - சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவர் எ-ம். உருத்திரன், அறுகுணங்களை யுடையவர் எ-ம். பசுவன், எண்குணங்களை யுடையவர் எ-ம். எண்துணன், அருட் கொடையை யுடையவர் எ-ம். வரதன், மேலான தேவன்-இடப்பாகத்திற் றேவியை யுடையவர் எ-ம். வாமதேவன், உமையோடுகூடி அழகு செய்கிறவர் எ-ம். சோமசுந்தரன், வேதங்களுக்குத் தலைவர் எ-ம். வேதியன் - மறைமுதலி, மேனோக்குங் கண்ணையுடையவர் எ-ம். விநாயகன், என்னும் இன்றோன்ன அளவிலாத் திருநாமங்களும் அவ்வவைகளின் காரணங்களுந் திருவருட் செயலாதியனவும் பெறப்படும்.

ஆகவே, சிவன் என்னுள் திருநாமம் ஒன்றே மேற்கூறிய வாறே பொருள்பட்டு அப்பதியின் உரு, குணம், குறி, செயல் ஆகியனவற்றைக் கருதுமாறு விசிட்டமாய் நின்றலால் அஃது, மறுமத வெறுமொழிகள்போலாகாது, தன்னை நினைத்தல் கேட்டல் செய்தவழி உண்மையை விளக்கிச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுக்க வல்லதாய்ப் பதியைக் குறிப்பிக்குக் திருநாமமாயிற்று.

ஆகலால், அநாதிமலமுத்தராய், நித்தியானந்தராய், நித்தியராய், சார்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சர்வாநுகராய், சர்வ கர்த்தாவாய், சர்வ வியாபகராய், அசுலராய், சுவதந்திர முடையராய், அதிசூக்குமராய், பரப்பிரகாசராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், அதுலராய், நிருபாதிகராய், அதிமகானாய், அதிபரமாப்த பதியா யுள்ள வர் சிவனே யாம்.

அவர் அநாதி மலபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்கள் தம்மையறிந்து வழிபட்டுய்யு நிமித்தத்தானே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னு முத்திரத் திருமேனி கொண்டருளினார்.

சிவநானசித்தியார்.

உருமேனிதரித்துக்கொண்ட தென்றலுந்ருவிறந்த
வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது
திருமேனியுபயம்பெற்றோஞ் செப்பியமூன்றுந்தங்
கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின்வடிவுதானே.

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நவ வடிவங்களே யன்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தையூட்டவும், யோகமுத்தியுதவவும், வினைகளை யழிக்கவும் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களாகிய சந்திரசேகரர் முதலாய இருபத்தைந்து வடிவங்களும், விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னுள் திரு மூர்த்தங்களும், முன்றயே சதாசிவ மாகேசுவர வடிவங்களினின்றும் தோற்றலால் அவற்றின் அடங்குவர். அடங்கவே விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னு மூர்த்தங்களும், மாணிக்க ரத்தினத்தையும், அதனோளியையும், அக்

கினியையும் அதனது (சுடுதல் அடுதல் உருக்குதல் விளக்குதல் முதலிய பலவகைப்பட்டு விளங்கும்) சத்தி யொன்றனையும், மரத்தையும் அதனது வயிரத்தையும் போன்று சிவபெருமானி னின்றும் வேறுகாராக அவர்களும் சிவன் எனப்படுவர்.

கந்தபுராணம்.

ஒன்ற யிருதிமர யோரைந்தா யையையந்தா
யன்ற தியின்மீட்டு மைந்தா யளப்பிலவாய்
நின்றாய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாந் தீங்ககற்றி
நன்ற விசுக்கு நலம்புரிதற் கேயன்றோ.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒருவனேயிராவணதிபாவகமுற்றும்போலத்
தருவனில்வருவமெல்லாந்தன்மையுந் திரியானாகும்
வரும்வடிவெல்லாஞ்சத்திசத்திதான்மரமுங்காழ்ப்பு
யிருமையும்போலமன்னிச்சிவத்தினோடியைந்துகிற்கும்.

இன்னும், சிவபெருமான் ஒருவரே எங்கும் என்னும் அகண்டசபைக்கு அகாதி மூலகாரண பரமஞான புருடனாயிருத்தலால் சபாபதி எனவும், மகாமகிமை பொருந்திய திருவருளம்சமாயிருத்தலால் மாநேவி எனவும், சத்தகோடி தத்துவகூட்ட விருத்திகளுக்கெல்லாங் காரணமாய், பரமமய புருடத்துவ பதியாயிருத்தலாற் கணபதி எனவும், சுயம்பிரகாசமாயிருத்தலாற் கப்பிரமணியர் எனவும், மாட்சிமைபொருந்திய சர்வசத்தி வியாப்தியாயிருத்தலால் விட்டுணு எனவும், பெயர்பெற்று உண்மைவிளங்க நிற்பார் என்ப.

சிவபெருமான் வடிவங்கொள்வது சுத்த தத்துவங்களிலானமையால், அவர் வடிவங்கள் தோல், இரத்தம், மாமிசம் முதலியனவற்றால் ஆக்கப்பட்ட நமது அசுத்த தேகத்தைப் போன்றனவல்ல. அவை, விசுத்தமாய் ஞானரூபமாகிய சத்தி வடிவெனப்படும்.

சிவஞானசித்தியார்.

காயமோமாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்.
சத்திதன்வடிவே தென்னிற்றடையிலா ஞானமாகும்.

சிவபெருமான் விட்டுணுமுதலினோர்போற் பேதித்து நிற்காது, திருவருட்சத்தியாராகிய உமாதேவியார் எவ்வெவ்

வண்ணமாவரோ அவ்வவ்வண்ணமாக அபேதமாய் கிற்பார். ஆகவே, அவர்வடிவொன்றே யென்பது உண்மையாம்.

திருக்கவிற்றுப்படியார்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றற்போ
வந்திற மண்ணலு மம்பிகையஞ்—செந்திறத்த
ளெந்திறத்த ளாயிருப்ப னெங்கள் சிவபதியு
மந்திறத்த னாயிருப்ப னாங்கு.

சௌந்தரியலகரி.

இருகடர்முலைத்துணைச்சிவன்வடிவுநீயதனையானுவமாக நினை
வேன், உருவுநிறைதன்னிலளவொத்தபரமானந்தமுடையபரனெடு
பரையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கன்கூட்டமதுசேடமுமறுத்ததனையு
டையதுவுமா, யருகிலிருவர்க்குமொருபொதுவாகிநிற்குங் கொலழி
வற்றனானமுதலே.

இவ்வுண்மை அவ்வவர் காமங்களாலும் பெரும்பான்மையு
யும் அறியப்படும். எங்கனமெனின், விட்டுணுவினது “கண்
ணன்” முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு “கண்ணி” முத
லாய பெண்பாற் பெயர்கள் இலக்குமிக்கும், பிரமனது “எண்
கணன்” முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு “எண்கணி” முத
லாய பெண்பாற்பெயர்கள் சரஸ்வதிக்கும், இவரல்லாதமற்றை
யோர்க்கும் இல்லாமையானும், பாசிவந்தும் பாசிவைக்கும்,
அவ்வழுவுறாது சங்கரன்-சங்கரி, இறைவன்-இறைவி, சம்பு-
சாம்பவி, மகேஸ்வரன் - மகேஸ்வரி, புராதனன் - புரா
தனி, மாதேவன் - மாதேவி, காராயணன் - காராயணி, உருத்
திரன்-உருத்திராணி, கங்காளன் - கங்காளி, விமலன்-விமலை,
பகவன்-பகவதி, பான்-பரை, பராபரன்-பராபரை, காரணன்-
காரணி, திரியம்பகன்-திரியம்பகி, ஆரணன்-ஆரணி, நித்தன்-
நித்தியை, தேவன் - தேவி, ஐயன்-ஐயை, பூரணன்-பூரணி,
ஆனந்தன் - ஆனந்தி எனப் பெரும்பாலுஞ் சொற்பொரு
ளொத்தனவாய் திருகாமங்கள் உண்மையானும் உணர்க. ஆக
வே, அவர்க ளிருவருமே அபேத நிலையுடையராய்த் தியானிக்
கப்படத் தக்கவர் என்பது போந்தவாறு காண்க.

அருணகிரியந்தாதி.

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலு

நல்லதென்று நெஞ்சத்தி னுடேன்யான்—சொல்லரிய

வண்ண மலைமேவு மண்ணலையு மண்ணவிடத்
தண்ண முலையாளை யும்.

இதனாற்றான் அரன், என்னும் ஆண்பாற் பெயர்க்கு அரி,
என்பது பெண்பாற் பெயரெனப் பொருத்திக் காட்டி, சிவ
பெருமானுக்கு விட்டுணுவும் ஓர் சத்தியாம் என்னும் உண்மை
நூன்மொழியைப் பெரியோர் பிரகாசப் படுத்தப.

தேவாரம்.

எரியலா லுருவமில்லை யேறலா லேற வில்லைக்
கரியலாற் போர்வை யில்லைக் காண்டரு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலா வமரர்கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்தும்
அரியலாற் றேவியில்லை யையனை யாற னார்க்கே.

கந்தபுராணம்.

நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுண்
மாலு மாதலின் மற்றது காட்டுவா
னா கண்டத்த னச்சுத னச்சுறுங்
கோல மெய்திக் குறுகின னவ்விடை.

இரட்டைப்புலவர்.

வருக்கைத் தடம்பொழி லாமாதை யையார்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத் தமேனி யழியு நாதார்க்கு மூச்சரவத்
திருக்கைக் வரனாக் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீற்றும் மறிவின்மையே.

சிவபெருமான் பாலசந்திரன், கற்கை, கொன்றை முத
லியன விளங்குஞ் செஞ்சடா முடிசையும், ன்று திருமுகங்
களையும், பத்துத் திருக்காங்களையும், திரிநேத்திரங்களையும்,
நா தேகத்தையும், இரு திருவடிகளையும் உடையராய்; சூலம்,
மான், மழுவாள், அக்கினி, வச்சிரம், தமருகம், நாகம், பாசம்,
அங்குசம், கண்டாமணி, நீலோற்பலம், பரிவட்டம், மாதுளம்
பழம், மாத்திரைக்கோல் ஆதியனவற்றைத் தரித்தவராய்;
வரதாபயமுடையராய்; தெளிபளிங்கு வடிவினராய் இருப்பர்.
அவர்க்கு வாகனம் இடபமாம்.

பரப்பிரம பரவஸ்துவாகிய சிவபெருமான் இவற்றைக் கொ
ண்டமை தம்பயன் கருதியன்று. எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக்கள்
அஞ்ஞான மேலிட்டானே நாமே பிரமம் என அகங்கரித்

தாழாது உண்மையை யறிந்து தம்மையே பதியெனக்
கண்டு, சார்த்தியயக்கொண்ட பெருங்கருணைத் திறனேயாம்.

கந்தபுராணம்.

ஆதலாற்றினவியப்பதற்கன்றவையணித
லீதலாதொருகிறமுளதியாவருமெவர்க்கு
நாதனையினென்றுதன்பாங்கரேநண்ணித்
தீதெலாமொரீஇழுத்திபெற்றுய்ந்திடுஞ்செயலே.

சிவஞானசித்தியார்.

தனக்கொன்றின்றி

யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசுந்தனன்றே.

இங்ஙனமாகவும் உண்மைபறியா அதிபாதகர்கள் சிலர்
நுங்கடவுளாகிய சிவன் ரூபியெனின் யாவர்க்குங் காணப்பட்
டல்வேண்டும்; அன்றியும் அவ்வுருவை யாக்கற்கொருவரும்
வேண்டும்; அவ்வாறுக்குவார் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு
வர் வேண்டப்பட்டு அந்வத்தா தோஷம் எய்தலால், உருவ
முடையர் என்பதும், அவ்வுருவத்திலே சந்திரன் பாம்பு முத
லாயினவற்றைச் சுமந்தார் என்பதும், இரத்தினாபரண முதலிய
வற்றை யணியாது ஈனர்போலக் கபாலம் புலித்தோலாதிய
வற்றை அணிந்தார் என்பதும், கொலைத்தொழிலாளர்போலக்
கரங்களிலே யாவர்க்கும் அச்சம் விளைக்கும் ரூலம் வாள்
கோடரி அக்கினியாதிய ஏந்துகின்றார் என்பதும், பதி இலக்
கணத்துக்கு மாறன்றோ? என வாயில்வந்தன வந்தனபேசி
யொழிவா ராயினர். ஆகலால் அவைகளி னுண்மையை
இயன்றவாறு புகட்டுவாம்.

சிவபெருமானே பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும்
காற்பூதங்களுக்கும் முதலாய ஆகாயத்திற்கு மேலவர்; அதற்
கும் ஏதுவாய் நிற்கும் பிரகிருதி மாயைக்கும் மேலாயிருப்ப
வர்; அப்பிரகிருதிக்கும் ஆதாரமான கலாருபமா யுள்ளவர்;
அதற்குக் காரணமான அசுத்த மாயைக்குங் கடந்த சுத்த
வித்தைக்கும் அதீதமான வித்த தத்துவத்திலிருப்பவர். அத
ற்கும் அப்பாற்பட்ட சதாசிவாதீதமான பராசத்திக் காதார
மாய்ப் பரசிவனுமாயிருப்பவர்; அன்றியும் எண்ணல் எடுத்

தல் முதலிய அளவைகளுக்கும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னு மேலளவைக்கும் மிக்க தனியளவுங் கடந்து எல்லைப்படுத்தற் கரியவர்; தற்போத வழியால் அறியப்படாதவர்; அவர் அருவமுமாகுவர் உருவமுமாகுவர் அருவுருவமுமாகுவர்; அவை கடந்த அகண்டாகாரமுமாகுவர்; காரியமுமாகுவர் காரணமுமாகுவர். ஆகலால், அவரது வடிவமாதியவற்றை இத்தன்மையன, இந்நிறத்தன, இவ்வண்ணமுடையன, என்று எழுதியுங் காட்டல் கூடாவாம்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளியன் - ஓளியி
லளியி லளியி லளிய னளியி
ளவி லளவி லளவ - னளவிற்ந்து
நின்ற னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற் .
சென்றான் நெரியத் தெரியாதான் - நெரியா
வருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்.....

கந்தபுராணம்.

அருவு மாகுவ னுருவமு மாகுவ னருவு
முருவு மில்லதோர் தன்மையு மாகுவ னூழின்
கரும மாகுவ னிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரம னுடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.

தேவாரம்.

“அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா விப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த, னிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணுதே.”

ஆயினும் மேற்கூறியவாறே உண்மை நூல்கள் அவர்க்கு நானாவித வடிவங்களைக் கற்பியாகிற்கும். அவைகளை கோக்குமிடத்துச் சில விடங்களிலே பரசிவம் அளவில்லாத பல கோடி திருவடிகள், முடிகள், புயங்கள், தேத்திரங்கள், முகங்கள், ஏனையுறுப்புகள் முதலானவற்றை உடையர் எனவும் மொழியாகிற்கும்.

தீருவிகைப்பா.

எண்ணிப்பல்கோடி சேவடிமுடிக னெண்ணில் பல்கோடிதிண் டோள்க, எண்ணிப்பல்கோடி திருவுருநாம மேர்கொண்முக கண்

முகமியல்பு, மெண்ணில்பல்கோடி யெல்லைக்கப்பாலாய் நின்றைஞ்
னூற்றம் தணரேத்து, மெண்ணில்பல்கோடி குணத்த ரேர்வீழி யிவர்
நம்மை யாளுடையாரே.

சிலவிடங்களிலே சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதத்திலே நகார
மும், திருவுந்தியிலே மகாரமும், திருத்தோளிலே சிகாரமும்,
திருமுகத்திலே வகாரமும், திருமுடியிலே யகாரமுமாக தூல
பஞ்சாஷ்டரமும்; டமருகத் தாங்குந் திருக்கரத்திலே சிகார
மும், வீசுந் திருக்கரத்திலே வகாரமும், அபயதிருக்கரத்
திலே யகாரமும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்திலே நகார
மும், முயலகளை யூன்றிய ஸ்ரீபாதத்திலே மகாரமுமாக சூக்
சும பஞ்சாஷ்டரமும்; இம்முறையே பொருந்த வடிவுகொண்டு
அனவாத திருத்தாண்டவஞ் செய்தருளுவர் எனவுங் கூறு
விற்கும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஆடும்படி கேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேககரங்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாழுமடியப் பார்.

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகரூர்
தங்கு மகரமது தான்.

இவைகளையன்றி ஈசானாயநம் என்பதற்கு “தேவர் மானு
டர்முதலாய சராசர தோற்றங்களி னுள்ளும் புறம்பு நிறைந்து
அவ்வவைகளின் கன்மானுசாரப்படி ஆட்டுவித்தாளும் மகைஸ்
வரியத்தை யுடையவரே நமஸ்காரம்” எனவும், தற்புநுடாயநம்
என்பதற்கு “எல்லா அண்டங்களினு முள்ள ஆன்மாக்கள்
காரணமாகப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடாத்தி அவைகட்
கதிகாரியாய், அதுவென்னும் பொருளா யிருக்கின்ற விராட்
புருடரே நமஸ்காரம்” எனவும், அகோராயநம் என்பதற்கு
“மகாசங்கர காலத்தில் அகோர ரூபராய் எல்லாவற்
றையும் அழித்தருள்பவரே நமஸ்காரம்” எனவும், வாம
தேவாயநம் என்பதற்கு “எல்லாவற்றையுந் தம்மிடத்தே

யொடுக்கிப் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும் பராபர பரப்பிரகாசா
னத்தரே நமஸ்காரம்” எனவும், சத்தியோசாதாயநம என்ப
தற்கு “சத்துருபசத்தி சித்துருபசத்தி ஆனந்தருபசத்தி
யென்னும் இம்மூன்றும் மகாகாரணதேக மாதவின் சச்சிதா
னந்த வஸ்துவா யிருப்பவரே நமஸ்காரம்” எனவும் ஒருவாறு
கருத்துரைத்து இம்மந்திரங்கள் பிரதமசிருட்டியாய், ஏனைய
மந்திரங்களுள் விசேடமாய், ஆன்மாக்கட் கறிந்தருள் செய்
யுங் குணமாய், மகாகாரண வடிவாயு மிருத்தவாற் பஞ்சப்
பிரம மந்திரம் எனப்படும் இவைகளே அவர்க்கு வடிவமென
வுங் கூறாநிற்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரஞ் சொன்னவாறில் கென்னென்றிற் சாற்றக்கேணி
முந்திய தோற்றத்தாலு மந்திர மூலத்தாலு
மந்தரில் சத்தியாதிக்கிசைத்தலு மாகுமன்றே.

சிலவிடங்களிலே அவர்க்கு அக்கினியே சிரம், வேதங்
களே வாய்கள், சந்திர சூரியர்களே கண்கள், திக்குகளே சேவி
கள், வாயுவே பிராணன், ஏனையவைகளே இருதயம் எனவுஞ்
சொல்லப்படும்.

பிரமகீதை.

அங்கிதலே வாய்விவித மானமறை பானு
திங்கள்விழி யென்முசைக னுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தா
னிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்.

சிலவிடங்களிலே தாத்துவிக ருக்கும் புலனோற்பத்தி
யான தேகப் பிரபஞ்சமே உபசார தூலசரீர மாகவும், தேவர்
மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் முத
லிய யோனிகளின் தூலசரீரங்களே புற அவயவங்களாகவும்,
ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளின் கலை
களே புறக்கரணங்களாகவும், சமனாகலையின் உபாதியுற்ற
இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்பவைகளே உட்
கரண மாகவும், உன்மனை அல்லது அதிநுபாதியுற்ற பராசத்
தியே பரதேகமாகவும் கொண்டருளி ஆன்மாக்கட்குப் புத்தி

முத்திக னுண்டாகும் பொருட்டு பஞ்ச கிருத்தியங்களையும்
செய்யா கிற்பர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமே புருவமாக யோனிக னுறுப்பதாக
விலகுபே ரிச்சாஞானக் கிரியையுட் கரணமாக
வலகிலா வுயிர்கட்கெல்லா மிருபய னாகவைந்து
நலமிகு தொழில்களோடு காடக நடிப்பனாதன்.

சில விடங்களிலே, சிவபெருமான் கிருத்தியராய் இடை
விடாது எங்கும் வியாபித்துப் பிரியாதிருத்தலாலும், சேதனா
சேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் பிரோகாராய் நின்ற
லாலும், அவர்க்கு சாந்தியாதீதகலை சாந்திகலை வித்தியாகலை
பிரதிட்டாகலை நிவிர்த்திகலை என்னும் ஐந்தையும் முடிகளாக
வும், சாந்தி முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பமாகவும்
வித்தியாகலை முதலிய மூன்றையும் உந்தியாகவும், நிவிர்த்தி
கலையைப் பாதமாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவ
னங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும்,
பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை இரேதசு எனும்பு
ரிணம் மூளை என்பவைகளாகவும், சத்திகளைப் பதினைங்
கண்களாகவும் அமைத்து ஆறத்துவாக்களும் வடிவம் என்று
வேதாகமங்கள் கூறுவிற்கும்.

அத்துவாமூர்த்தியாக வறைகுவதென்னெயென்னி
னித்தனாய்நிறைந்தவற்றி னீங்கிடாநிலைமையானுஞ்
சித்துடனசித்துக்கெல்லாந் சேட்டிதனாதலானும்
வைத்ததாமத்துவாவும் வடிவெனமறைகளெல்லாம்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளைந்தாரொஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்
வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதி யுத்தி
வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர்துவக்கக் கரங்கள்
வைத்தபுல னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ணெய்த்தோர்
வளங்கிழும் பதங்களொந் தசையாகு மகித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.

இவைகளே யல்லாமல் சில நூல்கள் சிவபெருமானுக்கு வாஸ்தவ தேகமின்மையாற் றியானபூசா நிமித்தங் காற்பனீக தேகத்தை யொட்டிக் காட்டாநிற்கும். அவ்வுண்மை வருமாறு:

திருச்சிணை.

ஆராதியே அவர்க்குச் சுதந்தரமாயுள்ள சிவகரணமே சிணையாகும்.

சதாசிவநுபயம்.

ஒங்கள வின்மை யுயர்சிகை.

திருமுடி.

ஆன்மாக்கள் திருவருளைக் கண்டு அதுபவிக்கும் அவ தரத்திலே தற்செயல் தோன்றாது பாவசப் படுதலையே சிவ பெருமானது திருமுடியாகக் காண்பார்கள்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

உரையிறந்த சுமதுவே முடியாகும்.

திருமுகம்.

ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிவிக்கும் பான்மையாகத் தா க்குவனவாய விடய போகங்களை அவன் அவள் அதுவாய்ப் பார்க்குமிடமெல்லாம் அவனருளையே கண்டு அதுபவிப்ப தையே அவர்க்குத் திருமுகம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பார்ப்பிட மெங்குஞ் சிவமாய்த் தோன்றல்து முகமாம்.

அன்றியும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சுத்தியோசாதம், என ஐந்துமுகமு முண்டென்ப. ஒரு முக முதல் நூறுஆயிரம்என்னும் அளவாக ஏனையோர்க்கும் முகங் களைஇயம்ப, இவைகளில் விசேட மென்னை யெனின்? மற் றையோர் முகங்களால் யாதோர் பயனும் உலகிற் கில்லையெ ன்பதும், இவர் முகங்களால் அகேக பெரும்பய னுண்டென்ப தும், அவைகளின் தன்மையால் விளங்கப்படும். அவற்றுள்,

ஊர்த்துவமுகமாய் வடகீழ்த்திக்கை கோக்கி நிற்பதாய்ப் பழகமயமாய் விளங்கும் ஈசானமுகமானது, புரோற்கீத முத லிய ஆகமங்கள் எட்டடையும் மந்திர ஞானத்தையுந் தோற்று

வித்து, அனைத்தையும் ஆளுங்குணத்தையு முடையதாம். அதோழகங்களுள் ஒன்றாய்க் கிழக்குகோக்கிற்பதாய்க் கோங்கம்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் தற்புநுடழகமானது, ரௌரவ முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் அதிமார்க்க ஞானத்தையுத் தோற்றுவித்து யாவற்றையுங் காக்குங் குணத்தையுமுடையதாம். தெற்கு கோக்கியதாய்க் கருநிற முடைத்தாய் விளங்கும் அகோழகமானது, விசயம் முதலிய ஐந்தாகமங்களையும் அத்தியான்மகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் அழிக்குங் குணத்தையு முடையதாம். வடக்கு கோக்கியதாய் வெட்சிப்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் வாமுதேவழகமானது, தீப்தம் முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் வைதிக ஞானத்தையும் தோற்றுவித்து அனைத்தையும் விளக்குங் குணத்தையு முடையதாம். மேற்குகோக்கியதாய்ப் பாணி நத்ததாய் விளங்கும் சந்தியோசாதழகமானது, காமிகமுதலாய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் லௌகிகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் ஆக்குங் குணத்தினையு முடைத்தாம். இவ்வாறன்றி ஊர்த்துவமுகம், குறித்த ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டையும் அதோமுக என்னும், முறையே இருக்குமுதலான என்னு வேதங்களையுத் தோற்றுவித்தவெனவுங் கூறுப.

திருநேத்திரம்.

இச்சாஞானக் கிரியைகளால் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்தறிந்து செய்யுந் தொழில்களாகி நின்ற குணவியலையே அவர்க்குத் திருநேத்திரம் என்பர்.

சதாசிவ நுபம்.

இவர்தா, மெல்லா மறியுமியல்பது நயனம்.

இருதயம்.

முத்தான்மாக்களுக்கு உணர்த்தப்படும் அருட்சத்தியையே இருதயம் என்று கூறுவர்.

நல்லோ ருணரவரு ஞானம இதயம்.

திருவாடி.

ஆன்மாவென்பது எவ்விடத்திலுந் தோன்றாது யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரமாய் நின்ற பொய்யறிவு

நீங்க திருவருண்ஞானம் பிரகாசித்து நின்ற அவதாரத்தையே சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்.

இவ்வாறே அவர்க்கு வடிவங்கள் பற்பலவிதமாகக் கூறலையும், அவைகளின் உண்மைகளையும் உண்மைநூல் ஆசிரியர் வாய்க் கேட்டுணர்க.

சிவபெருமான் சிகைமுதலாயின கொண்டவும், உலக முய்யத் தோன்றும் பெருங்கருணையே என்பது போதா அவற்றின் உண்மைகளுட் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டுவாம்.

க. சிகைகொண்டது.

சிகை ஞானக்குறி யாதலால், ஞானரூபியாயிருப்பவர்தாமே என்பதையும்,

உ. உபவீதம் பூண்டது.

பூணூல் வேதாந்தக் குறியாகக் கொள்ளப்படலால் வேதாந்தப் பொருளாயிருப்பவர்தாமே என்பதையும்,

ஈ. கந்திராணசீதுடினது.

தூமதியை மேற்கொண்டார் எனக் கருதக்கிடத்தலால், எல்லாம் அறிபவர் (சருவஞ்ஞத்துவர்) தாமே என்பதையும்,

சு. இடபங்கொண்டது.

தருமதேவதையே இடபம், ஞானமயமே இடபம், எனக் கூறலால், தர்ம பரிபாலர், தர்ம வடிவர், ஞானமயமாயுள்ளவர் எப்பொருட்கும் இறைவர் தாமே என்பதையும்,

ரு. ஸ்திரீ புஞ்ச நபுஞ்சக வடிவானது.

அவன் அவன் அதுவாய் நிற்கும் உலகிலுள்ள எவர்க்கும் எவைக்கும் பொதுக்கிலையர் தாமே என்பதையும்,

கூ. திரிநேத்திரங்கொண்டது.

மூன்று கண்களும் முச்சுடரெனப் படலால், காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணக்கினியம் என்னும் முத்தீவேள்வியில் அவை யாவும் தம்மிடத்தே கூடியுள்ளன என்பதையும், அன்றியும் எல்லாக் காரியங்களையும் அறித்து செய்யும்

இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

எ. மாணேந்தியது.

அதனது நான்கு கால்களையும், நான்கு வேதங்கள் எனக் கொள்ளின்றலால், அவ்வேதங்களுக்குநாதர் தாமே என்பதையும்,

அ. துலம்பிடித்தது. <sup>திருவருளானந்தி
யை எண்பதுவேதங்
குவித்தவருந் தாமே</sup>

அது முத்தலையையும் ஒரு தானையுமுடையதாகலால், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களையும், சிருட்டிதி சங்காரம்என்னும் முக்கிருத்தியங்களையுமுடைய பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாய் நிற்பவர் தாம்ஒருவரே என்பதையும், ஆன்மாக்கட்டுப் பேரின்ப வீடளிக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும், அதற்கு வேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞான சத்தியையும், அறிந்து செய்யும் செயல் எனப்படும் கிரியா சத்தியையும் உடையவர் தாமே என்பதையும்,

க. அட்டழிந்தியானது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என உலகத்துண்மையா யிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

க0. மழுத்தாங்கியது.

அது பராசத்திருபமாய், இலயத்தானமெனக் கொள்ளக் கிடத்தலால், பராசத்திக்கு மேலானவர், பரைக்கு நாயகர், இலயத்தானமாயிருப்பவர், சத்தியமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

க1. வாள்எந்தியது.

சன்னமாகிய கொடியின்வேரை அறுப்பவரும், எல்லா ரையும் அடக்கியாளலால் வந்த புகழொளியை யுடையவரும் தாமே என்பதையும்,

க2. வச்சிரங்கொண்டது.

ஒருவராலுங் கெடுக்கப்படாதவர் தாமே என்பதையும்,

க3. பாசந்தீந்தது

இந்திரியங்கள் பத்தும், அலகுக்குமழுக்கங்கள் பத்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தாறுக்கையங் காட்டி நடாத்து மாயாவடிவை யுடையவர் தாமே என்பதையும்.

கசு. தமநுகந் தாங்கியது.

சுத்தாகுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணத் தினை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கரு. சரீர்பம் பூண்டது.

குண்டனினிசத்தி பாம்புவடிவாயிருக்கிறதென்று உரு வகப்படுத்துகிறபடியாலும், அது அவர்க்குப் பரிக்கிரகசத்தி யாதலுண்மையாலும், அதனுடைய விரிவு சுருக்கங்களே பிர பஞ்சதோற்ற ஒடுக்கங்களாகையாலும், அதனை யுடையராயிருத்தலாற் சகத்திற்கு விமித்தகாரணர் தாமே என்பதையும்,

இஃதன்றி “இருத்தியே நாகரூபம்” எனக்கூறலால், இருத்தி என்பதற்குப்பொருள் கல்லசெல்வம், ஐஸ்வரியம் அதிகப்படல், நிறைவு, மேலாந்தன்மை, என்பனவாக இவை களையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கசு. கண்டாமணி தாங்கினது.

நாதமயமாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

கஎ. நீலோற்பலம் தரித்தது.

சங்கற்ப விகற்பமாகிய மன தத்துவத்தை கடர்த்துங் குணவயமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கஅ, கசு. அங்குசம்—பரிவட்டங்கொண்டது.

விவரணகுணத்தை யுடையவர், திரோபய கிருத்தியர், தாமே என்பதையும்,

உ௦. அக்கினியேந்தியது.

ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசங்களைச் சங்கரித்துக் காப் பவர் தாமே என்பதையும்,

உக. வரதாபயங்கொண்டது.

முறையே ஆன்மாக்களின் கன்மங்களுக்கிடாகப் போக முத்தி என்பவைகளை அளிப்பவரும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கிய தத்துவத்தை யடைந்தவர்க்குச் சன்னபயத்தைப் போக்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் அழுத்துவோரும் தாமே என்பதையும்,

௨௨. கவசமீட்டது.

விஷ்களத் தன்மைபை மறைத்து நின்ற ஞானக்கிரியைகள் மேற்பட்ட பிரகாசமே அங்கியாக, அதனையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

௨௩. கொள்ளைமுதலிய மாலைதரித்தது.

ஓங்காரப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

௨௪. பளிங்குநிறங் கொண்டது.

சாத்துவிகம் பளிங்குகிறமும், ராஜதம் செங்கிறமும், தாமதம் சுருகிறமும் உடைத்தெனலால், அவைகளை முறையே ஒரோவழி யுபசாரமாக விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், இவர்க்கும் சொல்லப்படுவதனாலும், அவ்வாறு கூறினும் அரி, பிரமன் என்பவர்களின் கிருத்தியங்கள் புறத்தே முற்சொல்லிய குண மமைந்தவாகக் காணப்படினும், அகத்தே அவையின் மீதத் தாமத ராசதமாகக் காணப்படுவதனாலும், உருத்திரராய் அதிட்டித்து நிற்கும் இவரது சங்கார கிருத்தியம் புறத்தே தாமதகுணம்போற் காணப்படினும், அது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புசிப்பித்துத் தொலைத்துப் பேரின்ப வீடளிக்க வேண்டும் என்னுங் காருண்ய செயலாய், அகத்தே சத்துவ குணமயமாய் நின்றலானும், இன்னும் அவ்வவர் குணவுண்மையை அவ்வவர் வடிவங்களே தெளிவித்து நின்றலானும், சத்துவகுண சுதந்தாரும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமா யுள்ளவரும், யோகிகட்கு அவ்வடிவோடு சென்று ஞானோபதேசஞ் செய்வோரும் தாமே என்பதையும்,

௨௫. அத்தீர்முடைமை.

ஆன்மாவின் மூல மலத்தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திரமெனப் படலால், அதையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

௨௬. முயலகளை யூன்றி நீற்றல்.

பிரபஞ்சத்தை மறைக்குந் திரோபவ கிருத்தியஞ் செய்து ஆன்மாக்களது மூலமல சத்திகளை மேலிடாமல் அமிழ்த்துவோர் தாமே என்பதையும்,

உள. தூக்கிய கீநவடியராதல்.

ஆன்மாக்களுக்கு அருளே தனுவாக எடுத்த அருள் செய்வோர் தாமே என்பதையும், பரம கருணாகர பாஞ் சோதிப் பிழம்பாகிய பரசிவம், சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன் மாக்கட்கு அறிவித்த உய்விப்பாண்கொண்ட திருச் சின்னங் களேயாம். இங்ஙனமே ஏனையவற்றின் உண்மைகளையும் பெரி யோர்வாய்க் கேட்டமைக, இவ்வுண்மைகளை யறியாது, சிவ தூஷணஞ் செய்யும் ஈசுரத் துரோகிகள் எரிவாய் நரகால் விழுங்கப்பட்டு அதற்கு இரையாவார் என்பதற் கையமே யின்று.

கீநமந்திரம்.

நூலுஞ்சிகையுறுவலிப்பிரமமோ, நூலதுகாற்பாசுதன்சிகைகோ சமரம், நூலதுவேதாந்ததுன்சிகைஞானமாம், நூலுடையந்தணர்கா ணுதுவலிலே.

பத்னோரந்தீநமுறை.

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதறுநெறி, யாமதியானெனவமைத்த வாறே, யறனுருவாகிய வானேறூர்த், விறையவனியானெனவியற்று மாறே, யதுவவளவனென நின்றமையார்க்கும், பொதுநிலையானென வுணர்த்தியபொருளே, முக்கண்ணென்பது முத்தீவேன்வியிற், நெ ற்கதென்னிடை யென்பதோர்கருக்கே, வேதமான்மறியேந்துதன் மற்றத, னாதனென்னவியற்றுமாறே, மூவிலையொருதாட் சூலமேக் துதன், மூவரும்யானெனமொழிந்தவாறே, யெண்வகை மூர்த்தி யென்பதிவ்வுலகினி, துண்மையானென வுணர்த்தியவாறே, நிலம்நீர் தீவளியனல் வானென்று, மூலவாத்தொட்புகமுடையோயென்றும், பொருளுநற்பூதப் படையோயென்றும், தெருளநின்றலகினிற்றெ ருட்டுமாமே, யீங்கிவைவமுதலாவண்ணமும்வடிவு, மோங்குநின்பெரு மையு முணர்த்தவு முணராத், தற்கொலிமாந்தர்.

சௌந்தரியலகரி.

தாளிணைக்கமலமூறித்தருமமிழ்துடலமூழ்க
மீளவப்பதங்கல்யாவும்விட்டுமுற்பழையமூலம்
வாளரவாகமென்னவனைத்துயர்ப்பணத்தினோடு
நாளுமைக்கயற்கண்டுஞ்சொனவானந்தமின்னே.

கந்தபுராணம்.

வன்மைபெற்ற குண்டோதரன் மொய்ம்பிடை வைத்துச் சின்மயத் தனிமால்விடை யேறினன் சிவனே. மேனிபொற்கென்ற

லின்விமலவான்பொரு, னுனெனுமருட்கையினவையிலீசனைத், தா
னுணர்தெளிவினிற்றவத்திழ்புகையி, லானதுகுணனெலாமயன்றன
க்குமே. நேயியாற்குருவெலாநீலமாயதுந், தோமறுகடலிடைத்துயி
ல்கொள்பான்மையு, மேமுறுமகந்தையும்பிறவுமெய்துமேற், ருமத
ராசத்தானுமுற்றவே. மாமறையளப்பிலவரம்பிலாகமந், தோமறவு
தவியோர்தொன்மரத்திடைக், காமருமுனிவார்கணங்கட்கன்னவை,
தாமதகுணத்தனேற் சாற்றவல்லனே.

நீருக்களிற்றுப்படியார்.

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபட்டர்
தத்திப்பழுத்த தருளென்னுங்—கத்தியினுன்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று.

உண்மைவிளக்கம்.

தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நடு.

மாயை தனையுதறி வல்லினையைச் சுட்டிமலஞ்
சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த
ருனென்தை யார்பாதந் தான்.

சுதாசிவருபம்.

ஒள்ளொளி கவசம் பெருமையத்திரம்.

இவைகளானும்பிறவாற்றானும் உய்த்துணரப்படும்.

ஆகவே, சிவபெருமானுடைய சிரம் முகம் இருதயம் என்
னும் அங்கங்களும், வக்ஷசு கண்டம் தனங்கள் புயங்கள் நாபி
உதரம் சூகியம் நேத்திரங்கள் நாசி செவிகள் கரங்கள்
பாதங்கள் விரல்கள் தொடைகள் முழந்தாள்கள் கணைக்
கால்கள் என்னும் பிரத்தியங்கங்களும், சூலம் மான் மழு
வாளாதிய சாங்கங்களும், உடை மாலை கந்தம் ஆபரணம்
ஆசனம் உபவிதம் என்னும் உபாங்கங்களும், ஆன்மாக்கட்கு
உண்மையை விளக்கும் பேரருள் வடிவம் என்பதும், எல்லா
மாய் அல்லதுமாய் நிற்கும் எப்பிரான் தம்பயன் கருதிக்
கொண்டமை யன்றென்பதும், தெளியக்கிடந்தவாறுகாண்க.

சிவஞானசித்தியாரீ.

உருவருள் குணங்களோடு முணர்வருளுவிற் றேன்றுங்
கருமமுமருளரன் றன்கரசரணதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன் றின்றி
யருளுருவியிருக்கென்றே யாக்குவனசிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாக, அநாதிமலமுத்தபதியாகிய சிவபெருமானே
சுத்தாத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பவிட்டை யருள்வர்.

சூதசங்கிதை.

வேதமார்க்கத்தின் முக்கியமாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவமே.
யேதமின்முத்திகொடுப்பவன்.

ஆகலால் அவ்விறைவன் திருவடியாகிய தெப்பத்தை
யடைந்தவர்களே மேற்கண்ட முத்திக்கரையை அடைவார்
கள். மற்றவர்களோ! பிறப்பு இறப்பு என்னுஞ் சலத்தை
யுடையனவாய், மதியை விழுங்குகின்ற காமமென்னும் பாம்பு
விரிந்து நிற்பனவாய், இடைவிடாது நிகழும் விடயங்கள்
என்னும் இரைகளைத் தின்னுகின்ற கரணங்கள் ஆகிய மீன்
கூட்டங்கள் சுழல்வனவாய், பெருமிதம் என்னும் பரப்பை
யுடையனவாய், கோய்கள் என்னும் ஒழியாத புலால்மணம்
விசுவனவாய், மாறிமாறித் தோன்றுஞ் சுகதுக்கங்கள் என்
னும் அலைகள் மோதுவனவாய், மனம் என்னுங் கபடமுள்ள
இராசமகரஞ் சுழல்வனவாய், அகம்பாவம் என்னும் ஆமை
கள் இருப்பனவாய், அவா என்னும் அளவுகடந்த ஆழத்தை
யுடையனவாய், களவு என்னும் பாரும் மலையுமுடையனவாய்,
கலக மென்னும் விடங்கள் தங்கிய புழுக்கள் நெளிவனவாய்,
சூற்றமென்னும் நுரைகள் தோன்றுவனவாய், நிரதிசயானந்
தமென்னும் முத்திக்கரையை விட்டு விலக்குகின்ற பெண்க
ளென்னுங் கொடுஞ்சுழிகளை யுடையனவாய், கோபம் என்னும்
வடவாமுகாக்கினியைக் கொண்டவாய், போகம் என்னும்
முதலைகள் செறிந்திருப்பனவாய், இருமல் முதலாகிய ஒளிகளை
யுடையனவாய், ஆசை, தேகம், வாதம் பித்தம் சிவோத்தமம்,
என்னும் ஐவகைப்பட்ட பெருங்காற்றுகள் இடை யறாது விசு
வனவாய், குடர்கள் என்னும் ஆலாக்கூட்டங்கள் ஒலிப்பன

வாய், மலமென்னும் உவர்ப்புச் செறித்திருப்பனவாய், மார்க்கங்களாகிய பலதுறைகளை யுடையனவாய், தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம், என்னும் பெயர்களுையுடையனவாய் இருக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களில் ஒன்றையேனுங் கடக்கமாட்டாதாராய் அவற்றுள் அழுந்தி யுழல்வார்கள் என்பது சத்தியமேயாம்.

சசிவன்வபோதம்.

மரணபலங்களானபுனலையுடையது, மதியைவிழுங்காமவரவு பெரியது, கரணவொழுங்குறாதவிடயவினாதுகர், கரணமொடியங்கு மீனமிகவுமுகள்வதே. பெருமிதமென்றுகூறுபெருமையுடையது, பிணிகளெனுங்கெடாதபுலவுகமழ்வது, வருமிடரின்பமானதிரைகள் பொருவது, மனமெனும்வஞ்சராசமகாமுறைவதே. அளவிலக்கந்த யாமையபரிமிதமுள, வவாவெனிறந்தவாழ்மறியவரியது, களவுநெ ருங்குபாருமலையுமுடையது, கலகவிடங்கண்மேவுகிருமிநெளிவதே. துகளெனுநன்கிலாததுரைகடருவது, துறவீனின்பமானகரையை விடவகல், மகளிரெனுந்தவாதவலியகழியது, மறவியுஞ்சுகோபவட வைபெரியதே. வெருவருகின்றபோகமுதலையடர்வது, விவிதம னந்தமானதுறையுமறிபவ, ரொருவர்கடந்துபோகவிரகிலெழுவவ, வுத்திவிளம்பயாவருலகிலறிவரே.

சித்தாந்தகரணம்.

மந்திரவரட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண் டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன்—றிந்தவுடற் கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங் கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு.

நீருவள்ளுவர் துறள்.

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, நிறைவனழிசேராதார்.

இங்ஙனமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுடல் நீர்க்குமிழி போன்றதெனவும், இதனால்வரும் இன்பமோ மிகச்சிறியதென வும், துன்பமோ அளவில்லையெனவும் அறிந்து, இப்பிறவிக்கடல் களைக் கடந்து, சிவசாயுச்சிய முத்திக் கரைசேர்ந்து பேரின்புற் றிருக்க, இதுகாறங் கூறி விளக்கப்பட்ட பதியாகிய பர சிவத்தினது திருவடித் தெப்பத்தையே அடையவேண்டும், அது வொன்றே சுகநிலையருளாநிற்குப்.

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க்குமிழியதி லுறுமின்பங்கானலிற்புணலுதுதனக்கிங்
காயவத்துயரமளவிலைய துநீயாய்வுறாமையினழிந்தற்றாய்
நீயினிக்கவலைமயல்களைத்தவீர்ந்துநெஞ்சமேவந்தெனக்குடன்பட்
டாயவச்சொரூபற்கன்பதேபுரிவிலரியதேதார்நமக்கெதிரே.

வைராக்கிய சதகம்.

ஶ்ரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாகிதுன் பிமையவ ரடைவதும் புகல நூலுணர்ந்தாயே
நேரிலா வரன் கழலலான் மிகுசக நிலைபிறிதிலை யன்றே.

காரைக்கா லம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவன்றான் சேர்ந்தோ
மினியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவித்
கனைக்கடலை நீத்தினோங் காண்.

முற்றிற்று.

உ

இரண்டாவது

சேஷத்திராலய விளக்கம்.

சிவ பெருமானது திருவடிப் புணையை அடைதற்குச்
சமயம் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட வைதிக சைவ சுத்தாத்
துவித சைவ சித்தாந்த சமயமேயாம். இதுவே உண்மைச்
சமயமாம். இதைக் கைவிடுவேமாயின், இதுபோலுஞ் சமயம்
வாய்த்தல் அருமையினும் பேரருமையாம்.

சிவஞான சித்தியார்.

வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு
மூழ்பெற லரிதுசால வுயர்சிவ ஞானத்தாலே
போழிள மதியினைப் போற்றுவாரருள்பெற்றாரே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமன்றுள் வெனிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்தழலுஞ்சமய நெறிப்புருதவேண்டாமுத்திரந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்சுகத்தீரே.

இச் சமயத்திலே நான்கு உபாயங்கள் உண்டு. அவை
யாவன:—தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சுகமார்க்கம், சன்
மார்க்கம் என்பனவாம். இவைகள் சரியை, கிரியை, யோகம்,
ஞானம் எனவும் பெயர்பெறும். இம்மார்க்கங்களினும் முறையே
சென்றற்றான் அது கிடைக்கும் எனக.

சிவஞானசித்தியார்.

சன்மார்க்கஞ்சுகமார்க்கஞ்சற்புத்திரமார்க்கம்
தாதமார்க்கமென்று சங்கரனையடையு
நன்மார்க்கநாலிவைதான் ஞானயோக
நற்கிரியா சரியையென்று நவிறுவதுஞ் செய்வார்.

இங்ஙனமாக சரியையின்றேல் கிரியையும், கிரியையின்
றேல் யோகமும், யோகமின்றேல் ஞானமும், (சிவ) ஞான
மின்றேல் சிவபெருமானது திருவடிப்பேறுகியமுத்தியுங் கை
கூடாவாம். அதனாற்றான் அம்முத்திரசங் கொள்ளற்கு, அவை
கள் முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனிபோலக் கருவியாய்
நிற்கும் என்ப.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

வீரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

பிரபுலிங்கலீலை.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியையோகந் தானொரு ஆன் றுஞ்ஞான
மருவுதற் கேதுவென்று மறைபுகள் றிடுமால்.

தாதமாரீக்கம். (சரியை) ஆவது, புறத்தொழின் மாத்தி
ரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியை
நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு.

இதின் உண்மையாவது, இத்தேகத்தை மலச்சுமையென
வும், துக்கம், விளைக்கும் புண்குரம்பை எனவும், அநித்தியம்

எனவும் கண்டு, உண்டிசுருக்குதன் முதலியவற்றால் தேகத்தை வெறுத்தலும், வேடத்தானும், சிவோகம் பாவனையானும், பிராசாதயோகஞ் செய்தலானும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரையும் சிவலிங்கப் பெருமானையும் உண்மையுணர்ந்து வழிபடுதலுமாம்.

புநீரமாரீக்கம். (கிரியை) ஆவது, புறத்தொழில் அகத்தொழில் என்னுமிரண்டானும், சிவபெருமானுடைய அருவருவத் திருமேனியை கோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இதின் உண்மையாவது, பிருதிவியாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நேதி களைந்து, பஞ்சசத்திகளையுஞ் செய்து தன்னை உள்ளபடியறிதலாம்.

சுகமாரீக்கம். (யோகம்) ஆவது, அகத்தொழிலின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை கோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அங்ஙனம் தன்னை யறிந்தவிடத்துத் தன்னுயிர்க் குயிராயிருந்த திருவருளைக் கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து, முன்நீக்கிநின்ற கருவிகளோடுங் கூடாதிருத்தலாம்.

சுளமாரீக்கம். (ஞானம்) ஆவது, அறிவுத்தொழிலின் மாத்திரையானே உருவம், அருவருவம், அருவம் என்னும் முத்திரத் திருமேனிகளையுங் கடந்து நின்ற, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பான சிவபெருமானை கோக்கிச்செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அஞ்ஞானிகட்கு மருண்மேலீட்டினாலே சிவம் முற்றுந் தோன்றப் பெறுது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலைபோல, சிவஞானிகள் அருண்மேலீட்டினாலே பிரபஞ்சவாசனையும், அவ்வருளே வடிவாயிருந்ததானுஞ் சிவத்துந் தோன்றப் பெறாமல், பராயே ஆகிய வேறின்மையினையும் அகன்மேற் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும் பேறின்மையினையும் பெற்றுச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் நின்றலாம்.

இங்ஙனமாகக் கிரியைகளிற் பயனில்லையென அவற்றையிகழ்த்து ஞானமுத்தியடைய விரும்புவோர், ஆகாயத்தினின்

றுந் தோலையுரித்துடுக்க விரும்பினோரையும், படிவழியேறிச் செல்லாது கீழ்நின்று, மலையினுச்சிக்குப் பாய விரும்புவோரையும் போன்றவர்களாய், அவர்கதி எய்தப்பெறுவார் என்பது உண்மைதூற் றுணிபேயாம்.

இவ்வண்ணமிருத்தலால், வீட்டைய விரும்பினோர், புறத்தும் அகத்துஞ் சிவபெருமானை வழிபடல் அத்தியாவசியகமேயாம். சிவபெருமான் புறத்தே திருக்கேதத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் இருக்கும் சிவலிங்கமுதலிய திருமூர்த்தங்களை யும், மெய்யடியாராது திருவேடங்களை யும், ஆதாரமாகக்கொண்டுநின்றும்; அகத்தே உயிர் இடமாகக்கொண்டு நின்றும்; இவ்வுலகாராற் செய்யப்படும் வழிபாட்டை யேற்றாள் செய்வார்.

சிவஞானசித்தியார்.

தாபரசங்கமங்களென்றிரண்டுவினின்று
மாபரன்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்ப
னீபரன் நன்னெடுஞ் சினினைவையேனிறைந்தபூசை
யாய்பரம்பொருளைநாளுமர்ச்சிநீயன்புசெய்தே.

சிவபெருமான் இம்மண்ணுலகத்திலே நால்வகையோலியிலும், ஏழுவகைப் பிறப்பிலும், எண்பத்துநான்கு லக்கமயோனி பேதங்களிலும், அளவின்றி வினைவயத்தாற் பிறந்திரந் துழலும் ஆன்மாக்களை, அவற்றினின்று மெடுக்கு கிமித்தத்தானன்றோ, விரிந்த உலகத்திலே தலம், திர்த்தம், மூர்த்தியென்னும் மூன்றுவடிவாய் விளங்கினர் என்ப.

நணிகைப்புராணம்.

ஈண்டுநாற்பிறப்பி நெழுவகைத்தோற்றத் தெண்பத்துநான் றுனுயிலக்க, மாண்டபல்பவத்திற் பன்முறைவினையான் மறிநரு முயிர்களுடையெப்ப, வாண்டருனமல னநாதியிலுலக மாக்குழியருந் தலந்தீர்த்தங், காண்டரு மூர்த்தி யென்னமூன்றுருவாய்க் கண்ண கனுலகெலாங் கதித்து.

இம்மூன்றனையுஞ் சிவபெருமா னாகவே எண்ண வேண் டும். அவ்வாறு அவைகளை முறையாக வணங்குவோர் பரம ஞானசாரியரால் உண்மை விளங்கப் பெற்று முத்தியடைவார்கள்.

தாயுமானகவாமிகள் பாடல்.

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்றருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

சிவவடிவங்களாகிய இவற்றுள் தலங்களோ அளவில்
லாதன இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளுந் தரும் தலங்களே
விசேடம்; அவைகளுள்ளும் சைவதலங்களே விசேடம் ;
அச் சிவகேசுத்திரங்களோ ஆயிரகோடியுண்டு. அவைக
ளுள்ளும் ஆயிரத்தெட்டுத்தலங்களே மேலானவை; அவைக
ளுள்ளும் நூற்றெட்டுத்தலங்களே மேலாகும்; அவற்றுள்ளும்
அறுபத்தெட்டுத்தலங்களே சிறந்தன ; அவற்றுள்ளும் பதி
னாறு தெய்வத்தலங்களே விசேடமுற்றன ; அவைகளினும்
முத்திக்காக்களெனக்கூறும் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்
திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை என்னுஞ் சத்தகேசுத்திரங்
களே உயர்ந்தனவாம்; இவைகளினும் ஆதாரகேசுத்திரங்களா
கிய திருவாரூர், திருவாணைக்கா, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம்
திருக்காளத்தி, காசி என்பவைகளே மேலானவை; இவைக
ளினும் பஞ்சபூத லிங்ககேசுத்திரமாகிய காஞ்சி, திருவாணைக்கா
திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் என்பனவே விசே
டமுற்றன; இவைகளினும் திருவாரூர் காசி, சிதம்பரம் என்
பவைகளே விசேடமுற்றன. இவற்றுள்ளுஞ் சிதம்பரமே
விசேடமுற்றது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

அவ்வகையமூன்றின்முதற் றலப்பெருமைதனைச்சுருக்கியறைய
க்கேண்மி, "னெவ்வகையவுலகத்துந்தருமதலமதிகமவற்றீறிலாத,சை
வதலமதிகமவற்றறுபத்தெட்டதிகமவைதமிழீரெட்டுத், தெய்வதல
மதிகம்.

திருவிஜயைப் புராணம்.

ஏற்றமாந்தலமாயிரகோடியில்விடத்தி
னூற்றுநாலிரண்டவையினும்பெருமையா நுவல்வர்.

கந்தபுராணம்.

மன்னுமகேந்திரமலயஞ்சையஞ் சத்திமாநிருடம்பாரியாத் திரமே
விந்த, மென்னுமலையோரேழுங்காஞ்சியா நியெழுக்கருந்தானமொரா
யிரமேலெட்டும்.

கோயிற் புராணம்.

பிறந்திலமா ஞர்தன்னிற் பேசியகாசிமேவி
யிறந்திலமிரண்டுமுத்தியின்பழம்பின்பதாரா
முறைந்திடெந்தில்லை ஞானயோகமார்தானமாமாற்
செறிந்தடி காணச்சீவன்முத்தராயத்திரியலாமே.

இவைகளானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

இத்தலங்கடோறும், சிவலிங்கமுதலிய திருமேனிகள் விளங்கும் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கோஷத்தீர ஆலயங்களின் வரலாற்றை ஆராயுங்கால், அவைகளெல்லாம் ஒவ்வோர் காலவிசேடத்திலே சிவபெருமான் தம் மெய்யன்பர் பொருட்டாக அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்துத் திருவருள் புரிந்தகாலத்து அவ்வடியார்கள், தாம் அரிதில் அடைந்த பேறு யாவரும் எளிதில் அடைய வேண்டுமென்னுங் கருணை நோக்கத்துடன் பெருமானைப் பார்த்து, “சுவாமீ! தேவரீர் இவ்விடத்துத் திருக் கோயில்கொண்டு வீற்றிருந்து வருகின்ற மெய்யன்பர்கட்கு எளிதில் அருள்புரியவேண்டும்” எனப் பலவாறு வணங்கித் துதித்துக் குறையிரக்க, அன்பர்கள் வேண்டிய வேண்டி யாங்கீழும் பெருமான் அதற்குடன் பட்டு வீற்றிருந்தருளுந் திருத்தானங்களேயாம்.

இங்ஙனமே கோஷத்திராலயங்கள் பல அநேகர்களால் உண்டாக்கப் பட்டமை சிவாகம வேதோபாங்கத்தாலும், அவ்வத்தல் புராணங்களாலும், தலத் தீர்த்தம் மூர்த்திராமங்களாலும் அறியத் தக்கதாம். இச்சிவகோஷத்திராலய சேவைப் பெருமையை உலகத்தார்க்கு கறிவித்து உய்விக்க நினைந்த பேரருளாலே, உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியாரும், குமாரர்களாகிய விளையக்கடவுளும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும் பூவுலகடைந்து திருவானைக்கா, திருக்கேதாரம், காஞ்சி, மாயூரம், திருச்செங்காட்டங்குடி, திருச்சேய்ஞாலூர் முதலிய தலங்களில் ஆலயங்கண்டு பூசித்து, விளக்கினார்கள்.

திருவானைக்காப்புராணம்.

சிச்சுலங்காலந்தொறுந்தொறுமுள்ளநெடுஞ்சரவுருகியிவ்வாறவ்
கெச்சமில்பூசைபுரிசுவாளொருநாளினி அபூசனைமுடிந்ததன்
முச்சகம்பழிச்சமுதல்வனைத்தனைந்தமுறைலாபைவினைத்தனைளாடில்
வெச்செனவுயிர்த்துப்புககமெய்போர்ப்பவிமுத்தகுதுவினம்பினா

திருவிளையாடற்புராணம்.

கரிமுகத்தவணற்சாய்ந்துகரிமுகத்தண்ணல்பூசை
புரிசிவநகரமீதுதாரகற்பொருதுசெவ்வேள்
அரணையர்ச்சித்ததார்க்கீழ்மணற்குறியான்பாலாட்டிப்
பரன்முடிமாலேகுஞ்சேய்வளம்பதியீதாகும்.

என்பவற்றானும் பிறவற்றானு மறிக.

இவர்களும் அல்லாமல், பரமபதியாகிய சிவபெருமானே
உலகர்க்கு விளக்கும் ஓர் திருவிளையாட்டி. னிமித்தம் தந்திரு
க்குமாரராகிய சாமிநாதக் கடவுளைக் குறித்து, ஓர் கணப்பொ
ழுது தவஞ்செய்தலாற் “கணிகவரை” யென்று திருத்தணி
கைவரை, காரணத் திருநாமத்தைக் காட்டி, மொயின் அவற்
றின் பெருமையை யார் சொல்லவல்லார்.

தணிகைப்புராணம்.

பணிகளாரரப்பண்ணவன்முருகற் படர்ந்தருந்தவத்திளையாங்
குக், கணிகமேபுரிந்துகருத்துமுற்றுறலாற் கணிகவெற்பெனப்பெயர்
விளங்கும்.

இவர்களேயன்றி, கோடி உருத்திரர்கள், கந்திதேவர்,
வீஷ்ணு, பிரமன், காளி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, மார்க்கண்டே
யர், அகத்தியர் வசிட்டர், கபிலர், தும்புருகாரதர், திக்குப்
பாலகர்கள், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர் சித்தர், கருடர்
துவாதசாதித்தர், சந்திரன், மற்றைய கிரகங்கள், துருவன்,
தக்கன், அட்ட வசுக்கள், அட்ட நாகர்கள், ஆதிசேடன்,
ஏனையமுனிவர் தேவர்கள், தேவப்பெண்கள், அசுரர்கள், இரா
க்ஷதர்கள், சைவசமய பரமச்சாரியர்களாகிய உண்மை நாயன்
மார்களுள் அநேகர், பட்டணத்தடிகள், சேந்தனார், அரசர்
கள், அரிவையர்கள், முதலாய பற்பலரும் சிவகேசுத்திராலய
சேவாதிய வற்று லன்றோ தாந்தா மெண்ணியனவெல்லாம்
எய்தப்பெற் தின்புற்றார்.

தேவாரம்.

இயக்கர்கின்னரர் யமனெடுவருணர் இயங்குதீவளிஞாயிறுதிங்
கள், மயக்கமிட்புலிவானநாகம் வசுக்கள்வானவர்தானவரெல்லாம்,
அயர்ப்பொன்றின் நின்றுருவடியினை யர்ச்சித்தாற் பெறுமாருள்
கண்டு, திகைப்பொன்றின் நின்றுருவடியடைந்தேன் செழும்பொ
ழிற்றிருப்புன்குளுளானே,

உபதேசகாண்டம்.

தேவர்கின் னரரியக்கர்கிம்புருடர்காந்தருவர்
மேவருந்தவமுனிவரர்கித்தர்வெள்ளையிற்றுப்
பாவகாரியகிருதர்வித்தியாதரர்படப்பாம்
பாவதாகியவெண்மருமருச்சனையயர்ந்தார்.

கருடர்மானிடரர்க்கர்மண்புரந்தருள்கமஞ்சூல்
வருடமெண்டிசைமதவரைமால்வரைக்குலங்கள்
பொருவரும்பதம்புருந்ததுமருவலர்புரந்தீத்
தொருவுமெம்பிரானருச்சனையன்றிவேறுளதோ.

பிரபுலிங்கலீலை.

வாசவனரியயன்வானநாட்டுளோர்
பாசமின்முனிவரர்பலருமண்ணிடைப்
பூசனைவிதிமுறைபுரிந்தவாலயம்
காசனியல்லுலாய்காண்கிலாய்கொலோ.

மலைமகள்சூரமகளிர்பாற்கடல்
அலைமகண்முனிவரில்லறக்கிழத்தியர்
கலைமகள்விழிநுதற்கடவுட்பூசையா
னிலைமைகளடைந்தமைநினைந்திலாய்கொலோ.

இன்னுந் துவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுராபுரியின்கட்
டோன்றிய அரசரேறான வாகுணதேவர், பிரமகத்தியாற் பீடி
க்கப்பட்டு வருந்தி, அதை நீக்கற்கு அந்தணுளர்க்கு வேண்டி
யன ஈந்தும், திரிமூர்த்தி வடிவமான அரசவிருட்சத்தைப் பிர
தக்ஷிணஞ் செய்தும், பசுக்களுக்குப் புல்முதலாயின அருத்தி
யும், உண்டவர்க்கு முறையே செல்வம், நோய்நீக்கம், சத்து
ருரசம், புத்திரப்பேறு, யாவரானும் பூசிக்குமேன்மை என்னு
மிவைகளைக் கொடுக்கின்ற கோசலம், கோமயம், பால், தயிர்,
நெய் என்பவைகளை உண்டும், பின்னரும் பற்பல புண்ணியங்
களைச் செய்தும் நீங்கப்பெறாமல், இறுதியில் ஆலய பிரதக்ஷி
ணஞ் செய்ததினாலன்றோ தந்திராரோய் நீங்கப் பெற்றனர்.

நீங்கப்பெற்றவுடன், அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு மெய்
என்புடனே சிவாலயஞ் சமைப்பித்தும், நித்திய நித்தியாங்க
கைமித்திக கைமித்திகாங்க காமிக காமிகாங்க உறுப்புக்க
ளால் பூசையாதியன செய்வித்தும், தலயாத்திரை செய்

தும் ஒழுகிவரும்நாளில், ஓர் தினம் (திருவிடைமருதூர்ச்) சிவாலய சங்கிதியிலே தலையோடொன் றிருக்கக்கண்டு, அதைத் தன் கையாலெடுத்துக் கண்ணீர் வெள்ளத்திலாட்டி “உம்மைப் போல அடியேன்தலையுங் கிடக்கப்பெறுமோ” என்று மனமுருகியும், அங்ஙனே நாய்மலங் கிடத்தலைப் பார்த்து “அதை முதலாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்குத் தத்தேசத்திற் காற்கூறும், இரண்டாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு அரைக்கூறும், மூன்றாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முக்கூறக்கூறும், நான்காம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முழுக்கூறும் கொடுப்பதாக வாக்குப்பண்ணியும், ஒருவரும் எடுக்காமையால் தேசம் தமக்கே உடையது” என்று அம்மலத்தைத் தாமே தம் அருமைக்கரத்தால் எடுத்துப் புறத்தே யெறிந்தும், ஆலய வீதியினின்ற வேப்பமரங்கள் பழுத்து வெயிலி னிற்றலைப்பார்த்து “ஐயோ! இவைகள் சிவலிங்கப் பெருமானையொத்த திருவுருவங்கள் பலவற்றையுஞ் சுமந்து வெதுப்புநின்றனவே” என்று மனம் பதைபதைத்து, அங்ஙனின்ற மரங்கட்கெல்லாம் மேற்கட்டி, கட்டுவித்தும், இன்னும் அநேக சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தும், ஒழுகிய சிவக்ஷேத்திராலய அன்புமேலிட்டானன்றோ பெறுதற்கரிய சிவசாலோக்கிய தரிசனமும், பின்னர் மூப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் மேலாகிய பரசிவ நாதனது திருவடிப் பேரூகிய பேரின்ப நிலைச் சாகரமங் கிடைக்கப் பெற்றனர். இதனைச் சிவஞானச் செல்வராகிய திருவெண்காட நாயனார் அவர்கள் சிறப்பித்து விளக்கி யருளினர்.

பதினோர்திருமுறை.

மருதவட்டத் தொருதனிக்கிடந்த, தலையைக்கண்டு தலையுந் வணங்கி, யும்மைப்போல வெம்மித்தலையுங், கிடத்தல்வேண்டுமென்றதெத்தெத்திரந்துங், கோயின்முற்றத்து மீயிசைக்கிடப்ப, வாய்த்தன வென்று நாய்க்கட்டமெடுத்துங், காம்புருத்துநிர்ந்த கணியுருக்கண்டு, வேம்புகட்கெல்லாம் விதானமமைத்துப், பெரியவன்பின் வர ருணதேவரும், என்பதனானும் அறிக.

மேலே கூறப்பட்ட தேவர் முதலாயினோரே அன்றி கீழ்ப்பிறவிகளான யானை, சிங்கம், யாளி, புலி, குதிரை, பசு, எருது, பன்றி, குரங்கு, பாம்பு, மீன், ஆமை, நண்டு, வண்டு,

நிலாப்புள், முயல், தவளை, காரை, கரிக்குருவி, கருடன், சிலந்தி, முதலாயினவும் சிவாலயார்ச்சனை புரிந்து முத்தி யடைந்தனவே யன்றோ ?

தன்யூர்ப் புராணம்.

பிறைமருப்புரற்கான்முற்செவிப்பெருவேழ
நிறைவலிக்கொடுங்கூற்றெனநிகழ்தருமடங்க
லறைமூரட்சினவாளிகாற்கதியமைபாய்மா
வுறைசெருத்தலானோங்கிமிலேறுழல்பன்றி.

என வரும் புழுக்கீசப்படலச் செய்யுள்களால் உணர்க.

இவ்வாறே எவர்களும், எவைகளும், பரமபதியாகிய சிவ பெருமானை கைநித்திராலயங்களில் வழிபட்டு, இகபர சாத னங்களை யடைந்த உண்மையானது, இன்னோரன்ன நூல்களா னும் அநுபவத்தானும் வெளிப்படவே, அவைகள் உறுதிப் பொருளை யடைதற்குக் கருவிக ளென்பது பெறப்பட்டன.

இங்ஙனமாகவும், ஓர் சாரார், பத்மாசுரனுக்கு அஞ்சி உய்ய வழி தெரியாது ஒளித்தவனும், நம் பரத்தால் விழுங் கப்பட்டவனுமாகிய சிவனையா எல்லா வலிமையும், எல்லாச் சிறப்பும், எல்லாச் செல்வமும் உடைய நம் பகவானுனை ஸ்ரீமந் காராயண முர்த்தி ஆலயஞ் சமைத்து அருச்சிப்பார். நன்று! நன்று!! இது “வந்தியா புத்திரன் ஆகாயப் பூக்கொய்து சூடி னான் என்பதுபோல்வதன்றி உண்மையாகா.” என வாயில் வந்தன வந்தன கூறி நித்தனை செய்வாராயினார். இவர்கள் அநியாமைக் கென்செய்வோம். விட்டுணுமுர்த்தி பலகாலங் களினும் பல தலங்களிற் சென்று சிவாலயார்ச்சனை செய்தார் என்பது, நான்முகத்தாலும், தல தீர்த்த மூர்த்த நாமங்களா னும், அநுபவத்தானும், விளங்கக் கிடக்கின்றதே. ஆயினும் அவைகளை யீண்டெடுத்து விளக்கின் விரியுமாதலின் விடுத்து, ஒன்றானே மற்றவைகளி னுண்மையும் போதரக் காட்டுவாம்.

விட்டுணு சுதரிசன சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடம் பெற விரும்பிக் காஞ்சித் திருநகரடைந்து நாடோறும் ஆயிரங் தாமரைப் புட்பங்களால் அர்ச்சித்து, ஓர்நாள் ஓர் புஷ்பங் குறைய, அதற்குப் பதிலாகத் தமது கண்ணில் ஒன்றைப்

பிடுங்கிச் சாத்தி யர்ச்சித்த அன்பு மேலீட்டை னோக்கிப் பர சிவநாதர் பிரசன்னராய், அவர்க்குச் சுதரிசன சக்கரத்தை யும், சுமலக்கண்ணன் என்னுந் திருநாமத்தையுங் கொடுத்த தன்றி அத்தலமுந் “திருமாற்பேறு எனக் காரண நாமத்தோடு வழங்கப்பட்டு விளங்குக” எனவுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி அந் தர்த்தான மாயினர் என்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

ஆங்கவனையெதிர்நோக்கின் பூசைக்கமகிழ்ந்தேமுனக்கிஞ்ஞாந்று தேங்கமலவழியளித்தேம்பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வுந் பாங்குபெறுதிருமாற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பானுகோடி தாங்குகதிர்ச்சுதரிசனப்பெயராழித்தணிப்படையுமுதவினானால்.

திருவாசகம்.

சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா நென்னேட
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தானடிக்கீ
முலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.

என்று கூறுங் கூற்றுகளையும், ஏனைய நூல்களி னுற்றையு ம் ஒப்பாது மறுத்துரைப்பினும், விஷ்ணு பத்தர்களில் மெய் ஞ்ஞானி யென்று பேர் வகித்த நம்மாழ்வார் என்னுந் தம் மாழ்வார் கூறிய பேற்றையாயினும், மறுத்துக் கறுக்காது ஒப் புவாரோ அறிவேம். அவரே, “விஷ்ணு சிவபெருமானைக் கண் மலரால் ஆர்ச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றார்.” எனப் பிரகாசப்படு த்தினர். அதையும் விளையாட்டென முடிப்பார் போலும்.

திருவாய்மொழியில்.

செக்கர்வான் சடையோன் சேவடிக்கீ முந்நாளின்
மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவினை யாட்டேபோன்
மைக்கொண் மெனியனே வாளரக்கர் குவத்தரிய
செக்காங் குடியானே தேவதேவனே.

எனக் கூறிக்கிடத்தலால், உண்மை யென்பதையொப்பு வார் அறிவோர். இன்னும் இதனானே, மற்றவைகளுஞ் சைவர்கள் கட்டியதன்றென்பதை அறிந்து, சிவசுஷத்திரா லயத்தைத் தூஷியாது, அதன் விசேடம் அறிந்தொழுகல் கன்மையேயாம்.

இது நிற்க, “கேசுத்திரங்கடோறுஞ் சென்று, சிவாலயத்
தைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழும் இயல்பினோர்,
சிவன் முத்தராவர்” எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புகின்றது.
அவ்வாறே செய்து பெரும்பே நடைத்த மார்க்கண்டேய
முனிவரே அதற்குச் சான்றாகும்.

சுந்திராணம்.

அத்தனாலயமனைத்தும்வைகலும், பத்தியோடுமுன்பரவியேயிருந்,
சுத்தனாகியதொலைவிலாருயிர்முத்தியெய்தினான்முழுதுணர்ந்துளான்

இன்னுஞ் சிவாலயத்தை, மெய்யன்புடனே கால்களாற்
பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தாம் எடுத்தவைக்கும் ஒவ்வோர்
அடிக்கும் ஒவ்வோர் அஸ்வமேத யாகஞ் செய்த பலத்தை
அடைவார்கள் எனச் சிவபெருமானே வரகுண பாண்டியர்க்
குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

என்னும்படியம்முறையால்வளைந்தேத்தவையன்
விண்ணின்மியம்புமரசேபரிமேதவேள்வி
கண்ணும்பயனோரடிவைப்பினினைண்ணவெம்மைப்
பண்ணும்வலத்தான்மகிழ்ந்தேம்பழியஞ்சன்மன்னே.

சிவாலயத்தை மெய்யன்புடனே ஒருசாமம் அங்கப்
பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தமது நினைகளைல்லாம் நீங்கப்
பெற்றுச், சிவசாலோக்கிய பதவியையடைந்தினிதிருந்து பின்
னார், உலகம் சுத்த மாயைக்குள் ஒடுங்கும்போது அத்துவித
முத்தியையும் அடைவார்கள்.

அருணகிரி புராணம்.

ஒருயாமம்வலம்புரியினுடலினாற்பீவினைகளொருவுமெல்லாங்
கருவாதையிலர்மண்ணிற்சிவலோகமடைந்துகளிப்புறவேவாழ்வர்
பெருகார்வத்தொடுமேலைச்சிவலோகம்பெற்றிருப்பார்பேதமற்றே
பரமேசன்பதமடைவரண்டமெலாமாயையினுட்படியும்போதில்.

சிவாலய சந்நிதானங்களிலே யமன் அணுகான் என்றும்,
அவற்றுள்ளும், காசி, திருக்காளத்தி என்பவைகளிலே சிவசந்
நிதியினின்றுத் தனித்தனி ஐந்து குரோசத்துக்கு அப்பாலும்,
மதுரையிலே சிவ சந்நிதியினின்றும் ஒரு குரோசத்துக் கப்பா
லும், சிதம்பரத்திலே சிவ சந்நிதியினின்றும் இரண்டுகாத

வழிக்கப்பாலும், யமனைச் சஞ்சரிக்குமாறு சிவபெருமான் ஆஞ்ஞாபித்தருளினார் என்றும், உண்மை நூல்கள் உரைக்குமாயின் கேஷத்திராலய விளக்கத்தை யென்னென் நினைவாம்,

இவ்வுண்மைகளை நோக்கி யன்றோ, சைவசமய பரமாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், தெய்வப்புலமை ஒளவையாரும், சிவாலயங்க ளில்லாத ஊர் எவ்வித வளப்பங்களால் தேங்கப்படினும் நல்ல ஊரன்று பாழூராம்; அதிற்குடியிருத்தலு மாகாவாம்; என்னுங் கருத்துட்பட “திருக்கோயிலில்லாத திருவிலூரும்” எனவும், “கோயிலில்லா லூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்” எனவுங் கூறி யருளினார்கள்.

இத்துணை விசேடமுற்ற கேஷத்திராலயங்களை அவமதிக்காது அவற்றை அடைத்து “வாழ்த்தவாயு நினைக்கமடநெஞ்சந், தாழ்த்தச்சென்னியுந் தந்ததலைவனைச், சூழ்த்தமாமலர் னூவித்” துதிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தாற்றான் அருமையினும் பேரருமையான இம்மானுட யாக்கையாற் பயனுண்டு. அன்றேல் இன்றும்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்றாப்
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக
ளண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச
மவனழக் கீழிழமைபுகு மடிமையே மடிமை.

தேவாரம்.

ஆக்கையாற் பயனென் அரன்-கோயில் வலம்வந்து, பூக்கையா லட்டிப் போற்றியென் னாதவிவ், வாக்கையாற்பயனென்.

இந்த “மானிடப்பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக்கா யத், தானிடத் தைத்துமாடு மரன்பணிக்காக வன்றோ” என்னுந் திருவாக்கை நினைத்து கேஷத்திராலய திருத்தானங்களை

யடைந்து மெய்யன்புடனே பூசித்து முத்திபெற்றுய்வார்களாக.

இங்ஙனமாகவும், சில மௌட்டிகர்கள், அங்கில்கெனாத படி யெங்கும் பிரகாசமாய்க் கடவுளிருக்க, நாம் அத்தலாலயத்திற்குள் இருக்கிறார் என உன்னலுங் கொடும்பாவ மன்றோ? எனவும், இன்னும், தலம் ஆலயம் மூர்த்தி தீர்த்தங்களெல்லாம் சோதனையிற் பார்க்குமிடத்து, அவைகள் சாதாரணமான மண், கல், மரம் உலோகம் நீர்போலிருப்பனவன்றி வேறு விசேட மொன்றையு முடையவன்றோ? எனவும், அவைகள் வேடிக்கை விஷயமாய்ப் பொழுதுபோக்கற்காக ஏற்படுத்தப் பட்டனவன்றி, வேறொர் பிரயோசனத்தை யுங் கொடுக்கமாட்டா எனவும், அன்றியும் பட்டணத்தடிகள், தாயுமான சுவாமிகள், சிவவாக்கியர் முதலாய மெய்ஞ்ஞானிகளே “சிற்றம்பலமுஞ் சிவனு மருகிருக்க, வெற்றம்பலந்தேடி விட்டோமே” எனவும், “பண்ணேனுன்காணபூசையொரு வடிவிலே” எனவும், “தீர்த்தலிங்கமூர்த்தியொன்று தேடியோடுந்தீரே, தீர்த்தலிங்க முள்ளினின்ற சீவனைத்தெளியுமோ” எனவும், இன்னன செய்யுள்களா லுணர்ந்தி யிருக்கின்றார்களே எனவும், ஆங்காங்கு ஒவ்வோர் பாக்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் படித்துக் காட்டித், தலம் கோயில் ருளம் உற்சவம் என்னும்பயனிலாச் செய்கைகள் வேண்டாமென்று தாமொழிவதோடு பிறரையுங் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் அறியாமை யிருந்தபடியென்னை? சிவஞான தீபங்களாய் அவர்கட்கு அவைகள் சம்மத மின்றேல் “வாவியெல்லாந்தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு, காவணமெல்லாங் கணநாதர்—பூவுலகிலீது சிவலோகமென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ ரோதந் திருவொற்றியூர்” எனவும், “காலையுமாலையுங் கால்பெயர்த்திடுவது லயம் வலம்வரு தற்கே சால்பினின், கைகொடுகியிற்றுவ தேயநின்னது, கோயிற்பல்பணி குறித்தே எ-ம். மூர்த்திகலந்தீர்த்த முறையாய்த் தொடங்கினர்க் கோர், வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபாமே” எ-ம். தீர்த்தலிங்கமும்முளே தெளிந்துகாணவல்லிரேம், தீர்த்தலிங்கந்தான தாய்த் தெளிந்ததேசிவாயமே” எனவும், இன்னொ ரன்னவைகளைப் பின்னருங் கூறியதென்னை? இவ்விருத்திறனையும், அவ்

வவர்களே மீட்டுங் கூறலால், அவைகட்குச் சமாதானமு
மிருத்தல் வேண்டும். என்னை?

கோய்வாப்பட்டா னொருவன், அதை நீக்கற்கு மருந்
துண்ணும்போது, வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே
அதுமானத்தோடு உண்ணாமையையும், அவபத்தியங்களைத்
தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்தியாறு
பலிகள் கண்டு இரங்கி, “நீ உண்ணும் மருந்தினுற்பயன் யாது”
என்றக்கால், அவர்களுக்கு அம்மருந் துண்ணற்கு என்பது
கருத்தாமோ, அன்றே! அஹபோலவோ மலபரிபாகம் வரும்
படி கிரியைகளைச் செய்வோர், சிவாகம முதலிய உண்மை
நூல்களில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும்,
கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, கள்ளுண்ணா
மை, வியபிசாரஞ்செய்யாமை, இரக்கம் வாய்மை, பொறை,
அடக்கம், கொடை, பெரியோரைப் பேணல், முதலிய எல்லி
லக்கணங்களைக் கொள்ளாமையையும், கிரியை ஞானத்தைப்
பயப்பதேயாக, முத்தியையுங் கொடுக்கும் என நினைத்து தருந்
குற்று கிற்றலையும், தத்தந் தேகங்களிலேயே தலம், தீர்த்தம்,
மூர்த்தி, ஆலயம் ஆகியவற்றைக் கண்டறிந்து செய்யும் முத்
தியையே பயக்கின்ற, அந்தரியாக பூசையைச் செய்யாது
கிற்றலையும், அவ்வுட் பூசையின் உண்மை விளங்கவும், அது
சித்திக்கவும் ஏற்படுத்திய புறத்துள்ளனவற்றையே உண்மை
எனக் கொண்டு கிற்றலையும், மேற்கூறிய மகான்களும், அவர்
கள் போன்ற மானதபூசை செய்யும் பெரியோர்களும், காரு
ண்ய நிமித்தத்தாற் கூறியவந்து நீவிர்கள் செய்யும் புறவழி
பாட்டுக் கிரியைகளால் (முத்திப்)பயனின்ற. என்னின், அவர்
க்கு அக்கிரியைகளைச் செய்யற்கு என்பது கருத்தாமோ
இல்லையே! அவ்வுண்மை அவர்கள்,

“கட்டிச்சுருட்டித் தங்கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார்”
என்பதனுளும், “நெஞ்சகமே கோயினினைவே சுகந்தமன்பே, மஞ்
சனநீர்ப் பூசைகொள்ளவாராய் பராபரமே” என்பதனுளும், “தம்மிற்
சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித், தம்மன்பான் மஞ்சனநீர்
தாமாட்டித்—தம்மையொரு, பூவாகப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசி
த்தா லோவாமை யன்றே யுடல்” என்பதனுளும், புறம்பு காண்குவன்

புல்லியசனீசனை, யறிந்தஞானியகமுறக்காண்பனூல், எறும்பிகாணு
றிவின்கரும்பேகொளுஞ், செறிந்தவாழலை தின்பனவென்பவே”
என்பதனானும், பிறவாற்றாணு மறிக. மற்றையோர்கள் கருத்து
மிஃதேயாம்.

இன்னும் ஆன்மாவானது தேகமெங்கும் வியாபித்திரு
ப்பினும், சாக்கிர முதலிய அவததைகளிலே விசேடித்து நிற
பதுபோலவும், பகவினிடத்திற் பால் தேகமென்கணுஞ் செறி
ந்திருப்பினும், மற்றைய தானங்களினின்றும் தோற்றாது முலை
யிற் பரிசித்த மாத்திரத்தே அதினின்றும் தோற்றுதல் போல
வும், அதிமத்தியாந்த சமாணதிகரகித அகண்டாகார பரசிவம்
சர்வ வியாபகத்துவரா யிருப்பினும், கேஷத்திராலயங்களிலே
தயிரில் நெய்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களிற் பாவி
னெய்போல விளங்காது நின்றும் அருள் செய்வார்; என்பதை
யும் அறிந் தடங்கி யுய்வார்களாக.

ஆகவே, பேராணந்தப் பிறவா வீடடைய விரும்பினோர்
யாவரும் சிவதலங்களை யடைந்து, ஆங்காங்குள்ள தீர்த்தங்க
ளில் மூழ்கித், திருக்கோயிலுட்சென்று ஆங்குச் செய்யவேண்
டியனவற்றை மெய்யன்புடன் செய்து, உண்மை விளங்கப்பெ
ற்று அகத்திலே அவைகளையெல்லாம் கண்டு ஞான பூசை
யைச் செய்தல் வேண்டும். புறத்துள்ள கேஷத்திராலய முத
லாயினவற்றைச் சிவயோக சாமர்த்திய மில்லாதார்த்து உண்
மை விளங்க உபாயமாக வைக்கப்பட்டதாம்.

சிவஞானசித்தியார்.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்

சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
யுருக்கோவி மந்திரத்தா லேகிணையு மவர்க்கு

முன்னெங்கு மிலணிங்கு முன்னென் பார்க்கு

மிருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்

மந்திரத்தின் வந்துதித்தே யிருஞ்சரபிக் கெங்கு

முருக்காண வெண்ணாது பான்முலைப்பால் விம்மி

யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனன் பர்க்கே.

புறப்பூசையிற் சிதிது குறைவிருத்தலாற்றான், மேலோர்
கள் அகப்பூசையைச் செய்வார்கள். என்னையெனில்? எவ்

வெவர் வயிற்றினுள்ளு மிருந்து புசித்த உணவுகளை யெல்லாஞ் சீரணிக்கச் செய்யும் அக்கினிதேவற்கு, அசீரணம் பிறத்த தென் றுபசரிக்குந் தன்மை போலவும், காற்றிற்குக் கால் பிடித்தன் முதலிய உபசாரஞ் செய்ய எண்ணியது போலவும், ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாய் நின்று, ஊட்டியுறக்கி உபசரிக்குஞ் சச்சிதானந்த வஸ்துவாய் சிவத்துக்கு ஓர் குறையுள்ளது போலக் கருதி, அட்டவிதாச்ச்சனை, சோட சோபசாரம், வைவேதனம், முதலியன செய்தலானும், புதைப் பதற்கு அகப்படாத நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினுற்போல ஒன்றற்கும் அகப்படாது பிருதிவிமுதலிய முப்பத்தாறு தத்து களையுங் கடந்து பேரானந்தக் கடலாய் நிறைந்திருக்குஞ் சிவத்தை, தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோற் பாவனை செய்து ஓர் வடிவத்து ஆவாகித்தலானும், அழுக்குகளைப் போக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தஞ்செய்வார் போன்று, தம்மையடைந்த ஆன்மாக்களினது மும்மலங்களையுந் துடைத்து நிர்மலமாக்குஞ் சிவத்தை, நீராட்டி நிர்மலமாக்குவோர்போல அபிடேகங்களைச் செய்தலானும், பச்சிளை புப்பங்கள், வித்துக் களைக் கொண்டவாய், சகரா சிருட்டிக்கேதுவாய் நின்றலானும், அவைகளைக் கொய்தலால் கொலைத் தோஷம் சம்பவித்தலானும், இன்னுந்தண்ணீர் மொள்ளல், நெருப்பு மூட்டல், நெற்குத்தல், கந்தபலாதி சமூலங் கொள்ளல், புணுகுசட்ட மாதி யன எடுத்தல் முதலியவற்றினுஞ் சிறிது குற்றமுண்டாக, புற வழி பாட்டினின்றும் அகவழிபாடாகிய மானத பூசையே விசேடமுடைத்து. அதுவே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதிகொடுப்பதாய், அருவருப்பு, சரீரவருத்தம் கொலைமுதலிய பாவங் கள் இல்லாததாய் உள்ளதாம். இது காலையினுஞ் செய்யலாம்; மாலையினுஞ் செய்யலாம்; நினைக்கும் எப்பொழுதிலாயினுஞ் செய்யலாம்; எவ்விடத்திலாயினும் இருந்து பரமேசற்கு பிரீதி யாக இயற்ற வேண்டுவனவற்றையும் இயற்றலாம். இது இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பதோடு முடிவில் சிவசாயுச்சிய முத்தியையும் அளிக்கும்,

உள்ளேவல் செய்வானைக் காந்தன் மிகவுகப்ப
னுள்ளேசெய் பூசை யுகந்து.

சிவநாமோத்தரம்.

அகத்தினுட்பூசைசெய்வார்க்கருவருப்பில்லெகொல்லும்
பகைத்தொழிவில்லையல்லற்படுதலுமுடலுக்கில்லை
யுகப்புறபலமுமேலாமுறம்பலமுனையினற்பஞ்
சுகத்தினுட்பூசைசெய்வார்தமக்கெலாம்வருத்தஞ்சார்த்தம்.

உபதேசகாண்டம்.

மனத்தினேத்தியபூசனைவரன்முறைமாக்க
ணினேத்தபோதுமாங்காலேமாலையினுமாலினேத்த
வினேத்துமீசனுக்காக்கவெத்தலத்தினுமாமற்
புனைத்தவாரசடைப்புனிதர்காணமானதபூசை
உருகுசிந்தையின்மானதபூசனையுருற்றிக்
கருகிவேண்டினபெறுகுவர்கடைமுறைகயிலைப்
பெருவளம்பெறப்பெறுகுவரிங்குபேசின்
மருவிந்ததலும்வழுக்குறுதியற்றுதன்மரபே.

புறவழிபாட்டிற்குள்ளதலம், ஆலயம், தீர்த்தம், தூபம்,
நீபம், அபிடேகம், பூமாலை, கைவேத்தியம் முதலாயகரணங்
களையெல்லாம், மேலோர்கள் அகத்தே மனத்தாற் பொருத்திச்
செய்வார்கள். அதுவே மானதபூசை யெனப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

அனையபூசனைக்கிரியையின்மெய்யயர்ந்திருந்து
நீனையலாவதுமானதபூசனைநிமலன்
புனையவேண்டுகைவேத்தியமுதலினபொருத்தி
வினையம்பாவையுமனத்தினலியற்றுவர்மேலோர்.

தேகதலத்திலே உயிராலயத்தி லிருக்கின்ற சிவத்தைப்
பூசிக்காது மறந்து, புறத்தே பூசிப்பவன் பசுவின்பால் தன்
உள்ளங்கையில் இருப்பதைக்கண்டும் அதை உண்ணாது புறங்
கையை நக்குவோனை யொப்பாவன்.

சிவநாமோத்தரம்.

சிறந்தகத்து ளான்மாலி லுறைசிவனைப் பூசையினைச் செய்யா னாகி
மறந்துபுறத் தினிற்பூசை வருத்தியே யியற்றுவவன் வயங்கு மாவின்
கறந்தபா வடிசிலகங் கையுளே யிருப்பதுத்தான் கண்டு னாது
புறங்கையினை நக்குமவன் போலுமால் யாமறியப் புகலுங் காலே.

புறத்தே சைவசமயிகளால் அதுசரிக்கப்படும் தலம், ஆல
யம், உபசாரம், உற்சவம் ஆதிரயனவோ கிறிஸ்தவர், மகமதியர்

முதலாயினோர் தத்த மனம்போன போக்கின்படியே கட்டு
கின்ற சர்ச் (Church) மருதி முதலானவைகளையும், ஆங்குச்
செய்யப்படும் ஆசாரங்களையும் போலாது, ஒவ்வொன்றும் முத
னூல்களின்படியே இயற்றுவனவாய், மானதபூசையின் உண்
மையை விளக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்குதற்கு இன்றியமை
யாக் கருவிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

எவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கும் பால், தேன், சர்க்
கரை, முதலிய பொருள்களினுள்ளே மருந்தையும் பொதிந்
தூட்டி நோய்களை நீக்கும் வைத்தியர்கள்போல, மலப்பிணை
மாற்றும் பரமவைத்தியராகிய சிவபெருமானும் பகிர்முகத்
திலே க்ஷேத்திராலயங்களையும், பூசை உற்சவாதிகளையும் விதி
த்தமை, சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் யாவரும் வழி
பட்டு, அவற்றான் அந்தரியாகபூசையின் உண்மைகளை அறிந்து,
அதனை யியற்றிச் சிவஞானமேவீட்டால் அத்துவித முத்தி
யிற் சேர்ந்து இன்பமுறும்பொருட்டே யாம்.

அவ்வுண்மை, ஈங்குள்ள சிவாலயங்கள், வைஷ்ணவாலய
ங்கள், மற்றைத் தேவாலயங்கள் எவற்றினும், கர்ப்பக்கிருகம்,
அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தூபி, விமானம், பிரகா
ரம், கோபுரம் முதலியன ஒரே தன்மையவாகக் காணப்படுத
லாலும், ஒன்றுபோலவே மற்றவைகளுங் கட்டப்பட்டு விளங்
கலானும் அறியப்படும். ஆகவே புறவழிபாட்டிற் கமைத்தன
யாவும், அகவழிபாட்டிற்கும் உள என்பத னுண்மையைச்
சிறிது காட்டுவாம்.

சரீரமும் அண்டமுஞ் சமம்.

அண்டமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்
என்னும் பஞ்சபூதங்களையும், நிலங்கை, இமயமலை, சிதம்பரம்
என்னும் முத்தானத்தையும், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன்
என்னு மும்மண்டலத்தையும், பதினான்கு லோகங்களையும்,
மலை, தீவு, சமுத்திரம், வேக்கிரகம் ஆதியனவற்றையும், உயிர்
கள் தோன்றி நின்றொடுங்குந் தன்மையினையும், தலம், தீர்த்
தம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவைகளையும், உடைத்தா யிருத்

தல் போலவே பிண்டமாகிய இத்தேகமும் அவைகளைக்
கொண்ணெர நின்றலாற் சமமாம்.

கோயிற் புராணம்.

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி
யிலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே.....

நீருவாதவூரடிகள்புராணம்.

எண்டரு பூத மைந்து மெய்கிய நாடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனோ டைவ ராகக்
கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.

ஒளவைதறன்.

அன்னத்தா லாய வுடம்பின் பயனெல்லா
முன்னோனைக் காட்டி விடும்.

பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித்தாகு
மெய்க்குள்ளா மாய வுடம்பு.

ஆவ்வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

பஞ்சபூதம்.

அண்டமானது, வெளி, காற்று, அக்கினி, சலம், மண் என்
னும் ஐந்தையும் கொண்டு விளங்கிநின்றல் போலச், சரீரமும்
வெளியையும், பிராணன் முதலாய தசவாயுக்களையும், கோபா
க்கினி முதலாய அக்கினியையும், வாய்நீர், இரத்த முதலாய
சலத்தையும், தசை தோல் முதலாய பிருதிவி யம்சத்தையும்,
கொண்டு தோன்றி நின்றலாற் (பரிணமிக்கப்பட்ட) பஞ்சபூதமு
முடைமை யாவரு மொப்பற்பாலதேயாம்.

முத்தானம்.

இச்சரீரத்திலே, வலக்காற் பெருவிரலில் இருந்து இடமு
க்கினிற்கும் இடைக்கலையே இலங்கை எனவும், இடக்காற்
பெருவிரலிலிருந்து வலமுக்கினிற்கும் பிங்கலையே இமயமலை
எனவும், மூலாதாரத்தி னின்றும் எல்லாநாடிகளுக்கும் ஆதா
ரமாய்ச் சிரசளவும் முட்டிகிற்கும் கடுகாடியாகிய சுழுமுனையே
சிதம்பரம் எனவும் உணரற்பாலதாம்.

MAHAKAHOUPADHYAYA

Dr H V SWAMINATHA IYER IIRAK

கோயிர்ப்புராணம்.

இலங்கைநேரிடைபோமற்றையிலங்குபிங்கலையாநாடி
கலங்கினரிமையகேர்போகடுவுபோஞ்சமுனைநாடி.

மும்மண்டலம்.

இச்சரீரத்தும்,பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்திலே,
காவிதழுடைய புட்பம்போலிருக்கும் அக்கினிமண்டலமும்,
இருதயகமலத்திலே, எட்டிதழுடைய புட்பம்போன்றிருக்
குஞ் சூரியமண்டலமும்,மூலாதாரத் தொடங்கிச் சிரகடுவரை
க்கும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போனிற்குஞ் சந்திரமண்டல
மும் விளங்காநிற்கும் என்ப.

நெஞ்சுவிநோது.

கனபதன - மாதர்மயக்கமழித் துவளர்மண்டலத்தின்
சோதியொருமூன்றிணையுஞ்சோதித்து.....

ஒளவைகுறள்.

மண்டலங்கண்மூன்றும்ருவவுடனிருத்தி
யண்டரணையர்ச்சிக்குமாறு.

பதினாந்துலோகம்.

சரீரத்திலே உள்ளங்கால் அதலமாகவும், கணைக்கால்
விதலமாகவும், முழங்கால் சுதலமாகவும், தொடை தலாதல
மாகவும், சூசியம் ரசாதலமாகவும், இடை பாதாளமாகவும்,
நாபி பூலோகமாகவும், வயிறு புவர்லோகமாகவும், இருதயம்
சுவர்லோகமாகவும், தோள் மகலோகமாகவும், முகம் சன
லோகமாகவும், நெற்றி தபோலோகமாகவும், சிரசு சத்திய
லோகமாகவுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

மலைகள்.

மூலாதாரத்து முக்கோணத்திலே மகாமேருவும், சீழ்க்
கோணத்திலே மந்தரமும், தக்கிணகோணத்திலே கைலாச
மும், வாமகோணத்திலே இமயமும், ஊர்த்துவபாகத்திலே
நிடதமும், தக்கிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும் வாமரேகை
யிலே இரவணமுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

தீவுகள்.

மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே கிரவுஞ்சத்தீவும்,
எனுப்பிலே சம்புத்தீவும்,மச்சையிலே சாகத்தீவும்,தோலிலே

சான்மலித்தீவும், கேசத்திலே பிலகைத்தீவும், கதத்திலே புட்கரத்தீவும் கொள்ளப்படும் எனவும்,

சுழுத்திரங்கள்.

மச்சையிலே செய்ச்சுமுத்திரமும், இரத்தத்திலே தயிர்ச் சமுத்திரமும், முத்திரத்திலே உப்புச்சமுத்திரமும், சிலேத்து மத்திலே மதுக்கடலும், இரசத்திலே கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், சுக்கிலத்திலே பாற்சமுத்திரமும், இலம்பிகையிலே சுத்தோதகசமுத்திரமும் அறியப்படும் எனவும்,

கிரகங்கள்.

காதசக்கரத்திலே சூரியனும், விந்துசக்கரத்திலே சந்திரனும், கண்ணிலே செவ்வாயும், இருதயத்திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிலத்திலே வெள்ளியும், நாபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், காலிலே கேதுவும் கொள்ளப்படும் எனவும், காரூடபுராணங் கூறுவதனானும்;

உயிர்கள் தோன்றி நின்றோடுங்கல்.

அண்டத்திலே, பற்பல உயிர்கள் தோன்றிநின்று உண்ணல்முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிதல்போலவே, மெது சரீரத்தினும்பேன், கிருமி, பாம்புமுதலிய பிராணிகளுஞ் தோன்றி நின்று, உண்ணல் முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிந்து போதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமானகயானும்; தாவரமாகிய அண்டத்தைப்போலவே சங்கமமாகிய சரீரமுஞ் சமம் எனப்பட்டு முற்கூறிய தலம், தீர்த்தம், ஆலயம், உபசாராதிய வற்றை உண்மைநூற் பிரமாணோவமவாயிலாக, அதிலறிந்து உண்மைவிளங்க இயன்றபடி காட்டுவாம்.

கேசத்திரங்கள்.

பகிர்முகத்திலே, ஐம்பொறிகள் வாயிலாக மனஞ் செல்லுமாயின் புலனறாது மேம்பட்டு பாவமுண்டாம். அந்தர்முகத்திலே மனமொருங்குபட்டு நின்றற்றான் புலனற்று திரிசிய மயமான உலகங் காணப்படாமல், பரானந்தமயமாகிய சிவந்தோற்றப்பெற்றுப் பேராணந்த விண்ணடாம். ஆதலாற்றான், சிவயோகிகள் அந்தர்முக தலத்தி னிற்பார்கள். அவையாவன: இரத்தானத்திலே ஸ்ரீபர்வதமும், நெற்றியிலே கிருக்கேதார

ழம், புருவத்துக்கும் மூக்குக்கும் மத்தியிலே ஞானரூபியாகிய பரசிவம் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காசியும், ருயத்தானத்திலே துருக்ஷைநீரழம், இதயத்திலே பிரயாகையும், இருதய மத்தியிலே சீதம்பரழம், இருக்கும் எனக் கொள்ப,

சூதசங்கிதை.

சென்னிசெயிலம்பாலங்கேதாரந்திகழ்தரும்புருவமத்தியமே
மன்னியகாசிவண்குயத்தானம்வளர்குருக்கேத்திரயிதயம்
துன்னியபுண்ணியப்பிரயாகைசொல்லுமவ்விதயத்தினடுவண்
மின்னிடுதெய்வச்சிதம்பரமூலாதாரத்தாரூரென்பர்மெய்க்கண்.

ஆதார சூத்திரங்கள்.

மூலாதாரத்திலே திருவாநுநம், சுவாதிஷ்டானத்திலே திருவானைக்காவும், மணிபூரகத்திலே திருவண்ணாமலையும், அனாகதத்திலே சீதம்பரழம், விசுத்தியிலே திருக்காளத்தியும், ஆக்கினையிலே காசியும், பிரமரந்திரத்துக்கு மேலே உன் மனிசத்திக்கு அதிதமாய் விளங்கும், நிராமய ஸ்தானமென்னுந் துவாதசாந்தத்திலே மதுரையும் அறியப்படும்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

திருவளராநர்மூலந்திருவானைக்காவேநாபி
மருவளர்பொழில்சூழண் னாமலைமணிபூரநீவி
நிருவருங்கண்டமன்றமியமார்திருக்காளத்தி
பொருவருங்கண்டமாகும்புருவமத்தியமேகாசி.

பத்திதருதுவாதசாந்தத்தலமென்றே தவினாற்பகர்வர்கல்லோர்.

சுன்னமரண தரிசனத்தான்

முத்திதருந் தலங்கள்.

அண்டத்திலே திருவாநுந், பிறக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், காசி, இறக்க முத்திதருந்தலமென்பதும், சிதம்பரம், தரிசிக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

ஆன்மத்தவம் இருபத்துநாலும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்தும்கூடிய முப்பத்தாறுதத்துவங்களை யுந் தனக்கு அந்நியமாகக் கண்டு அவைகளினின்றும் நீங்கிவின்ற அதித நிலையே காசிசூத்திரம் எனவும், ஆன்மாவை அறி

வென்றறித்து யாமே தலைவனெனத் தோன்றும் நிலையே நீநு
வாநீர் எனவும், தத்துவங்கள் சடமாதவின் ஒன்றை
பும் அறியாவென்றும், ஆன்மாக்களுஞ் சிற்றறிவினவாகவின்
தம்மைத்தாமே காணல் கூடாவென்றும், அவ்வாறு காண்
பது, கண்ணொளியுஞ் சூரியனொளியும்போல் அபேதமாய்
நின்று காட்டுகின்ற இறைவன் திருவருளால் எனவும், ஆகவே
கண்டு கேட்டு உண்டியிர்த்துற் றறிவனவெல்லாம் அத்திரு
வருளே எனவும், சிவமுன்னாகத் தியானித்துச் சர்வவியாபக
மாயுள்ள அவ்வஸ்து இங்கும் விளங்கும் என்னுஞ் சுத்தியு
ண்மையான ஞானக்கண்கொண்டு, துரிய நிலைகடந்த பரசிவ
த்தின் ஆனந்தாத்துவித திருநடனங் காண்டலே சிதம்பரகோஷ
த்தீரம் எனவும், அறியப்படும், இவைகளை யடைந்தோர் முத்
திபெறுவதற்கு ஐயமுமுளதோ?

சிவஞானதீபம்.

கருவிகணுலொன்பதும்வேறதாகக் கண்டகன்றவதீதநிலை காசி
யாகும், மருவுமுயிர்தனையறிவென்றறிந்துயாமே மன்னனெனநின்ற
நிலையாநூராகுங், கருவிசடமென்றுயிர்கடம்மைக்காணுக் கண்ணிரவி
யெனவுயிர்க்குக் காட்டாநின்ற, வருளையுணர்ந்தியாவுமரன்செயலா
முண்மையத்துவிதநடந்தொழலம்பலமதாமே.

கைலாசம்.

கைலாசம் என்பதன்பொருள் நிரதிசயானந்தத்துக்கு
உறையுள் என்பதாதலின், இருதயகமலம் இரவி விம்பமுதவிய
எத்தானங்களிலே சிவபெருமான் உபாசிக்கப்படினும், அவ்வி
டமனைத்தும் அவர்க்குச் சோதிமய பரமாகாசமாகிய பரசிவ
லோகம் ஐய நூல்கள் கூறாநிற்கும்.

முத்திகள்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கேதிகளைந்தறித்து, அவை
களினின்றும் நீங்கிய தன்னைத் திருவருளால் அறிந்து, அவற்
றின் முடிவி னிற்பதே சிவசாலோக்கிய முத்தியாம். அங்ஙனம்
அறிவித்த திருவருளைக்கண்டு அஃதையுந் தன்னையும் பிரித்து
கோக்காது தற்போதத்தை யடக்கி பவ்வருளே வடிவாயிருப்
பது சிவசாமீப்பியமுத்தியாம். தற்போதஞ்சிறிதுத் தோன்றாது

ஒழிந்தவிடத்துப் பரை தானூறுப்பதே சிவசாஸ்திரியமுத்தி யாம். அப்பரை நீக்கத்திற்ஞேன்றும் அகண்டாகார பரமஞா னானந்த சாட்சாத்காரப் பெரும்பேற்றில் அதீதப்படுவதே சிவசாயுச்சியமுத்தியாம்.

தீர்த்தங்கள்

பொற்குடம் ஆயினும் பகரவி ளிறைத்திருக்குமாயின் கேடடையும் பேராசை யுடையாரும் அதனைத்தீண்டவும் அருவருப்பார். ஆக யாம் அமிர்தத்வாத யுண்ணினும் அதை ப்பவ்வியாகச் செய்கின்ற இவ்வசுத்ததேக குணவயத்தை அறிந்தும், பின்னரும் மதிமயக்கமுற்று அதைச்சுத்தமாக்கு வேமென்று எதிகடோறும் பிள்ளைபோற் றேய்த் துழன்று வினைச்சரக்கீட்டும் வியாபாரப்பெருமாக்கள், கட்டுடமானது புண்ணிய நதிகளிற் றேயந்தாலும் சுத்தமாகாவாறுபோல தேகமும், மெய்யுணர்வில்லாவிடத்துப் புறத்தேயுள்ள புண் ணியதீர்த்தங்கள் பலவற்றினும் முழுக்கின்றாலுஞ் சுத்தம டையாவென்றறித்து, ஞானிகள்முழுக்கி வீடடையும் அகத்தீர் த்தங்களை யடைந்து முழுக்கியவர்களாக. எங்ஙனமெனில்?

சரீரத்திலே அங்குட்டத்தினடி பிரமதீர்த்தம் எனவும், கைக்குறிதேவதீர்த்தம் எனவும், விரல்களின் இறைச்சந்தி ஆரிடதீர்த்தம் எனவும், கனிட்டிகைமூலம் மானுடதீர்த்தம் எனவும், மணிக்கட்டு பூகதீர்த்தம் எனவும், தர்ச்சனி அங்குட் டங்களினடு பிதிர்தீர்த்தம் எனவுங்கொண்டு அவற்றுள் பிரம தீர்த்தவாயிலாக சாக்ஷாத்கார பரசிவத்தை உவப்பிக்கும்படி ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னு முன்றுதத்துவங்களையும் உன்னிச் செய்யப்படுங் கன்மவுண் மையை அறிந்து அவ்வழிகின்றும்;

உண்மைபேசல், தானஞ்செய்தல், சமமாய்கின்றல், தம முறல், இன்சொற்குறல், அந்தக்காரண மடக்கல், புறக்காரண மொடுக்கல், ஒருவழிப்படல், பொறுமையுடைமை, திடமு டைமை, ஞானமுடைமை, உயிர்கட்கிதஞ்செய்தல், என்னு மானத தீர்த்தங்களை யடைந்து, கடவுட்டியானம் என்னும்

மானதவிசேடஸ்கானஞ்செய்தும், கருப்பையிற் புகுத்துகின்ற
மும்மலங்களையுக் கழுவிப் பரிசுத்தமுடையராய்ப் பேரானந்
தப் பெருவீட்டைவாராக.

தணிதைப்புராணம்.

தமனியக்குடமேயாயினும்பவ்வீத்தங்குறினவிழைஞரும்பற்றா
மமிழ்தமேயானுந் துய்ப்புறிந்பவ்வியாக்குமில்வுடற்புகரறிந் து
யிமிழ்தரப்பற்றுமடவருக்குரைத்துமென்பயன்றீர்த்தமாடினுமே
முமிழ்முடையாக்கைகசியுரூகிறைவனுண்மைதேர்ந்துயிர்சுத்தியுறு

னிசவசமயநெறி.

செய்பிரமநீர்த்தத்தாலாசமனஞ்செப்பியே
யுய்யவந்ததத்துவமூன்றும்.
பஞ்சவிதநீர்த்தத்தைப்பாங்காகவேயறிந்
தெஞ்சாதேகன்மமியற்று.

காசிகாண்டம்.

சத்தியந்தானஞ்சமநீதமமின் சொந்தாற்றுதலொருவழிப்படுதல்
புத்தியேழுதலகரணமோர்நான்குமடக்குதல்புலன்கள்போம்வழியி
னுய்த்திடாதமைத்தல்பொறைகிடஞானமுயிர்க்கெலாந்தண்ணளிபு
லித்திறமனைத்துமானதநீர்த்தமெனவெடுத்தியம்பினர்மேலோர். [ரித

உரைப்பருமானதநீர்த்தமோதிழற்

சுருக்கமின்ஞானநீர்தோய்தன்மற்றது

விருப்பொடுவெறுப்பெனவிளம்பப்பட்டதோர்

கருப்புருத்திமலங்கழுவுமென்பவே.

யாக்ஞவல்கியர்.

“ஸ்கானங்களுள் மானச ஸ்கானமே மேலானது. அது
கடவுளைத் தியானித்தலேயாம்”.

சூதசங்கிதை.

அறிவினிற்பெரியோரகத்தினும் புறத்துமாகியதீர்த்தங்கண்மூ
ழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும்போற்றிச்சிவானந்தமுத்தியை
யடைவா, ரறிவினவ்வளவுசிறந்திடார்புறத்தேயாகியதீர்த்தங்கண்மூ
ழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும் போற்றிச்சிவனுவர்போகமே
நாளும்,

ஆலயங்கள்.

புறத்திலேகட்டப்பட்டிருக்கும் ஆலயங்கள் சரீரப்பிர
ஸ்தாரம் இருதயப்பிரஸ்தாரம் என இருவகைப்படும். அவற்

றள், சரீரப்பிரஸ்தாரமாவது சரீரத்தைவிரித்துக் குறிப்பதாம். மற்றது இருதயகமலத்தை விரித்துக் குறிப்பதாம். சிவயோகிகள் அறிதற்பாலனவாய சத்ததாதுக்களி நிலைமை முதலியனவற்றைச் சரீரப்பிரஸ்தார ஆலயத்தாலும், மனிதர் உள்ளத்தே சொல்லாயும் பொருளாயும் அமைந்துள்ள ஒவ்வோர் வஸ்துக்களையும், இருதயகமலப்பிரஸ்தார ஆலயத்தாலும் விளக்கப்படும். அவைகளி நிலைமையைச் சிவயோகிகளே அறிவார்கள். ஆகலால் அவைகளினுண்மை சில காட்டுவாம். தேகமே ஆலயமெனப்படும்.*

சைவமையநேறி.

அறிந்தேயுயிராலயத்தினபேத
மறிந்தான்மெய்ஞ்ஞானிமலமற்று.

சிவஞானதீபம்.

எவ்வுயிரும்பராபான் நன்சங்கிதியதாகு மிலங்குமுயிருடலனைத்
துமீசன்கோயில்.

தேவாரம்.

குறிகளும்டையாளமுங்கோயிலு
நெறிகளும்வரின்றதோர்நேர்மையு
மறியவாயிரமாரணமோதிலும்
பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகாததே.

மூலத்தானமண்டபங்கள்.

புறத்தே காணப்படும் ஆலயத்துள்ள கர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்கானமண்டபம், அலங்காரமண்டபம், சபாமண்டபம் என்னும் ஆறுமண்டபங்களாலும், தேகாலயத்துள்ள மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூகம், அனாகதம், விகத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறாதாரங்களும் அறியப்படும். ஆயிரக்கான்மண்டபத்தால் தலையின் புறத்திருக்கும் ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலமான உன்மணியும், பக்கத்திருக்குத் தீர்த்தத்தால், அம்முனையின் மேற்புறத்துள்ள சந்திரபுஷ்கரணியும் எண்ணப்படும்.

பிரகாரங்கள்,

முதலாம் ஆவரணத்தால், கண்ணுக்குப் புலப்படும் தூல தேகமாகிய அன்னமய கோசமும், இரண்டாம் ஆவரணத்

தால், பிராணவாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடி நிற்பதாகிய பிராணமயகோசமும், மூன்றாம் ஆவரணத்தால், மனமும் கன்மேந்திரியமும் கூடி நிற்பதாகிய மனோமயகோசமும், நாலாம் ஆவரணத்தால், புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடி நிற்பதாகிய விஞ்ஞானமயகோசமும், ஐந்தாம் ஆவரணத்தால், பிராணவாயுவும் சுமூத்தியும் கூடி நிற்பதாகிய ஆனந்தமயகோசமும் அறியப்படும். சில ஆலயங்களிலே ஏழு பிரகாரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளால் காயத்தில் அடங்கிய இராசம், இரத்தம், மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுக்கிலம் என்னுஞ் சத்தாதுக்களும் அறியப்படும். சிலவற்றில் மூன்று பிரகாரம் மாத்திரம் இருக்கின்றன. அவைகளால் தூல ரூக்கும் காரண தேகங்கள் குறிக்கற்பாற்று. இவைகளெல்லாவற்றையும் குறிக்கக்கூடிய ஒரேபிரகார மாத்திரம் இருத்தலுமுண்டு.

கதவு.

ஆலயர் னிலே சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகளைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து நின்று, நீக்கியவழி அவைகளைக் காட்டி நிற்குங் கதவுகளால், கோபம், ஆசை, அவா, அகங்காரம் என்பன தோன்றுதற்குக் காரணமாகி நிற்பதாய்ச், சிவத்தைத் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதாய், அகாதியாய் நிற்கும் அவித்தையும் அது நீக்கியவழி சிவதரிசன விண்ணோடாதலும் உணரப்படும் என்ப.

சபைகள்.

இராசசபை அன்னமய கோசமாகவும், தேவசபை பிராணமய கோசமாகவும், நிருத்தசபை மனோமய கோசமாகவும், கனகசபை விஞ்ஞானமய கோசமாகவும், சிற்சபை ஆனந்தமய கோசமாகவும் எண்ணப்படும்.

தூபி.

இது இருதய கமலாகாரமாக விளங்கும். இதன்கீழ்இடம் பிருதிவி தத்துவமாகவும், அதற்குமேல் நாளம் அப்பு முதலிய உஉ-தத்துவங்களாகவும் நாளத்துமுட்கள் அமரேசன்முதற் சிகேதன்சுருபுள்ள எஉ-புவனங்களாகவும், எட்டிதழ்கள் எட்

தெத்தவங்களாகவும், அறுபத்துநான்காகிய கேசரவடிவங்கள் ஈசரம்,சதாசிவம் என்னும் இருதத்துவமாகவும்,எளம் பூ என்பவைகளின் நுனி அடிகளின்பொருந்திய முடிச்சு மாயையாகவும்பொருட்டு வடிவம் சத்திதத்துவமாகவும்,அப்பொருட்டுவடிவில் தோன்றும்-ருக-பீசவடிவம் சிவதத்துவமாகவும், கலசங்கள் சத்திகளாகவும், கற்பிக்கப்பட்ட இருதயபங்கயாசனத்தில் முன்னைப் பழம்பொருட்டு முன்னைப் பழம் பொருளாயுள்ள சிவபெருமான்எழுந்தருளியிருக்கு முண்மை அறியப்படும்.

சரீரத்திலே பிரமரந்திர மத்திய கபாலத் துவாரமே உத்தரகோபுர வாயிலாகவும், பாதப் பெருவிரல்களின் முடிவுகளும், கரடுவிரல்களின் அந்தங்களும், குதமலத் துவாரமும், தக்கணகோபுர வாயிலாகவும், ஞானாக்கினியாம்ச புருவமத்தியமே அந்தராளகோபுர வாயிலாகவும்,உத்தித்தானமே பனிபிடமாகவும், இருதயமே துவசத்தம்பமாகவும், பஞ்சகோச அந்தக்கரண புருடனாகுங் கண்டத்தானமே நத்தியாகவும், சிவயோகிகள் அறிவார்கள் என்ப.

துவசத்தம்பம்.

இது மூலத்தான தேவவிம்பத்துக்கு றேராக நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. தம்பத்தைப்போலச் சரீரம் றேராக விருந்து, பிரகாசிக்கும் இடை பிங்கலை என்னும் இருநாடியின் வழியேபோய்த் திரும்பும் பிராணவாயுவை நடுநாடியி னிறுத்திச் சிறிதும் அசையாது தியானிக்கிற் பிராணவாயு நிற்கும். அதுநிற்க மனமும், அதுநிற்க ஐம்பொறிகளும், அவை நிற்க விடயங்களும், அவை நின்றலாலே பிரபஞ்சமுந் தோன்றா திருக்க, பரமானந்த ஸ்வரூபமாகிய பரசிவம் தரிசனமாகும் என்பதை அறிவிக்கும் என்ப. இங்ஙனம் சுழுமுனா நாடிக்கு ஒப்பென்பதன் திக் குண்டலசத்தி போல்வதெனவும் ஓர்சாரார்கூறுவர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

தறிபோலுடலநேரிருந்துதயங்குமருங்கினிருநாடி.

நெறிபோய்மீளும்வளியதீனநிறுவநடுநாடியிற்சேலுத்தி

யறிவோர்சிறிதுஞ்சலியாமலன்னப்பெயர்மந்திரமாதிக்
குறிபோயிருந்தவொருகுறியைக்குறித்துக்கொண்டங்கிருந்தனரால்.
வாயுநிற்பமனகின்றமனந்தானிறப்பப்பொறிகின்ற
பாயபொறிகணிற்பவிடர்படுபுன்புலன்கணின் நனவா
லாயபுலன்கணின் நமையாலகிலந்தோன்றாதுள்ளத்தே
நாயபரமானந்தபரஞ்சோதிதோன்றக்கண்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம்.

சிவாலயங்களிலே உள்ள பவிபீடம் பத்திரலிங்கமாகவும்,
நூபி நூலலிங்கம் ஆகவும், சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கமாகவும்
கொள்ளப்படும். இவற்றுள் சூக்குமலிங்கமே விசேடமுடை
த்து. லிங்கம் என்னும் பதத்துக்கு “லிங்=லயம், கம்=தோற்
றம்” எனப் பொருள்கொண்டு, உலகமும் விஷ்ணு முதலாய
உயிர்த்தொகைகளும் லயித்தற்கு (ஒடுங்குதற்கு) இடமாயுள்
ளதெனவும், இன்னும்லிங்கம்என்னும் பதத்துக்கு “பிரகாசம்”
எனவும் பொருள் கொண்டு, சிருட்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்
களாலும் உலக மெவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவது எனவுங்
கொள்ள நின்றலால், பரமேசுரப் பிரபாவமே இலிங்கம் எனப்
படும். சிலர், இலிங்கம்என்பது பரசிவத்துக்கு ஆதாரமாய் விள
ங்குஞ் சிலை முதலானவென்பர். சிவபெருமானே நித்தியசை
தன்னிய பரப்பிரகாசராகவும், “மரம்வேருக்கு ஆதாரம்” என
பதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் அவர்க்கு
வேறொன்றை ஆதாரம்எனக் காட்டல் பாவதோஷ மாதலின்
அஃதும்ஒப்பாகா. இஃதன்றிச் சிலர், வேதாந்த ஞானமேஇலி
ங்கம் என்பார்கள்; சிலர் சத்தியமேஇலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர்
மிருதி புராண முதலிய நூல்களானவரும் ஞானமே இலிங்கம்
என்பார்கள்; சிலர் நிறைவுள்ள நன்மனம், சித்தம், முறைமை
கொண்ட புத்தி, அகங்காரம், பிராணன், சரீரம், இந்திரியங்
கள் என்பவைகளே அஃதென்பர்; சிலர் சத்தாதிகளே இலிங்
கம் என்பர்; சிலர் ஆகாயாதி பஞ்சபூதங்களே இலிங்கம்
என்பார்கள்; சிலர் அகிலமே இலிங்கம் என்பர். இவைகள்
எல்லாம் சடமாதலின் அவைகளு மின்றும், சில பாதகர்கள்
சிவனுடைய லிங்கம் (குறி) என்பார்கள். அவர் ரூபாகித
ராகையானும், ஆசையைக் கொடுக்கும் வடிவம் ஆக்கல்

குற்றமாதலானும், அதுவுங் கொடுமொழியேயாம். ஆகவே இலிங்கம் என்பது சிவமேயாதும். அது பக்குவமோக்கு ஆன்மாக்களின் தியானபூசா நிமித்தம் அச்சிவம் விளங்குஞ் சிலை முதலிய வடிவங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதாகும். அதன் பெருமையைக் கூறல் நம்போலியர்க் கியலா. அதன் சொருபம் பிரணவ வடிவமாகக் காணப்படும். அகாரம் கண்டம், உகாரம் கோமுகம், மகாரம் வட்டம் எனவும், அகார வாச்சியம் சிவம், உகார வாச்சிபம் சத்தி, மகார வாச்சியம் பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், அதன் விருத்தம் உருத்திரபாகம், நடுவின் எட்டு மூலை வீட்டுணுபாகம், கீழ்ப்பகுதியின் அடி நான்குமூலை பிரமபாகம் எனவும், உருத்திரபாகம் பும்லிங்கம், வீட்டுணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம், பிரமபாகம் புஞ்சகலிங்கம் எனவும் அறிய விளங்கும் என்ப. சிவயோகியர் தமது தேகாலயத்தினுள்ளிருக்கும் ஆதாரங்களுள் அனாகதத்திலே, ஆதியந்தமில்லதாய், அக்கினிபோல விளங்குஞ் செந்நிறமுள்ளதாய், அதோமுகமாய், சோதிப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சுயம்புலிங்கத்தையும், மணிபூரகத்திலே, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய், பாசபந்தத்தைச் சிதைப்பதாய், கோமளமாய், ஊர்த்தவருகமாய் விளங்கும் லிங்கத்தையும், புருவ மத்தியத்திருக்கும் ஆக்கினையிலே, கோடி சந்திரப்பிரகாசம்போல் ஒளிர்வதாய், அருவங்கொண்டதாய், பாசத்தியோடு இனிதுவிளங்கும் மகாலிங்கத்தையும், ஞானசாரியர் திருவருளினாலே அறிவார்கள்.

சைவசமயநெறி.

தூலலிங்கமார்தூயிருக்குமாமுள்ளிலிங்க, மேலும்பலிபத்திரம்.

உபதேசகாண்டம்.

அருச்சுணைக்குறித்தாயிலிங்கத்திடையுறைந்தனமொருகணமகலேந், தெரிக்கினெள்ளுமெண்ணெயுமெனச்சிறந்தனங்காண்பனயாவையுஞ்சிதைத்து, பரிக்குமாங்கதன் தன்னிடைலயிக்கையாலிலிங்கமென்றுரைத்திடப்படுமொ, லரிப்பெரும்பெயர்முதலினோருயிர்த்தொகையாவையுமதனுழையடங்கும்.

சூதசங்கிதை.

“பொலிதருமிலிங்கமெனுமொழிக்குரைக்கும்பொருள்பிரகாசகமென்பார், மலிதருமினாராதலாற்சிவமேமன்னியவிவிங்கமாம்.” “ஆத

வீற்சிவமேயெவற்றையும் பிரகாசஞ்செய்வதறிமி னிவ்வாறே, தேவ
மூழுரைக்குஞ் சிலர்சிவனுடையவிங்கமா லெனவிளம்பிவெர், கா
தல்செயுடைமையாக்கல்கூடாது.”.....

திருமந்திரம்.

அகாரவுகாரமிரண்மெறியில், அகாரவுகாரமிலிங்கமதாமே,

மலர்ந்தவயன்மா லுருத்திரன்மகேசன், பலந்தருமைம்முகன்பா
விந்துநாதம், நலந்தருசத்திசிவன்வடிவாகி, பலந்தருலிங்கம்பராகந்
தியாமே.

தேவ மூர்த்தங்கள்.

ஆலயத்திலே, தேவ மூர்த்திகள் இருத்தல்போலச் சரீர
த்தி ம் இருத்தலைக்காட்டுவோம். சரீரத்தின் புறத்திலே விரா
ட்டும், உள்ளிடத்திலே சுராட்டும், மத்தியிலே சம்ராட்டும்,
சுரோத்திரத்திலே திக்கும், தொக்குவிலே வாயுவும், சட்சு
விலே கதிரும், சிங்குவையிலே, வருணதேவனும், ஆக்கிரா
ணத்திலே பூமிதேவியும், பாதத்திலே திருவிக்கிரமனும், பா
ணியிலே இந்திரனும், வாக்கிலே அக்கினிதேவனும், உபத்த
த்திலே பிரசாபதியும், சூதத்திலே மித்திரனும், பிராணனிலே
சூத்திரான்மாவும், அந்தக்கர்ணத்திலே இரணியகருப்பனும்,
மனத்திலே சந்திரனும், புத்தியிலே தேவகுருவும், அகங்கார
த்திலே காலாக்கினி ருத்திரரும், சித்தத்திலே தேவதேவ
ராகிய சிவபெருமானும், உரோமங்களிலே பலதெய்வங்க
ளும், எலும்புகளிலே பூத பிரேதாதிகளும், தசையிலே பைசா
சரும் இராக்கதரும், கரம்புகளிலே கார்தருவர்முதலிய தேவ
கணங்களும், வலக்கண்ணிலே சூரியனும், இடக்கண்ணிலே
சந்திரனும், கழுத்தின் புறத்திலே, மாயனது கோரவடிவமும்,
உள்ளே அவரின் சார்தவடிவமும், இருதயத்தினுள்ளே உரு
த்திரரின் சார்தவடிவமும், வெளியிலே அவரது கோரவடிவ
மும், நாறுனியிலே சாஸ்வதியும், அனாகதத்திலே இலக்குமி
யும், மணிபூகத்திலே பார்ப்பதிதேவியாரும், விந்து மத்தி
யிலே சீவான்மா பொருந்தஞ் சூக்குமரூபமும், இருதய நடு
விலே தூலரூபமும், இவ்விரண்டற்கும் நடுவே அருவவடிவ
மும், நெற்றி நுனியிலே மாயாசத்தியும், நெற்றி நடுவிலே நாத
ரூப பராசத்தியும், புருவமத்தியத்திலே விந்து சத்தியும்,
மூலாதாரத்திலே சிவசுற்சத்தியும், பிரமரந்திரத்திலே சச்சி

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

தானந்த பரப்பிரமமும் இருக்கும். சிவயோகிகள் முழங்கால் வரைக்குமுள்ள பிருதிவிபாகத்திலே பிரமனையும், குதம்வரைக்குமுள்ள ஜலபாகத்திலே வீட்டுணுவையும், இருதயாந்தமாயுள்ள அக்கினிபாகத்திலே உருத்திரரையும், கண்டம் வரைக்குமுள்ள வாயுபாகத்திலே மகேசுரரையும், சிரம்வரைக்குமுள்ள ஆகாயபாகத்திலே சதாசிவத்தையும், அரிய ஆன்மாவிலே பரசிவநாதனையும் தாரணை செய்வார்கள்.

குதசங்கிதை எக்கியவைபவ காண்டம்.

எல்லார்தழுடம்பிடத்துமெல்லாதெய்வங்களுஞ்சீர்
மல்லாருந்திரோபூதமாயிருக்குமாண்பினு
லொல்லாவோர்பிராணிக்குமுழுவதமானம்புரிதல்
பொல்லாதகடியவசனம்புகறல்கூடாதே.

சிவலிங்கம் நந்தி பலிபீடம்.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்கமும், அதற்கு நேரே பலிபீடமும் நந்தியும் இருக்கின்றன. அவைகளுள் சிவலிங்கம் பதி எனவும், நந்தி பசு எனவும், பலிபீடம் பாசம் எனவுங் கொள்ளப்படு முண்மையால், வேதாசனங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படுபதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களே என்பதும், அவை மூன்றும் நேராக விளங்கலால்,பதி எப்போதுண்டோ அப்போதே பசு பாசங்களும் உளவாய், மூன்றும் அநாதி நித்திய மென்பதும், அவைகள் வியாத்தி வியாப்பிய வியாபக பேதமுடையன வென்பதும் பிறவும் விளங்கப்படும்.

நீருமந்திரம்.

ஆயபதிதானருட்சிவலிங்கமா, மாயபசுவமுடலேறெனநிற்கு
மாயபலிபீடமாகுநற்பாசமா, மாயவரணிலையாய்ந்துகொள்வார்க்கே.

சங்கற்ப நீராகரணம்.

மறைகளாகத்துறைகண்மற்றெவையு, நாசயில்பதிபசுபாசமெ
ன்றுரைத்த, லயர்த்தோர்குணிகைச்சயத்தாற்றும்பிரக், காளிதகாசம்
பாசத்தேய்த்தல், கூடாது.....

நந்திவிளக்கம்.

பதிபசுபாசமெனப் பகரிமூன்றிற்,பதியினைப்போற்பசு பாசமநாதி.

திருவாசி.

ஆலயங்களிலே, சிவமூர்த்த முதலிய வடிவங்களைச் சூழ்ந்து விளங்கும் வட்ட வடிவமாகிய திருவாசியை நோக்குமிடத்து அதனுண்மை பிரணவரூபமாகக் காணப்படும். அதனால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச் சுருதிகளும், பிரணவத்தினின்றுத் தோன்றி ஒடுங்குமென்பதும், பிரணவம் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், சிவபெருமா நொருவருக்கே இருப்பிடமாய் உள்ளதென்பதும், ஒம் என்பது ஆம் எனத்திரிந்து பிற்சமயிகளுடைய செப நிவேதனங்களினுங் காணப்படலால், “சமயகோடிகளெல்லாம் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குத் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிட” நிற்பவரும், அதன் பொருளாயிருப்பவருஞ் சிவபெருமானே என்பதும், அப்பிரணவத்திற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவர்க்கு விளங்குமாயின் அவர் அப்பொழுதே பரமுத்தியை யடைவார் என்பதும் அறியப்படும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஒங்கார மேநம் திருவாசி யுற்றதனி, னீங்கா வெழுத்தே நிறை சுடரா—மாங்கா, மற்ற ரதிவரணி யம்பலத்தா னுடவிது, பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஓமென்னும்பதமதனில்வேதமாத்ரி யுற்பவிக்குமாலவித்தினுதிக்குமாபோல், ஓமென்னும்பதப்பொருளை யுணர்ந்தார்தாமேயுணர்ந்தாரும்வேதாதியொருமைகூடா.....

சுந்தபுராணம்.

சசன்மேவருபீடமாயேனையோர்தோற்றும்
வாசமாயெலாவெழுத்திற்குமுறைகட்டுமுதலாய்க்
காசிதன்னிடைமுடிபவர்க்கெம்பிரான்கழறு
மாசுராகப்பிரமமாமதன்பயனாய்ந்தான்.

சிவாலயங்களிலே திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல், திருவிளக்கிடல், விதானங்கட்டல், மாலேசாத்தல் முதலாயின சிவபுண்ணியங்களாமெனவும், செய்தவர்கள் சிவஞானவாயிலாக வீட்டடைவார்கள் எனவும், சிவாகமாத்ரி நூல்கள் செப்புகின்றன. அவ்வுண்மை சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

திருவலகிடல்.

தேகாலயத்தினிடமாகப் பொருந்தி அழிவில்லாமற் கிடக்கும் காமம், வெருளி, பொய் என்னுங் குப்பைகளையும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்னுங் குப்பைகளையும், களைந்து நீக்கிப் பரிசுத்தமாய் விளங்கலே திருவலகிடல் எனக் குறிக்கற்பாற்று. இதுசெய்தோர் உடனே சாயுச்சியமடையத் தடையுமுண்டோ?

தீருக்கழமலழம்மணிக்கோவை.

கருமுதற்றொடங்கிப்பெருநாளெல்லாங், காமம்வெருளிகழிபெரும்பொய்யெனும், தூய்மையில் குப்பைதொலைவின் றிக்கிடந்ததை, யரிதினகழ்ந்துபோக்கி.....

பிரபுலிங்கலீலை.

தத்துவமுற்றுமயக்குவதள்ளி, மெய்த்தனைப்பெறவேறுகொடுத்தான், பொய்த்தறுகுப்பைகிளைத்தொளிபொங்கு, முத்தையளித்தெனமுத்தைதனக்கு.

திருமெழுக்கிடல்.

இதனுண்மையும் ஊகிக்கற்பாற்று. கோபமுதலிய செத்தைகளை ஒருங்கேநீக்கி வினைகடந்த தத்துவஞான மென்னும் கறுஞ்சாணத்தைக் கொண்டு, அன்பென்னுஞ் சலத்தோடு கலந்து மெழுகினற்றான் மனலயத்திற் சிவலிங்கம் தோற்றப்பெற்று முத்தியடைவார்கள்; அன்றேல் இல்லையாம்.

சிவப்பிரகாசகவாமிகள்.

சினமுதலியமயநீரமார்த்து, வினைதபுவாய்மையாமெழுக்கையன்பெனும், புனலொடுவிரவியேபூசினல்லது, மனமெனுமனைபிடைவராதிவிங்கமே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

“பொருதிநனமையிருணிறத்து, மதமுடையுசினத்தைவகைக்கடாவும், யாப்பவிழ்த்தகற்றியன்புகொடுமெழுதி”.

திருவிளக்கிடல்—விதானங்கட்டல்.

இவை, தேகாலயத்திலே மனம் என்னுந்தகழியில் அறிவாகிய ஸெய்யை கிறைத்து, உயிர் என்னுந் திரியிலே பிராணன் என்னுங் காற்றைநிறுத்தி ஆணவத்துன்பம் என்னும் இருணை

ங்கச் சிவஞானம் என்னுந் தூண்டாவிளக்கை யேற்றினோர்
களும், சத்தியம் என்னும் மேற்கட்டி கட்டினவர்களுமே
மோகனம் அடைவார்கள் எனத் தெளியுந் தன்மையவாம்.

தேவாரம்.

உடம்பெனுமனையகத்துஞள்ளமேதகழியாக, மடம்படுமுணர்
நெய்யட்டியுயிரெனுந்திரிமயக்கியிடம்படுஞானத்தீயாலெனிகொளவி
ருந்துநோக்கிற்,கடம்பமர்கானை தாடைகழலழகாணலாமே.

ஊனி லுயிர்ப்பையொடுக்கியொண்கடர், ஞானவிளக்கினையேற்
றின் புலத், தேனைவழிதிறந்தேத்துவார்க்கிட, ரானகெடுப்பனவஞ்
செழுத்துமே.

நீருக்கழமல ழும்மணிக்கோவை.

அருள்விளக்கேற்றித், துன்பவிருளைத்தறந்துமுன்புற, மெய்
யெனும்விதானம்விரித்து.....

திரைச்சீலை.

சிவசந்திதானத்திலே மறைவாக இடப்படுந் திரைச்சீலை
யினாலே, மாயமாகிய திரையே சிவத்தை யறியவொட்டாமல்
மறைத்திருக்கிறதென்றுணர்ந்து, அதனை அவரது திருவருள்
என்னுந் கத்தியினாலே கீறி ஞானக்கண்கொண்டு உள்ளபடி.
தரிசித்தவர்களே சிவகதியடைவார் என்பது அறியப்படும்.

பந்நோராந்திருமுறை.

தெய்வத்திருவருள்கைவந்துகிடைத்தலின், மாயப்படலங்கீறித்
தூய, ஞானநடனம்பெற்றனன்பெற்றபின், நிற்பெருந்தன்மையுங்
கண்டேன்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

குன்றதமூவுருவாயருவாய்ஞானக்கொழுந்தாகியறுசமயக் கூத்
துமாடி, நின்றூயேமாயையெனுந்திரையைக்கீறினையாரறியவல்
லார்.

ஆகவே சிவாலயங்களைச் சிவபெருமானாகவே நினைத்து
வழிபடவேண்டும். அவ்வாறின்றிச் சிவாலயம், பூசையாதிய
வற்றை யிகழ்த்து எரிவாய் நரகிற்கரையாகும் அதிபாதகப்
புலையர்கள் இருக்கும் இடத்திலாயினும் போகலாகாது;
என்று நூல்கள் கூறுமாயின், அவைகளின் விசேடம் இத்
தகைத் தென்பதை அறித்துய்வார்களாக.

சிவஞானபோதம்.

செம்மலர்நோன்றான்சேரலொட்டா, வம்மலங்கழீஇயன்பரொடு
மரீஇ, மாலறநேயமலிந்தவர்வேடமு, மாலயந்தானுமரனெனத்தொ
ழுமே.

நேஞ்சுவிதூது.

உற்றதிருநீறுஞ்சிவாலயமுமுள்ளத்துச், செற்றபுலையாற்பாற்செ
ல்லாதே—நற்றவஞ்சேர், வேடமும்பூசையருண்மெய்ஞ்ஞானமில்
வாத, மூடருடன்கூடிமுயங்காதே.

முற்றிற்று.

உ

முன்றுவது

மகோற்சவ விளக்கம்.

ஆலயங்கள் நித்தியம் நித்தியாங்கம், கைமித்திகம் கைமி
த்திகாங்கம், காமிகம் காமிகாங்கம் என்னும் ஒன்பது உறுப்பு
களானும் நடத்தப்படும். அவைகளுள், கைமித்திகத்துள் ஒன்
றாய் விளங்கும் மகோற்சவங்களையும், அவைகளின் உண்மை
களையும், முற்றுமுணர்த்தாது விரிவஞ்சிவிடுத்து, அவைகளுட்
சிலவற்றி னுண்மைகளை மாத்திரம் பிரமாணோவம வாயிலாகத்
தெளிய ஒருசிறிதுரைப்பான் புகுந்து முதலில் அவற்றின்
கரண வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்வோர் ஆலயங்களை யடை
ந்தவுடனே பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் என்பன செய்தல்வேண்
டும் என்பது நூற்றுணிபாம். அவைகளின் உண்மையாவன :

பிரதக்ஷிணம். என்பதன் உண்மையாவது, சிவவியாபகம்
ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நமஸ்காரம். என்பதன் உண்மையாவது, தற்போதம்
என்னும் அதிகாரத்தை நடாத்தும் பிரம விட்டுணுக்களாலே
சூக்குமஞானக் கிரியைகளை நீங்கிப், பரமபதியாகிய சிவபெரு
மானது அடிமையாய் நின்று அவருடன் அத்துவிதமுற்று
நிற்றலைக்குறிப்பதாம்.

சட்டநாதவள்ளலார்.

அயன்மாலிவர்கீழாகையின்பொருட்டுச்
சயமானபுறவெதிர்தண்டம்பண்ணி.

சிவதரிசனம்.

சரியை கிரியையாளர், சிவத்தைப் பகிர்முகவடிவத்திற்
கண்டு வணங்குவர்; யோகிகள் இதயகமலத்திற் காண்பார்
கள்; மெய்ப்பொருளுணர்ந்த ஞானியர்கள் எங்குஞ் சிவமாகக்
கண்டானந்த முறுவர். இதனுண்மையாவது தத்துவரூபம்,
தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிச
னம், ஆன்மசுத்தி யென்பவைகளைச் செய்து சிவரூப வுண்மை
யைத் தெளிந்து அதனை சத்தியமெனக்கொண்டு, கேவல சக
லாவத்தைகளிலும் அவைநீங்கவிளங்கும் அகம்பிரம ஞானத்
திலும் பொருந்தாமல், பரமஞானசாரிய மூர்த்திகளது அநுக்
கிரக ஞானத்திலே தற்பூரணமெலாம் அடங்கப்பெற்று, தற்
செய்தியெல்லாம் அவரது அநுக்கிரக ஞானசத்தியின் செய்தி
யாய், அறிதற்கரிய பரமானந்தத்தை யெவ்விடத்துங் கண்ட
றுபவிப்பதேயாம்.

மெய்கண்டசாந்திரம்.

மண்முதற்சிவமகீழ்வடிவுகாண்ப தவேரூபம்..... ஆகுமென்
றியுண்மையினைமிகத்தெளிந்துபொருள்வேறென்றித், தரைமுத
லிற்போகாதுகிலையினில்லாதுதற்பரையினின்றமுந்தா தற்புதமேயா
கித், தெரிவரியபரமானந்தத்திற்சேர்தல்சிவனுண்மைத்தரிசனமாய்ச்
செப்புதலே.

அபிடேகம்.

சிவமூர்த்தங்கட்கு அபிடேகத்தை, மாக்காப்பினுற் செய்
தோர் ஞானவித தானியாதிகளுக்கு அதிபதியாதையும், மஞ்
சட்காப்பினுற் செய்தோர் அநேகசம்பந்தையும், பசுப்பாவி
னுற்செய்தோர் பசுக்களோடு சாந்தகுணத்தையும், தயிராற்
செய்தோர் திடகாத்திரதேகத்தையும், வெய்யினுற்செய்தவர்
கள் பத்மினிபோகத்தையும், தேனுற்செய்தவர்கள் சங்கீத
வண்மையினையும், சருக்கரைகொண்டு செய்தவர்கள் சாத்திர
நிபுணத்துவத்தையும், இளநீராவியற்றினோர் சுற்புத்திரப்
பேற்றையும், பழுவகைக்கொண்டு செய்தவர் சர்வ

வசீகரவசன சாதாரியத்தையும், பஞ்சாமிர்தங் கொண்டியற்று
வோர் தீர்க்காயுளையும், சந்தனாதி வாசனைத்திரவியங் கொண்டு
செய்வோர் அரம்பாஸ்திரீகள் தேவகலவையைச் சந்தோஷித்
துப்பூச கற்பகவிருஷ்டிமூலில் விற்றிருக்கு மேன்மையையும்
சுத்தநீராற் செய்தவர்கள் ஒருகோடி அசுவமேத யாகஞ்
செய்த பலத்தையும், மறுமையில் அநுபவித்துப், புண்ணிய
மேலீட்டால் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என
நூல்கள் கூறுகின்றன. முத்திகாமிகளோ இவை பேரின்பத்
தைக் கொடுக்கா வென்று நீக்கி அந்தர்முகத்திலே நின்று,
அருட்போதமே மல மாகையால் அம்மல வசுத்தத்தை அன்பு
அருணீர்கொண்டு சுத்திசெய்து முத்தி யடைவார்கள்.
இஃதன்றி சகசீவபரங்களைக் கானற்சலம்போல மித்தை
யென்று அறியும் அறிவே திருமஞ்சனம் என்பர் ஓர் சாரார்.

காசிகாண்டம்.

இன்ன கடவுளிலிங்கத்தின்மேனிகுளிர்ப்பவெழுந்தோங்கு
தென்னம்பொதியின றஞ்சாந்தத்தேய்வகொட்டி னாங்கவர்மே
லன்னம்பொருவுமரமகளிர் தெய்வசாந்தமகிழ்ந்தணியப்
பொன்னந்தணர்க்கற்பகநீழலரியாசனத்தின்பொலிந்திருப்பார்.
“விரிந் ராட்டிழ்ப்புரவிமங்கோடியாற்றும்பலன்மேவும்.”

வேறு.

“தம்மிற்சிலலிங்கங்கண்டதனைத்தாம்வணங்கித், தம்மன்பான்
மஞ்சனநீர்தாமாட்டி”. “அருளெனுப்புனலினையாட்டி”. “ஒதும்பே
தம்பேய்த்தேரென்றுணர்தலது வொண்புனலாகும்”. என்பனவற்றா
னும் பிறவாற்றாணும் அறியப்படும்.

திருப்பள்ளித்தாமம்.

இது மேலோர்கள் அந்கரியாக பூசையிலே ஆன்மசொ
ருபத்தையே ஒப்பில்லாமாலையாக மயங்காமற் சாத்தித் திரு
வடி முத்தி கூடும் உணமையை உணர்த்துந் தன்மைத்து.

மேய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மையொருபூவாகப்பூவழியாமற்கொடுத்து.....

முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் இசைத்தல்

ஆலயங்களிலே முரசும் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்
கவைத்தமை, கடவுளில் மற்றையோர்க்கு அன்புண்டாக்கும்
பெற்றியே யன்றி, வேறே ருண்மையினையும் அமைத்துக்காட்

டிய நற்குறியாம். என்னெனில், பல வாச்சியங்களை முழுக்கு வோர், முழுக்குவீப்போர், தேவரம்பையர் ஆனந்தித்து கடிக்கக் கற்பகநீழலில் இந்திரனென இருப்பாரன்றி முத்திகூடாராக, சிவயோகிகள் சரீரத்திலே உள்ள அசுத்த வாயுவைக் கழித்துப் புறத்தேயுள்ள சுத்தவாயுவைப் பூரித்து, பெருவிரல்களாற் காதுகளை அடைத்து, தர்ச்சனி விரல்களாற் கண்களை மூடி, நெவிரல்களால் மூக்கை நெருக்கி, வாயைப் பொத்திப், பிராணவாயுவைக் கும்பித்து வன்னிபிசத்தால் மூலாக்கினியை மூட்டிக் குண்டவிசத்தியை யெழுப்பி, ஆறாதாரங்களையும் ஆங்காங்குள்ள தேவதைகளையும் பிரணவதியானத்துடன் சென்று தரிசித்து, அவ்வாதாரங்களுக்கு மேலாய்விளங்கும் பிரமரந்திரத்துள்ள சந்திர மண்டலத்தை இளகச்செய்து, உருகிப் பாயும்அமிர்தப் பிரவாகத்தை நடிக்களில் நிரப்ப, அவைகளுள் தசநாடிகளினின்றும் சதங்கையோசைபோலவும், சிலம்பரவம் போலவும், கண்டாமணிச் சத்தம்போலவும், சங்கத்தொனி போலவும், வீணையினிசை போலவும், தாளத்தொனி போலவும், வேயங்குழலிசை போலவும், பேரிகைச் சத்தம் போலவும், மத்தளத் தொனி போலவும், மேகமுழக்கம் போலவும், தசநாதங்களுஞ் சிரமத்தியிலே அதோமுகமாய்த் தோன்றும் என்பதும், அவர்க்கு அந்நாதங்களைக் கேட்டலே காட்சியென்பதும், அதனான் மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றுப் பிறவாமுத்தி யடைவார் என்பதும், நாம் ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறே அந்நாதங்களை யே கேட்டிய்மவேண்டும் என்பதும் போதரவைத்த சீர் விளக்காம்.

காசிகாண்டம்.

நித்தமாடல்பலவியமுன்செய்வித்திடுமவர்தாம்..... ஊர்பொற்றிதலைபூத்தமுலையரம்பைமாதருவந்தாட, வேர்முற்றியபூத்தருநீழற்குவிசப்படையோனெனவிருப்பார்.

மேய்குண்டசாத்திரம்.

தம்மைமறந்து தழுவொளியுள்ளேயிருத்தி, யிம்மைமறுமையிரண்டகற்றிச்-செம்மையே, வாயுவையோடா வகைகிறுத்திவானத்து, வாயுவையுமாங்கேபுறவமைத்துத்-தேயுவா, லென்று மொருதகைமையாயிருக்குமின்னருளே, நின்றுமுழங்குநெடுமரசோன்.

நீஷ்டாநுபூதி.

இத்திறமாயோகசாதனையிலிருந்துசாதிப்பவர்தமக்குச்
சுத்தமாநாதத்தொனிகளும்பலவாத்தோன்றிமெணிகுமுன்மேகம்
மத்தளம்பேரியாழொலிசிலம்புவனைகிணிகாள்மென்றுமையாட்
கத்தனுமொழிந்தானன்றியுமுரவோராய்ந்தெடுத்தரைத்தனரன்னே.

நீதம்பாடல்.

முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளான
சிவபெருமானது திருமேனி நாதவடிவமாம்; என்று அவர் திரு
வாய் மலர்க்குருளிய சுருதி அறிவிப்பதால், அவ்வுண்மைவிள
க்கவே மகோற்சவகாலங்களில் அவரது திருமுன்னிலையிலே
கீதநாதம் பாடப்படுமென்பதும், அது செய்தோர் திருவரு
ளால் உண்மை விளங்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என்பதும்
பெறப்படும்.

காசிகாண்டம்.

ஆதிநம்பனுநாதவுருவாகுமெனமுன்
ஞோதுகின் றமறையா வையுமுணர் த்திடுதலாற்
கீதமீசன்முனநாளுநவில்கேண் பையுடையோர்
நீதிவிவ்வுலகுசேர்குவரெனவுரைசெய்தார்.

உபசாரம்.

உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும் உபசாரம்முன்றுவகைப்
படும். அவையாவன:—சோடசோபசாரம், தசோபசாரம்
பஞ்சோபசாரம் என்பனவாம். அவற்றுள்

சோடசோபசாரமாவன:

ஆவாகனம், தாபனம், சங்கிதானம், சங்கிரோதனம், அவ
குண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆசமனீயம், அருக்
கியம், புட்பதானம், தூபம், தீபம், கைவேத்தியம், பானீயம்,
செபசமர்ப்பனை ஆராத்நிகை, என்பனவாம். அவைகளுட்
சிலவற்றினுண்மையைக் காட்டுவாம்.

ஆவாகனம்.

இதனுண்மையாவது, ஆன்மாவானது, சிவபெருமானு
டைய மேலான பரிபூரண ஞானப்பிரகாசத்தைச் சிவப்பிர
சாதமாகிய திருவருளால் அறிந்து அதில் அழுந்துவதாம்.

■ தாசீவநுபம்.

இப்படித்தரைமுதற்சமலையீராய்ச்,செப்பிவியாபிக்கும்பாமசிவனது,பொருவிலுயர்பரிபூரணத்தன்னை,யறிவிலமுந்துதலாவாகனமே தாபனம்.

இது மேற்கூறிய அழுத்தத்தில் நிலைபேராகப் பொருந்துவதாம். “அலையாதமுந்த நிலைபெறல் தாபனம்.”

சுநீநிதானம்.

இதன் உண்மையைக் கூறுமிடத்து, ஆன்மாவினது அறிவு சிவபூரணத்தினும், சிவபூரணத்துவம் ஆன்ம அறிவினும் இடைவிடாமல் ஒன்றி அங்கியோங்கியமாயிருத்தல் என்ப.

இவன்மனதறிவுசிவன்பூரணத்திலுஞ், சிவன்பூரணத்துவமிவன்மனதறிவிலு, மொன்றையொன்றாகலாதுறவுசெய்திருப்ப, தொன்றியசங்கிதானமென்றுரைப்பர்.

சுநீநிரோதனம்.

ஆன்மாவினிடத்துப் பொருந்திய அறிவானது, எக்காலத்தும் ஒழிவின்றிச் சிவத்திலே சமைந்து போதலாம்.

இவனிடத்துறுமறிவென்றுமொழியாச், சமையதுதானேசுநிரோதனமே.

பாந்தியம்.

இதனுண்மையாவது, மேற்சொன்ன நிலையிலே சிவபெருமானுடைய பிரகாசமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியைகள் பொருந்தின தானமாகிய திருவடிகளிற் சேர்தலாம்.

ஆசமனம்.

என்பது,சத்திகளுடைய விளக்கத்திலே திருவருள் என்னுந் தன்மையை யுடைய திருமுகத்திற் பொருந்துவதாம்.

அருக்கியம்.

திருமுகம் என்னும் அருளைக், கழலுந் தன்மையாகிய திருமுடியிற் பொருந்துவதாம்.

புட்பதானம்.

பகிர்முகத்திலே அகேகவித புட்பங்களைச் சாத்துவார்கள்; அவைகளினும் புண்ணென்றொருக்கு, சண்பகம், நக்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாநீரி, அலரி, செந்தாமரை என்னும் ஆட்டபூஷ்பங்களே விசேடமென்று கொண்டு, அவைக

என்பவைகளே அமுது, முகவாசம் எனவும், அவைகளைக் கொடுத்தலே கைவேதித்தல் எனவும், அந்தரியாகபூசையிற் செய்து நிற்கும் சிவஞானச் செல்வர்கள் கொள்கையை உணர்த்தும் என்க.

தீருவினையாடற்புராணம்.

பாட்டிற்சென்புறுகுருபரன்பாதமேற்கண்ணீ
ராட்டிச்சொன்மலரணிந்துதற்போதவின்னமுதை
பூட்டித்தற்பராஞானமாமோமவெங்கனலை
மூட்டிச்சம்புவின்பூசமேன்முயற்சியராநார்.

“தறுகட்பாசக், கள்ளவினைப்பகபோதக்கவளமிடக்களித்துண்டு.”

சதாசிவநுபம்.

பின்மனமமைவுபிறத்தற்பொருட்டு
கைவேத்தியமுகவாசமுநல்கி.

சேபசமரீப்பனை,

கிர்மலராகிய சிவபெருமானது சத்தியுபாதிகளையும், அவற்றை நடாத்தும் சீவோபாதிகளையும் பின்னமறத் தரிசித்தலாம்.

சட்டநாத வள்ளலார்.

அகளசகனமானையின்பொருட்டு, முகனுற்ச்செய்தபின்முன் போலநிட்கள, தானுகவுஞ்செபதர்ப்பணம்பண்ணி.

ஆராதீதிரிகை.

கர்ப்பூர ஆராதீதிரிகமே விசேடமாம். வேறு பல தீரவியங்களிருக்கவும், கர்ப்பூரத்தையே விசேடமாகக் கொண்ட தென்னை யெனிற கூறுதும். கர்ப்பூர வடிவம்போலவே ஆன்மாக்களும் வெண்ணிறமான சாத்துவிக குணவடிவ முறல் வேண்டுமென்பதும், கர்ப்பூரமானது, அக்கினி பற்றியவிடத்தே தன்வடிவமாக விளங்காது, அவ்வக்கினிச் சோதமயமாய் எவ்வாறு விளங்கிநிற்குமோ அவ்வாறே ஆன்மாக்களும், சிவஞானக்கினி பற்றியவிடத்தே பசுத்துவநீங்கிச் சிவத்துவ விளக்கமுற்று நிற்கும் என்பதும், பின்னர் அக்கர்ப்பூரம் யாதோர் பற்றுமில்லாமல் தன்வடிவ முழுதுங் கரையப்பெற்று, வெளியாமாகாயத்திற் கலந்து அவ்வாகாயத்தோடு எவ்வாறு

அத்துவிதமாய் விளங்குமோ அவ்வாறே, இவ்வான்ம கூட்டங்களும், தம் தூல சூக்ருமகாரணசரீரங்கள்கரையப்பெற்று, எப்பற்றுங் கழன்று, சிதாகாசத்தோடு அத்துவிதமாய்ப் பேரின்பப் பெருவாழ்வடைவார்கள் என்பதும், குறித்துணரவைத்த உய்திக்கேதுவான நற்குறியேயாம். இங்ஙனம், கர்ப்பூர ஆராத்நிரிகத்தால் அத்துவிதமுத்தி யுணரப்படுமாயின், இது போலவே நம் சைவ சமயக் கிரியைகளெல்லாம், பக்குவனோக்கி உண்மை யறியவைத்த உபாயக் குறிகளென்பது வெள்ளிடைமலைபோற் நெள்ளிதினுணரக் கிடப்பன காண்க. இவ்வுண்மைகள் போதரவே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

அக்கினிகர்ப்பூரத்தையறவிழங்கிக்கொண்டாற்போன்
மக்கினம்பட்டுள்ளேமருவியிருந்தாண்டி. எனவும்,

தாயுமானகவாய்களீ.

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கையோட்டுதல்போன
ன்பேதையுப்போடப்பை, மருவலிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
ங்கவலிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திறிப்பே, னருளுடையபரமென்றோ
வன்றுதானே யானுளனென்றுமெனக்கேயாணவாதி, பெருகுவினைக்
கட்டென்றுமென்னாற்கட்டிப்பேசியதன்றேயருணூல்பேசிறன்றே

தீதணையாக்கர்ப்பூரதீபமெனநானகண்ட, சோதியுடனென்றித்
துரிசறுப்பதெந்நாளோ, எனவுங் கூறியருளிஞர்கள்.

தசோபசாரங்களாவன:

மேற்கூறிய ஆவாகன முதற் புட்பதானுத்தம் வரையு
முள்ள பத்துமாம்.

பஞ்சோபசாரங்களாவன:

மண்சம்பந்தமான கந்த மூல பலங்கள், சுகந்த புட்பாதி
கள், பணிகாரம், அன்னம், அடை, காயாதிகள் கொடுப்பது
பாரீத்தியோபசாரமாகும். சலசம்பந்தமான நீர், பால், தயிர்,
வஸ்திராதிகள் ஆப்பியோபசாரமாகும். அக்கினி சம்பந்த
மான உலோகாதியாபரணங்கள், தீபங்கள், கண்ணாடி, தைச
கோபசாரம் எனப்படும். வாயுசம்பந்தமான தூபம், சாமரம்,
மயில்விசிறிமுதலாயின வாய்வியோபசாரமாகும். ஆகாயசம்
பந்தமான மணியோசை, மந்திரமுதலாயின வைவறாயசோப
சாரம் ஆகும்.

யாகம்.

யாகம், தூலயாகம் சூக்ருமயாகம் ■■■ இருவகைப் படும். அவற்றுள் தூலயாகமாவது, சுருமயாகமாம். சூக்ரும யாகமாவது, ஞானயாகமாம். சுருமயாகம், காரிகம் வாசிகம் மானதம் என மூன்றாகும். காரிகமாவது, நித்தியம் நைமித்திகம் காமிகம் என்பனவாம், வாசிகமாவது, மந்திரசெபங்களாம். மானதமாவது, தெய்வத்தியானமேயாம். ஞானயாகம் அகத்தில் அறிவுமாத்திரையானே செய்வதாம். மகோற்சவாதிகளிலே புறத்தே செய்யப்படும் யாகத்தால் ஞானயாகங் குறிக் கப்படும். எங்ஙனமெனில் சரீரம் வேதியாகவும், மூக்கு அந் தர்வேதியாகவும், தலைதுரோணகலசமாகவும், பாதம் இரதமாகவும், வலக்கை சுருவமாகவும், இடக்கை நெய்ப்பாத்திரமாகவும், சபையினர் புலன்களாகவும், மகாபூதங்கள் பிரயாசையாகவும், பல்லும் உசடும் சூக்தவாகமாகவும், நாக் குயுவாகமாகவும், மிருதி தையாகவும், ஒங்கராம் யூபமாகவும், ஆசை ரசனையாகவும், மனசு ரசம் ஆகவும், காமம் பசுவாகவும், மயிர் தர்ப்பையாகவும், இந்திரியங்கள் யாகபாத்திரங்களாகவும், கண்மேந்திரியங்கள் அவிசாகவும், கொலை செய்யா மையே யாகமாகவும், எவற்றையும் விடேதலே தக்ஷிண ஆகவும் ஏனையவைகளையும் இவ்வாறமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

கும்பம்.

மகோற்சவாதிகளிலே நிறுத்தப்படுங் கும்பங்கள், சத்த தாதுக்களாலும் ஆகிய சரீரம் எனக் குறிக்கற்பாற்று. எங்ஙன மெனில், கும்பங்களிலே போர்த்த புடைவை தோலாகவும், செந்நிறமேறப் பூசிய மண் இரத்தமாகவும், அக்சும்பங்களின் மண் மாமிசமாகவும், அவைகளினிறைக்கப்பட்ட சலம் மேதசாகவும், கூர்ச்சம் எலும்பாகவும், நாற்புறமுஞ் சுற்றப் பட்ட நூல்கள் நரம்புகளாகவும், அவைகளுக்குள்ளே போட்ட நவரத்தினம் பொன்புட்ப முதலாயின விரியமாகவும், நியமிக்கப்பட்ட மந்திரமே உயிராகவும், கீழிட்ட வெல்லு, அரிசி, எள்ளு, பயறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமை என்னும்

எழுவகைத் தானியங்கள் ஆசனமாகவும், குறிக்கப்படும் எனச் சித்தாந்தசாராவளி கூறுகின்றது.

பெரும்பாலும் சில ஆலயங்களிலே அமாவாசையினும், சில ஆலயங்களிலே பெளர்ணிமையினும், மகோற்சவங்கள் ஆரம்பமாகுதலுஞ் சமாப்தியாதலும் வழக்கமேயாம். அங்ஙனஞ் செய்தற்கும், ஆதியிலே கோடியேற்றுதற்கும், அவ்வுற்சவங்கள் பத்து, பதினொன்று, இருபத்தொன்று என இன்னனதினங்களை வரையறைசெய்து கடத்தற்கும் காரணமிருத்தல்வேண்டும். அவைகளை யொருவாறு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

காலவிசேடம்.

சரீரத்திலே பிராணவாயுவானது, பிங்கலை நாடியினின்றும் இடைநாடியில் மாறுவதையே உத்தராயணம் எனவும், இடைநாடியினின்றும் பிங்கலைநாடியிற் பேர்வதையே தக்கணயணம் எனவும், இடை பிங்கலையென்னும் இருநாடிக்கும் நடுவில் உள்ள சுழுமுனா நாடியிலே பிராணவாயு செருங்காலத்தையே அமாவாசை எனவும், “ஞானப்பிரகாசத் தெளிவு நிலை வாகாரமயப்படுங் காலத்தையே பூரணை” எனவும், பிராணவாசி, மூலாதாரத்திற் சேர்வதையே பிரதமவிடுவகாலம் எனவும், அது சிரத்திற் சார்வதையே இரண்டாம்விடுவகாலம் எனவும், நிகவாசத்தோடு சுவாசநாடியானது ஒன்றிவிருந்து மற்றொன்றிற் பொருந்துங் காலத்தையே சங்கீராந்தி (மாசப் பிறப்பு) எனவும், பிராணவாயுவானது, சந்திரநாடியாகிய இடைகலையினின்றும் உந்திக்கு இரண்டங்குலக் கீழிற் சர்ப்பவருவுடனிருக்குங் குண்டவிசத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சந்திரகிரகணம் எனவும், ஷைவாயு சூரியநாடியாகிய பிங்கலையில் வின்றும் மேற்கூறிய சத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சூரியகிரகணம் எனவும், சிவயோகிகள் கொண்டு அவைகளுட் சமஸ்த கர்மங்களுக்கும் இவியதாய், ஞானோதய சாதனமாய் விளங்குஞ் சுழுமுனாநாடி இயங்குங் காலங்களாய் அமாவாசை, பூரணை, என்னுங்காலங்களுையே கைக்கொண்டொழுகித் திருவருள்கூடப் பெற்று முத்தியடைவாராதலின், அக் காலங்களே விசேடமெனக் கொள்ளின் தத்துவஞான முதிர்

கப்பெற்றுத் திருவருள்கூடப் பெறுவார் என்பதைக் குறிக்கச் செய்வதாம்.

சூதசங்கீதம்.

இடையினெப்போதுடையும் பிங்கலையிலிவங்குமென்றாழஞ்சஞ்சரிக்கு, நடைகொள்பிங்கலையினின்று மொள்ளிடையினவிறநும் பிராணவாயுவுதான், மிடைவதையுத்தராயனம்மனநுமவிளம்பிடைநின்றும்பிங்கலையிற், கடையிலவ்வளிசங்கிரமமாவதைத்தக்கனாயனமென்றநன்குரைப்பார்.

தழைதருமிடைபிங்கலையெனுமிரண்டின் சந்திலைப்பிராணன் சேர்க்காலம், விழைதருமமாவாசியையெனவுரைப்பாமேவுமப்பிராணன்மூலத்தைக், குழைவறச்சேரிற்பிரதமவிடுவகாலம்மனநுங்குலாஞ்சென்னி, யுழையுறச்சேரிவிரண்டதாம் விடுவகாலமென்றுஞ்சொல்வாருணர்த்தோர்.

நன்னிசுவாசத்தோடு சுவாசநாடியொன்றிருந்து மற்றொன்றிற், நுன்னிடலசங்கிரமண காலமெனச்சொல்லப்படும் பிராணன்மற்றிடைநின், நுன்னுபிங்கலையினின்றொங்குகுண்டலியினுற்றிடுங்காலத்தை முறையே, மன்னியவுலகமேத்து புண்ணியத்தமதிகதிர்க் கிரகணமென்பார்.

சைவசமயநெறி.

எல்லாவினைக்குமினிதுசமுனைபெனச், சொல்லாய்வார்கொள்கதுணிந்து. என்பதனானும், பிறவாற்றானும் அறிதற்பாலனவாம்.

சுவசாரோகணம்.

மகோற்ச வாரம்பத்திலே கொடியேற்றல் வழக்கமாம். செங்கோலரசனின் சத்திக்குறியாகிய கொடியேறியவழி, ஆங்கரசுசெய்திருந்த கொடுங்கோன் மன்னன் வலியொழிந்து செயலிழந்து நீங்கலும், குடிகள் க்ஷேமத்தை யடைதலும், அதுபலவுண்மையேயாம். அதுபோல முடமலபந்தத்தாற் பிறந்திற்று சுழன்று வருந்தும் ஆன்மாக்கள், உண்மையைநோக்கி அறிவுக்கறிவாய் கிற்குஞ் சிவத்தைப் பிரியாமற் குறித்து, திகைக்கவிதிப்படியே “சிவாயநம” என்னும் பஞ்சாட்சரத்தையும், “ஓம்அம்உம்சிவாயநம” என்னும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், “ஓம்சிவாயநம” என்னுஞ் சடாக்ஷரத்தையும், “ஓம்சிவாய” என்னும் சதராக்ஷரத்தையும், விதிப்படி யுச்சரித்துப், பின்னர் மந்திர சொருபமறித்து, பிஞ்செழுத்தென்னும் வகாரமாகிய பராசத்

தியையும், பெருவெழுத்தென்னும் சிகரமாகிய சிவத்தையும், இருதயத்திலே வைத்துத் தியானித்து, சங்கற்ப ஞானங்களிலே போகாமல் தன்னிடத்தில் அநாதியே தோன்றாமற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருளிலே அறிவேதாரமாக நிறுத்த, பேசும் எழுத்தான பரைக்கொடியேறி, பேசா எழுத்தான சிவத்தை இரண்டறக் கலப்பித்தலால், ஆணவமல அரசுவனியிழந்து செயலிழந்து ஒடுங்க, ஆன்மாப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வடையும். ஆகவே, மலநீக்கமும, முத்தியும், வருதற்கு இமமுறையே திருவருளாகிய கொடியேறவேண்டும் என்பதும், இல்லையேல் அவை அடைதல் கூடாவென்பதும், அறிவிக்கும நற்குறியாம, இதனை உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் அருளிச்செய்த,

கொடிக்கவியிலே,

வாக்காலுமிக்கமனத்தாலுமெக்காலுந், தாக்காவுணர்வரியதன் மையனை-கோக்கிப், பிரித்தறிவுதம்மிற்பிரியாமையானே, குறிக்கும் ருணல்கக்கொடி. அஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்துமாறெழுத்துநாலெழுத்தும், பிஞ்செழுத்துமேலைப்பெருவெழுத்து- நெஞ்செழுத்திப், பேசுமெழுத்துடனேபேசாவெழுத்தினையும், கூசாமற்காட்டக்கொடி.

“நீபுரவாவையமெலா நீயறியக்கட்டினேன், கோபுரவாசற்கொடி.”

என வற்புறுத்திக் கூறினமையாலும் பிறவாற்றாலும் உய்த்துணரத் தக்கதேயாம்.

மகோற்சவம், ஆலயங்களிலே பற்பல விதமாக நடத்தப்படும். அவைகளை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டல் முடியாதாக, அவைகளுள், தெரிந்தவைகளை மாத் திரம் இங்ஙன் காட்டுவாம். சில ஆலயங்களிலே மகோற்சவங்கள் பத்துநாட் செய்யப்படுகின்றன ; அவைகளின் காரணங்களாவன:—

முதலாநாள் உற்சவம்.

“மேவியபுன்மயிர்த்தொகையோவம்மயிர், பாவியதோலின்பரப்போதோலிடைப், புகவிட்டுப்பொதிந்தபுண்ணோபுண்ணிடை, பூறுமுதிரப்புனலோகூறுசெய், திடையிடைநிற்குமெலும்போவெலும்பிடை, முடைகெழுமுனைவிழுதோவழுவழுத், துள்ளிடையொழுரும்வழும்போமெள்ளநீன், றூரும்புழுவீனெழுங்கோநீரிடை, வைத்தமலத்தின்குலையோவைத்துக், கட்டியநரம்பின் கயிரோவுடம்பிற்

குட், பிரியாதொறுக்கும்பிணியோதெரியா, தின்னதியானென்றறி
யேனென்னை, யெங்குந்தேடினேனியாதினுங்காணேன்.”

எனத் திருவெண்காடநாயனார் கூறியவாறே, கட்புலனுக்
குத் தோற்றும் அன்மையத்தாற் பரிணமித்த கருவிகளே
லாஞ் சடமாதலின், சித்தாகிய ஆன்மா அவைகட்கு வேறாக
உண்டென்று தூல வுடம்பை நீக்குதற் பொருட்டுச் செய்
யப்படுவதாம்.

இரண்டாநாள் உற்சவம்.

சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம்
என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், வாக்கு பாதம் பாணிபாயு
உபத்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித்
தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் காரணம் நான்கும், பிராண
வாயு ஒன்றும் ஆகிய பதினைந்து தத்துவங்களும், சடப்பொரு
ளாதலின் சேதனனாகிய ஆன்மா இவைகட்கு வேறாக உண்டு;
என்று அத் தாத்துவிக ருக்கும் உடம்பை நீக்குதற்பொருட்
டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

மூன்றாநாள் உற்சவம்.

பிரார்த்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் மூவினையும்,
ஐயம் விபரீதம் மயக்கம் என்னும் முப்புத்தியும், சாத்துவிகம்
ராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும், சிவத்தித்தல் நிச்சயித்
தல் கொண்டெழுப்பல் என்னும் மும்மனமும், காமம் வெகுளி
மயக்கம் என்னும் முக்குற்றமும், உம்மை (கழிபிறப்பு) இமமை
(இப்பிறப்பு) அம்மை (வருபிறப்பு) என்னும் முப்பிறப்பும்,
உலகவிடணை தனவிடணை தாரவிடணை என்னும் முப்பற்றும்,
நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நாலா நாள் உற்சவம்.

மனமுதலிய நாற்கரணமும், அண்டசம் சுவேதசம் உற்
பிச்சம் சராயுசம் என்னும் நால்வகைத்தோற்றமும், நீக்குதற்
பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஐந்தாநாள் உற்சவம்.

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும்,
சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும்

ஐந்தவத்தையும், ஆணவம் கன்மம் மாயை வைத்தவம் திரோதாயி எனனும் ஐந்துமலங்களும், நீக்குதற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஆளுநாள் உற்சவம்.

காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரியம் என்னும் உட்பகையாலும், கலாத்துவா தத்துவாத்துவா புவனாத்துவா, வன்னாத்துவா பதாத்துவா மந்திராத்துவா என்னும் கலையாதியாலும், ஒவ்வோர் தலங்களைப்பற்றி யிருத்தல், கோயாய்க் கிடத்தல், புண்ணியபாவங்களைச் செய்தல், ஒவ்வொரு பற்றுக்களாய் நின்ற தொந்தனைகளை விடுத்தல், சர்வவரையும் நிந்தித்தல், இகழ்த்தாருடன் பொருந்தல்என்னுங் களிமமல துணையாலும், பிரமசாலோகம் பிரமசாமீபம் பிரமசாரூபம், விஷ்ணு சாலோகம் விஷ்ணுசாமீபம் விஷ்ணுசாரூபம் என்னும் பதமுத்தியும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

ஏழாநாள் உற்சவம்.

தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் ஏழ்வகைப்பிறப்பும், காலம் நியதி கலை வித்தை இராகம் புருடன் மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வு மோகம் சூனியம் மார்ச்சரியம் பயம் என்னும் மாயேயமலதுணை ஏழும், நீக்கற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

எட்டாநாள் உற்சவம்.

பவயின்மை, இறவின்மை, பற்றின்மை, பெயரின்மை, உவமையின்மை, ஒரு வினையின்மை, குறைவிலரிவுடைமை, கோத்திரமின்மை என்பனவன்றி, சுவதந்திரத்துவம், விசுத்ததேகம், நிராமயான்மா, சருவஞ்ஞத்துவம், அநாதிபோதம், அலுப்தசததி, அநந்தசத்தி, திருபதி எனவுங் கூறப்படும் எண்துணையும், விளக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஒன்பதாநாள் உற்சவம்.

நிஷ்களம் சுகளநிஷ்களம் சுகளம்என்னும்மூலடிவங்களும், கிருட்டிதிசங்காரம் என்னும் முகிந்தத்தியங்களும், சுவர்க்கமத்

திய பாதலம் என்னும் ழீநீட்டத்துறைதலும், இல்லையெனற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

பத்தாநாள் உற்சவம்.

சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாகிலைமைத்தாய், அந்தமி ளீன்பத்தழிவில் வீடான பரானந்தமாக் கடலில் அழுத்துதற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம். இவற்றின விரிவுகளை யெல்லாம் விம்பாகமம் சிவோற்சவபடலத்திற் காண்க.

இன்னும் சிவபெருமான் அகண்டாகார, அருவ, அரு வுருவ, உருவ வடிவங்களைக்கொண்டு நின்று, பஞ்சகிருத்தியத் தைச் செய்யும் இரகசியத்தை, அவர் ஆசிகாலத்திலே அருத் தவர்க்குக் காட்டியவாறுபோல, இக்காலத்திலும் ஆலயங்க ளிலே துவசத்தம்பத்திலே முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்து வங்களைக்குறித்தற்காக முப்பத்திரண்டு பிரிவு வளையமிட்டும், (அதின உச்சியிலே) மேற்கூறிய கால்வித வடிவமாகவும் நின்று பஞ்சகிருத்தியங்களை யுஞ் செய்கின்றனர் என்பது போதர, பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு ஐந்து வீட்டையும், கால்வகை வடிவத் துக்கு நாலு கலசத்தையும் அமைத்தும், பஞ்சகிருத்திய துவ சமுங்கட்டி, பஞ்சகிருத்திய பிரமோற்சவத்தைப் பதினொரு நாட் செய்தும், தரிசனப் பிராப்திசாங்கி வசந்தோற்சவத்தை இருபத்தொருநாட் செய்தும் முடிக்கின்றனர்.

மேற்கூறியவைகளுட் பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள், முதலாகாள் விழா பிரகிருதி நடனம் எனவும், இரண்டாகாள் விழா இருவினை நடனம் எனவும், மூன்றாகாள் விழா முக்குண நடனம் எனவும், நாலாகாள் விழா அந்தக் கரண நடனம் எனவும், ஐந்தாகாள் விழா பஞ்சேந்திரிய நடனம் எனவும், ஆறாகாள் விழா காமாதியாறி நடனம் எனவும், ஏழாகாள் விழா சததகோடி மகாமந்திர நடனம் எனவும், எட்டாகாள் விழா வித்தியாதத்துவ ஆணவ நடனம் எனவும், திருக்காப்புநாள் திரோதாயி நடனம் கவபத நடனம் எனவும், திருவுலாப்புறத்தில் சத்திமுததி நடனம் எனவும், திருவனந்த லில் வாதனை நடனம் எனவும், பத்தாநாள் விழா பேரின்பா

தீத நடனம் எனவும்,பதினோராகள்விழா பதிபசுபாச நடனம் எனவுங் கூறுப.

இன்னும் இவ்வுற்சவம் ஆலயங்கடோறும்வேறுபட்டுநடக்கினும், பெரும்பாலும் ஆலயங்களிலே நடத்தப்பட்டு வரும் ஐதிகசம்பந்த முகத்தாலே அவைகளைக்கூறி, வேறுசில வுண்மைகளையும் ஒப்புவாயிலாக எடுத்துக் காட்டுவோம். அவையாவன:

முதலாநாள்விழா

விருகூத்தடிச்சேவை.

இதனை, விருத்திக்கிரம சிருட்டிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமான், தோற்றக்கிரம சிருட்டி யாரம்பத்திலே, விருகூத்தின் இலைகள், நரம்புகள்,கிளைகள்போல விளங்குகிறதும் தத்துவங்களாகவும், நால்வகையோனி எழுவகைப்பிறப்பு என்பதற்கான்குலக்கம் யோனிபேத சீவராசிகளாகவும், விரிந்து விளங்குவார் என்பதும், மரத்துக்கு வேர் ஆதாரமாயிருத்தல்போல, சேதன சேதனப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவர் என்பதும் அறியப்படும்.

இரண்டாநாள்விழா

சூரியசந்திர பிரபாகார திருக்காட்சி.

இதனை விருத்திக்கிரம திதிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, சிவபெருமான் சூரியசந்திர மத்தியகதநிலையிலே ஞானக்கினிப் பிரகாசமாய் விளங்கி, அண்டமண்டல மெங்கும் பிரகாசிக்க முறையே பகலும் இரவும் உஷ்ணசீதள பிரகாசத்தை வீசியும், அதனால் யாவற்றையுந் தஞ்சிக்க வெளிச் சஞ்செய்தும், திதியாகாரமயமாய் விளங்கியும், சரீரத்திலே அந்தர்பாவமாகக் கலாஞான சூக்கும் உஷ்ணசீதள சூரிய சந்திர பிரகாசமாய் விளங்கியும், இடைபிங்கலை சுழுமுனையென்னுஞ் சூரியசந்திர கலாவாசியாய் நின்றும, காலாந்தம் அளவும் அவ்வவ் வான்மாக்கட்குரிய சுகபோகங்களையும், தண்ட அவத்தா துன்பங்களையும், அளித்து நிற்பார் என்னும் உண்மை உணரப்படும்.

அந்

முன்னாள்விழா

நந்தி பூகவாகனாரோகணம்.

காலையிலே, அதிகார கந்தி திருமால் கந்தி தரும கந்தி என்னு முன்றனுள், அதிகாரகந்தி யாரோகண திருக்காட்சியும், மாலைபிலே, பூகவாகனாரோகண திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விருத்திக்கிரம சங்கராழர்த்தங்கள் என்ப. இவைகளினாலே, குறிபகலையான சீவசகதி மாயையினுற் சீவர்கள் சம்பாதிக்கும் சன்னா, தண்டனை, குக்கம், காலம் முகலியவைகளைப் பிரபத ருமாய் விதிப்பவர் என்பதும், சந்திரகலையான சீவசகதி மாயையினாலே ஆன்மாக்கள் சம்பாதிக்குஞ் சன்மார்தர பாபவிசேடத் துக் கேற்ப மரணவத்தையை விதிப்பவர், சங்கராநிந்தியர், விஸ்வரோதர் என்பதும், முறையே யுகித்துணரப்படும் என்ப.

நாலாநாள்விழா.

பல்லக்குச் சேவையும், ஐம்முநாகாரோகணமும்.

காலையிலே, பல்லக்குச் சேர்வை கோலமாய் எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலைபிலே, ஐம்முக காராருட காட்சியும் உண்டு. இவைகளை விருத்திக்கிரம திரோபவ கோலங்கள் என்பர். இவைகளாலே, சிவபெருமான், பல்லக்கின் மேன் முகட்டினையோல விளங்குத் தபமுணமை நிலையான சுயசுபாவ சிவரூபத்தை, மாதி ஆவாணக் திரையினாலே மறைத்தும், இன்னும் அதிற் காணப்படும் நான்கு குஞ்சங்களாலுங் குறித்தற் குறிபவாய் கிற்கும், தற்போதம், தற்பேதம், தற்பாவம், தற்குனிபம் எனனுந் திரைகளாகிப் ஈஸ்வராவரணசத்திராகாரமாய் விளங்கியும், இருபக்கங்களினுமுள்ள முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களாலும் அறிபவரும் முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவாவரணசதாற், சீவர்கள் தம்மை யறிதற்கு அகோசரிமாய் நின்றும், விளங்குவோர் என்பதும், இன்னும் அவர் தமது இருட்டி தத்துவங்களாகிய சீவ சைதன்னியத்தை, ஈரணை தற்புருடம் அகோரம வாமதேவம் சததி யோசாதம எனனும ஐயருக்களையுங் கொண்டு, முறையே பரத்துவ தம்மறதி ஆவரணசத்தினாலும், போகத்தத்துவ தற்

பாவ ஆவரணத்தினாலும், கிருச்சியத்தவ தற்பேத ஆவரணத்தினாலும், கர்ச்சகத்துவ கற்போத ஆவரணத்தினாலும், அநுபவத்துவ தற்கோற்றாவரணத்தினாலும் மறைப்பவர் என்பதன்றி, குணடவிசத்தி பாம்பு வடிவெனக் கூறப்படலாலும், அதன விரிவு ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்ச தோற்ற ஒடுக்கமாம் என்பதனாலும், அதனே ஞானோதய சாதனமாய் கழுமுனா காடியை மறைத்து கிற்பதெனலானும், அதைப் பரிகிரக சத்தியாகவுடையவர், திரோபவகிருத்தியர் என்பதும், முறையே குறிக்கப்படும் என்ப.

ஐந்தாநாள்விழா

இலிங்காகார, இடபவாகனரோகணம்.

காலையிலே, அண்ட வட்டசொருபம் போலுள்ள லிங்காகார வட்டசொருப பிரபாமத்தியிலே எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலையிலே இடபவாகனருட திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விர்த்திக்கிரம அதுக்கிரக கோலங்கள் என்பர். இவைகளானே, சிவபெருமான தமமாற் கிருட்டிக் கப்பட்ட அதலாதி பாதலாந்தமாயுள்ள கீழேமுலகம், பூலோகாதி சத்திய லோகாந்தமாயுள்ள மேலேமுலகம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், சுவக்கிரக, க்ஷத்திர மண்டலம் முதலான எல்லா வுலகங்களையும், சீவகோடிகளையும் நிலைநிற்கவும் சீவித்த வாழவும் அமைத்த, அவைகளின் உட்புறமெங்கணும் வியாபித்த, சர்வ சாட்சித்துவ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொருபராய் விளங்குவார் என்பதும், இடபத்தின் கான்கு கால்கள் போன்று கான்குவித அந்தக் கரணங்கள் விளங்கு; இதுவே லய சொருபமாகிய பாசம் எனப்படும். இவ்வந்தக் கரணங்களானவை, இடப முண்டாகாரத்தை யொத்த சர்வ வியாபக சத்திஞானத்தின் விரிவாகையால், அந்நாற்காணங்களையும் சர்வ வியாபகத்தி லொடுக்கிற் சத்திஞானமாம். இச்சத்தி ஞானத்தையே போதசொருபம் எனவும், பசுருபம் எனவும் கூறுப. ஆகவே, சத்திஞானமாகிய பசுபோத சொருபத்துக்கு மேலும், சிவபெருமான அதீதவடிவாய் விளங்குவார் என்பதும், அதிலே மேற்கூறப்பட்ட பசு

போதத்தை யொடுக்கின், அதவே சிவஞான சிவரூபமாம் என்பதும், சிவமூர்த்தத்தக்குமேலே குடை கங்கு விளங்கல், அச்சிவரூபத்தின் அதிகாத்தவித நிலைக்காம என்பதும், இன்னும் அடியாரைச் சிவபுண்ணிபங்கருதி அட்கொள்ளப் புகுங்கால், அப்புண்ணிப வடிவாகிய ஏறாந்த செல்லு முறைமை யுடையவா என்பதும், முறையே கொள்ளப்படும் என்பார பெரிமோ.

காரைக்காலம்மையார் திருவிருட்டைமணிமாலே.

ஏறலாவேற ம்றில்லேபெயெம்பெருமா = னெறலாம்பாயு மவீர்
சுடையார்—வேறோ, படவகுலவுகாருமிழ்பண் மராகுழந்த-தட
ங்கடனஞ்சுண்டார் தமக்கு. பிறவாற்றாறு முணர்க்

ஆறநள்ளிமா

யானவா கஞரோகணம்.

ஆறநாள் யான வாகனாருட கோலமாகச் சிவபெரு
மான் எழுந்தருள்த் தரிசனங் கொடுத்தருள்வர். இது
வயக்கிரம சிருட்டிமிகாலம் எனப்படும். இதனாலே சிவ
பெருமான் அதோமுக வலகங்க ளளவுந் சென்று, மத்
தியகதமான சத்த லோகங்களுக்கும், அதோமுக சத்த
லோகங்களுக்கும் ஆகாமாகி, சுத்த மாயாலோக மெங்க
னும் நிறைந்து, சுட்டிச் சொல்லக் காட்சிநிற் படாததாய்,
சிவஞானிகள் திருவருளால் அறிய எளிதானதாய், வேத
வேதாங்க ரூபமுடையதாய், ஆனமகோடிகளாய், அவற்றில்
விளங்கும் அறிவாய், கொடுத்தனபத்தைச்செய்யும் பாசம் அறு
ம்படிவீசி யெறிந்து பிறவிக்கடல வறறித துள்ளெழுமபடி செ
ய்வதாய், காமக் குரோத மராச்சரியாதிகளைக் கோபித்து அட
ர்ப்பதாய், பிறவிக்குக்காரணமான புவனத்தொழிவின்தலையை
மிதித்து நசுக்குவதாய், பேய்போற் பிதற்றாஞ் சமயங்களின்
வலியவாதப பொய்க்கட்டுளை அறப்பதாய், அச்சம் கொலை
முதலியவற்றை யொழிபதாய், பாசக்குழாத்தைத் தலையெ
டாது ஒதுக்கி மாதா களின் அவாவெண்ணத்தை நீக்கி அன்
பாலானகதி கொண்டதாய், ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி
என்னும் முன்றசத்தங்கனாலுமாய திருவருளென்னும் முமமத்

நீரையுடையதாய், தத்துவ கூட்டங்களுட் புருத்த ஆனந்தத் தேனைப் பருகி, காண்குவேதங்களையும் காண்கு கொம்பாகளாக மருவப்பெற்றதாய், விளங்காநின்ற பாஞ்ஞம் என்னும யானே யையுடையவர் என்பது விளங்க நிற்கும்.

இது வல்லாமல் யானேயினது காண்குகால்களையும் போல, மொத்தாகாரகோற்ற சடததுவம், சுவாச சூக்துமத்துவம், வாசியத்துவம், பிராணமாயத்துவம், என்பவை விளங்கும் என்றும், இவைகள் யானே வழுவத்தையொத்த ஆன்மஞானத்தில் உதயமாய், துன்பிகைபோன்ற சமுமுன காழிஸ் அமைந்து நிற்கும் என்றும், அவ்வான்ம ஞானத்திற்கு மேலாக விளங்கும் ஈஸ்வர ஞான சத்தியானந்த, ஞானாதீத சொருபமாயும், அம்பாரிபைப்போலப் பகர்முகத்தே அண்டாகாரமாயும் விளங்குகின்றமையால், சீவர்கள் யாவரும், தேற்ற, சூக்தும், சீவ, பாரா ஞானங்கள் அன்மஞானத்திலும், அவைகளை ஈஸ்வர சைதனியத்திலும், அவ்விவர சைதனியத்தின் பரிம சைதனியத்தினும், ஒடுக்கவேண்மே என்றும், குறிக்கப்படும என்ப.

ஏழாநான்விழா.

இரதாரூட திருக்காட்சி.

ஏழாநாளிலே இரதாரோகண திருக்காட்சி யுண்டாம். இது சில ஆலயங்களிலே ஒபபதாநாளினும் செய்யப்படும.

இதனுண்மையை விவரணம் பண்ணுங்கால், ஆதிகாலத்திலே, தடங்கருணைப் பெருங்கடலெதையாகிய சிவபெருமான், மந்தர கேசரிமலைகள் அச்சாகவும், சூரியசந்திரர்கள் சக்கரமாகவும், ஆறிருதுங்கள் சக்தியாகவும், பதினான்குலோகமும் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆசனமாகவும், உதயாததமலைகள் கூவிரமாகவும், நதிகளும் நெட்களும் கொழுகளாகவும், கஷத்திரங்கள் விதானமாகவும், மோக்ஷலோகம் மேல்விரிவாகவும், யாகங்கள் சட்டங்களாகவும் நாள் முதலியன இடுக்குமரமாகவும், அட்டமலைகள் தூண்களாகவும், அட்டயானைகள் தாங்குவனவாகவும், சத்த சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலைகளாகவும், கன்ம ஞானேந்திரியங்கள் கலன்க

ளாவும், கலைகள் முனைகளாகவும், வேதாங்க உபாங்க மறு
சாஸ்திரங்கள் மணிகளாகவும், வாயுக்கள் பழகங்களாகவும்,
கான்குவேதங்கள் பூட்டப்படுங்குதிரைகளாகவும், அமைக்கப்
பட்ட இரதத்திலே யெழுந்தருளி, கங்கைமுகவிய தேவ
மாதர்கள் சாமரமீட்டவும், ஊவசுமுதலிய கணிகைமகளிர்
கடனஞ் செய்பவார், மகா மேருமலையை வில்லாகவும், சரசு
வதியை வில்லிற்கட்டிய மணியாகவும், வாசுதியை காணாகவும்,
விஷ்ணுவை பாணமாகவும், அக்கினிதேவனை அவ்வம்பிணை கூர்
வாயாகவும் வாயுதேவனை அம்பிகாகவும் கொண்டருளி,
பிரமனாகிய சாரதி பிரணவமாகிய தூண்டுகோல்கொண்டு
செலுகத, திரிபுர அபுணர்களைத், தந்திருப்புள்ளகை
யக்கினியினால் நீராக்கியருளினார்; என்னும் வரலாற்றுண்மை
யைக் காட்டுவதே இவ்விரதசேவைக் கூட்சி என அநுமிக்கப்
பட்டு விஸ்வரூபியாயும், விஸ்வகாரணராயும், விஸ்வசேவிய
ராயும், விஸ்வாந்தரியாமிபாயும், இருப்பவர் சிவபெருமானே
யென்பதும், முப்புரமென்பது ஆணவம் கன்மம் மாயை என்
னும் மும்மலகாரியங்கள் எனவும், அத்திரிபுரங்களை யும் நீராக்கி,
தாரகாஷன் கமலாஷன் வித்துணமாளி என்னு முவர்களை யுந்
தேவர்களை யும் அடிமையாக்கொண்டு அவர்கட்குத் தம்பத
மருளி இன்பங்கொடுக்கமை, மும்மலங்காரியங்களை யுந் கொடு
த்து விஞ்ஞானாகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு முவகை
யான்மாக்களையும் அடிமையாக்கொண்டு திருவடிமுத்தி கொடு
க்குங் உண்பை எனவும், அநிய நின்றதனால் எல்லாமாய், அவை
கட்குக் காரணமுமாய் நிற்கும் பரம்பதியாகிய சிவபெருமானே
ஆன்மாக்கட்கு மும்மலபந்த வாசனைகளைக் கெடுகது, திருவ
டிப் பேராகிய பேராணந்தப் பெருவாழ் வனிப்பர் என்பதும்
உணரப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

மந்தரத்தொடுக்கேசரி கெடுவவரவாங்கித், தந்துதிண்டிறலச்செ
னப்படுத்தினர் தழைக்குஞ் செந்தனிக்கதிர்ணைத் தைவெண்டிழங்களை
த்திருத்தி, யுத்திபொழில-ழிகொண்டவைக் கடையுறுத்தி. ஏழி
ரட்டியென்றுரைத்திடுமிருநிலப்பாப்பைச், சூழ்தரப்படுகிலங்களீசை
முனைத்தொருத்தார், பாழிவாளிப் பிடரிமோசனப்பாப்பை, பாழி
யொத்தலத்தட்டினூர்த்தட்டகத்தலைத்தார்..... எழுதுறமுறை

யணத்தையும் பரியெனவியற்றி, வழுவறக்குறைபிரப்பினாரிமுதல்
காரோ, ரொழுமுமாயிரக்கொழுமுடிவடவரையோங்க, நழுவுசெங்
கையிற்பினுகமொத்தமைத்தனர்தந்தார். பொறிப்பனாடவிவாகு
ந்ரணெனப்பொருத்தி, வெறிப்பசந்துழாயங்கலோன்கணையென
வியப்பக், குறித்தவெந்துதிபாவகற்பொருததின்ருதைவாய்ச்செறித்
ததுவலைவாயுவிற்செறித்தனர்திருத்தி. முன்னைமாதவர் கடைப்பிடி
யிருந்தவாழுளரி, யன்னவூர்தியும்வலவனெதைமர்ந்தனனமையாத்,
தொன்னலந்தருகுடிமைத் திகையெனத்தொருத்தார், பின்னர்வான
வர்சேனையொத்தெழுந்தனர்பிரியார்.

திருமந்திரம்.

அப்பணிசெஞ்சடையாதிபுராதனன்
முப்புரஞ்செற்றனனென்பர்கண் மூட்கண்
முப்புரமாவதுமும்மலகாரிய
மப்புரமெய்தமையாரறிவாரே.

இங்ஙனமன்றி, தேரிலேவிளங்கும் ஏக உச்சிக்குடை
பிரமாரத்திரமாகவும், கலசம் சோடசாந்தத் தானமாகவும்,
மேலுள்ளமுதலாம அடுக்கு துவாதசாந்தத்தானமாகவும், இர
ண்டாம் அடுக்கு மஸ்தக ஆதித்தானமாகவும், மூன்றாம் அடு
க்கு மத்தியத்தானமாகவும், காலாம அடுக்கு மஸ்தகாந்தத்
தானமாகவும், ஐந்தாம் அடுக்கு லலாட மத்தியமாகவும்,
ஆறாம் அடுக்கு புருவமத்தியமாகவும், நெவுள்ள ஏழாம் அடுக்
முப்பத்திரண்டு குத்துக்காலகள் முப்பத்திரண்டு தத்து
வங்களாகவும், முற்றுறைகளே கண்களாகவும், பிறற்றுறைகள்
சிகைகளாகவும், பக்கத்துறைகளே இருசெவிகளாகவும், பீட
முதற்பகுதி வாயாகவும், இடப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடி
வங்கள் இடப்பாக சூரியசந்திர கலாவாசிகளாகவும், வலப்பக்
கத்துள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் வலப்பாக சூரிய சந்திர
கலா வாசிகளாகவும், சாரதிவடிவம் மும்மலரூபம், காசி
என்பவாகவும், எட்டாம் அடுக்கிடப்பகுதி அந்தக்கரண
சொருபம் கண்டத்தானம் என்பனவாகவும், அதிள்கீழிடப்
பகுதி ஐந்தவத்தை, ஐங்கோசம், இராகாதி பதினமூக்குணம்
என்பவற்றின் ரூபமாகவும், இருதயத் தானமாகவும், அதின்
கீழ்ப்பகுதி தசேந்திரியம், காபித்தானம் ஆகவும், அதின்
கீழுள்ள அச்சு பஞ்சபூதம், குண்டளி சத்தித்தானம் ஆக

வும, சக்கரங்கள் தசவாயுக்களாகவும், இருகால்களாகவுங்கொண்டு, சரீர சொரூபத்தை விளக்கி, பின்னர் சக்கரங்களான தசவாயுக்களையும் நிறுத்தி, அசைதனமுதலிய வினைகள் ஒழியுமெனவும், அவ்வாறுள்ள சீவன தன் மனத்தாவத்தை, முறையே மேலாகவிளங்கும் உந்தக்குண்டலியி லிருந்து காபிக்கும், அங்கிருந்து முறையே இருதய கண்டததானங்களுக்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து மேலாக விளங்கும் வாய் காசி என்பவைகளுக்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து இருகண்கள் வழியாகவும் மேனோக்கி, ஆறாம் அடுக்காகிய புருவமத்தியத்துக்கும், அங்கிருந்து ஐந்தாம் அடுக்காகிய லலாடமத்தியத்துக்கும், அங்கிருந்து மற்றையடுக்குகளாகிய மஸ்தக அந்தத்தானம், மத்தியதானம், அதித்தானம், துவாதசாந்தத்தானம், என்பவைகளுக்கும், அங்கிருந்து மேல் உச்சிக்குடையாகிய பிரமரத்திற்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்ஙனம் சும்மா இருந்தபடி யிருக்கும் நிகதிய கிரசதியானந்த ரூபியாயிருக்க வேண்டும் என்பவும் உணரப்படும்.

இன்னும் தேர்வடிவம் சரீரமாகவும், அதிற்காணப்படும் நான்கு சிங்கவடிவங்கள், ஆனமாவின் சாவலித சீவகாருணி யமிலலா லோபகுரூபம், சாவலித ஆசைப்பெருக்க சங்கற்ப விருத்தி, சர்வலித அபிமான கோலாகல விபரீதம், சர்வலித அகங்கார கோபதாப விகாரம் என்னும் இந்நான்குவித கர்ம விருத்திகளாகவும், எட்டு யாளி உருவங்கள், ஆன்மாவினது அஞ்ஞானம், அபிமானம், ராகாதிகுணம், துக்கம், விடய வாசனே, காணுவித கன்மம், உபாதி, அவஸ்தை என்னும் எட்டுவித அநுபவங்களாகவும், கொடிசுளெலலாம் தத்துவ கூட்டங்களாகவும், மணிகுளெலலாம் பிசமந்திர பிரணவாதி சத்தங்களாகவும். குஞ்சங்கள் எலலாந் சீவர்கள் மனோசலனத்தால் எண்பத்துநான்குலக்க யோனிபீதங்களாக மாறிமாறித்தோன்றி யடையும் மரணாவதையாகவுங் கொண்டு, சீவர்கள் சிங்கங்களையொத்த கர்ம விருத்திகளையும், யாளிகளைப்போன்ற அநுபவங்களையும், கொடிகளைப்போன்ற தத்துவக் குழாங்களையும் மணிகளைப்போன்ற வாக்கொலிகளை

யும், குஞ்சங்களைப்போன்ற மனாலனதோற்றங்களையும், இல்லை யென்னும்படி செய்து, சித்திரதிபம்போல நின்று மோனசாட் சாத்கார கோல நிலையில நிறகவேண்டும் என்பதும், இந்த க்கிரம திதிக்கோலத்தால் அறிவார நுண்ணுணர்வோர்.

எட்டாநாள்வீழா.

அசுவவாகனரோகண திருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம சங்கீரகோலம் எனப்படும்.

இதனுண்மையாவது, அறம பொருள் இன்பம் வீடு என் னும் காங்கு பாதங்களையும், ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் என்னும் காதுகளையும், விடயங்களைக் கடந்த ஒருப்பாடாகிய பரஞானம் அபரஞானம் எனணுக்கணுகளையும், விதியாகிய முகத்தையு, விலக்காகிய வாலையும், ஆகமங்கள் என்னும் புற வணிகளையும், அவ்வாசமங்களிலே விரித்துரைக்கும் மந்திரங் களாகிய சதங்கை, கிண்கிணியலை, பில்பபு என்பவைகளையும், சூரிய சந்திரர்கள் எனணும் சூழமடின் மேவிடத்துள்ள புடைப்புக்களையும், பிரணவாகிய சடிவாளத்தையும், அறு வகைப் புரச்சமயங்களாகிய ரோபசெய்யுஞ் சேனைகள் மூலத் தோடழிபச்செய்யும் வெற்றிபயு, பிரமனது முகங்களாகிய இலாயத்தையும், அண்டகோழிகளெல்லாக் திரண்டமைந்த முதுகினையும், அசன்மேற் பிரபல சுருதியென்னுஞ் சேணத் தையமுடைய குறறமில்லாத வேதங்களையே சிவபெருமான் குரையாகக்கொண்டார் என்பது விரிக்கப்பட்டு, வேதக் குதிரையர்; வேதத்தின் முடிச்சுபொருளாயிருப்பவர்; வேத ரூபர்; வேதாதிதர்; வேதாசுரர்; பாசஞானத்தார் காணப் படாதவர் எனணு முணமைகள் கொள்ளற்குரியவாம்.

இங்ஙனமன்றி, பொருளாய்க்காணப்படாத ஆகாயமும், உகாசு-புவனங்களும், அட்டபர்வதங்களும், சத்தசமுத்திரங் களும், சத்தபாதலங்களும், பஞ்சபூசங்களும் ஆகி, ஆன்ம கோடிகளிடத்தும் அவ்வவற்றின் அறிவுமாகி எல்லாமாய், அல்லவாமாய், மனத்திற் பேசுமரையிராமல அபேதமாய்க் கல க்து நிற்கும் வாசியைக் கொண்டவர் எனவும் நூல்கள் கூறு கிற்கும்.

இவையன்றி, சுழுமுன நாடியிற் பிராணவாகியை நிறுத்தி, விடயங்களிலே பனசைசு கொலுவொட்டாமல திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே கிலக்கச் செய்து, அமுதாரங்கனையுந் தரிசித்தது, அசபாசததி சிவானமிகப்பாய கீறகுங் கிரமத்தையும் அறிந்து, அவைகளைக் கடந்து, அபிரமித்தங்கனையுடைய கமலத்திற சுவாரிசெய்து, ஆமிசபானஞ்செய்து கீறகுஞ் சிவயோகிகளின ஞானமிதாவசனையிலே சிவபெருமானுக்கேகாதயமயவாகி மேலாக விளங்கி கிறபார எனனு முண்மையும போத்திடுமெனவுங் கூறுவா புலவா.

திருவினையாடற்புராணம்.

தருமமாகிவாற்பொருளை வந்தான கருண கருமகாண்டமாஞ் செவிய நகாட்சியைக்கடந்த, வொருமையாம பரமபரமாமுணர்வெனுங்கண்ண, தருமையாவலிதிமுகத்ததநிடேகவாலதுவால்..... அண்டகோழக ள்ளைத் துமோ பிண்டமாவடுக்கி, யுண்டநீரதாமுது கிண்மேலுபநிடக்கலனை, கொண்டவாலியவைதிகப் புரவிமேற்கொண்டான, றெண்டர்பாசவன் றெடரலிழ்த்திடவருஞ்சோதி.

நெஞ்சுவிநூது.

தோலாத, வானப்புவனயலைகடலேழ்பாதாள, மூனைந்துபூதத் தருணாச்சி-ஞானமா, யெல்லாமாயலவவா யெண்ணுவாரெண்ணத்து, னில்லாமனிற்ருளீள்வாசியான.

என்னுஞ் செய்யுள்களானும் பிறவாற்றானுந் தெளிக.

ஒன்பதாநாள்நிழா

பிக்ஷாடனமூர்த்த திருக்காட்சி.

ஒன்பதாளாளிலே, பவிபாகதிரமஞ்சுலம், துடிஎன்பன திருக்கரத்திலங்க, சுடைக்கறறை தூங்க, நிருவாணகோலம் விளங்க, பிக்ஷாடனமூர்த்தி டெழுநகருளுங் காட்சி யுடைத்தாம்.

இதனுண்மை யெல்லாம் திருவருண் ஞானம் என்னும் சிவஞானமபெற்ற பெரியோரே அறிந்து கூறவல லுராவா.கம் போனியர் கூற நினைத்தலும் நகையேயாய். ஆயினும் சிறிது கூறுவாம். ஆன்மாக்களது சதகாவரண சத்திகளையுந் கெடுத்துச் சர்வசங்க பரிந்திவாகஞ்செய்து, பரமசரக்க நிராகார நிராசதானந்தமான நிருவாண (மோட்ச)த்தைக் கொடுப்பவர்

என்பது, இந்தலயக்கிரம திரோபவ வடிவத்தால் அதுமிக்கப் படும் என்ப.

காரைக்காலர்மையார் அப்புத்தத்தீவந்தாதி.

இங்கிருந்துசொல்லுவதெனெம்பெருமானெண்ணாதே
யெங்குமபலிகிரியும்திறமும்—பொருகிரவி
லீமவனத்தாடுவதுமெனயுக்கெனருராய்வோம்
நாமவனைக்கண்ணுறறொன்று.

பத்தாநாடவிழா

திருநடனக்காட்சி.

பத்தாநாளிலே சிவபெருமானது திருநடனபாவனை நடத்தப்படும். நிலவுலகத்திலே யுள்ள மாணுடாகள் பலரானும் பலவிதமாகக் கூத்துகள் ஆடப்படுகின்றன. தேவர்களும் அநேகர் பலவிதமாக ஒவ்வோர் காலகதிலே ஒவ்வோர் நிமித்தமாக நடித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள்ளே கண்ணழிந்தியானவர், தம்முயிரை மாய்க்குமாபொருட்டு கஞ்சன அனுப்பிய யானையின்கொம்பை முரிக்கற்காக ஆடியகூத்து அல்லியம் எனவும், காமகுமாரனை வானாகுனிட்டு சிறையினின்றும் மீட்க நினைந்து, அங்ஙனசென்று குடத்தின்மேல ஆடியகூத்து நடம் எனவும், வானாகுனை வெல்வதற்கு மல்லனாப்ச் சென்று போர்க்கழைத்து, அவனுடனெதிர்த்து, அவனுடலை நெரித்து அழித்தற்பொருட்டு ஆடியகூத்து மல் எனவும், காமனானவன், தன்குமாரனாகிய அகிருகன என்பவனை, வானாகுன சோணித புரத்துச் சிறையிட்டதை யறிந்து மீட்குந் தருத்தால் ஆங்குச் சென்று, பெண் வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பேடு எனவும், இத்திராணியானவள், வாணன் நகரிலே வாடத்கை வாயிலில் நின்று ஆடியகூத்து கடைபம் எனவும், இலந்தும் தேவியானவள், அசுரர்கள் யுத்தகோல மொழிந்து தனமேல் ஆசைப்படும்படி மோகினி வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பாவை எனவும், துர்க்காதேவியானவள், தன்னுடன் போசெய்த அசுரர்கள் ஆண்மையிலலாமல வஞ்சனையால் வெல்லுகின்றது, சர்ப்பம், தேன் முதலாய வடிவங் கொண்டு வர, அதை யறிந்து அஃதெலாம் ஒழிபுங் காரணமாக மரக்காலகொண்டு ஆடியகூத்து

மாக்கால் எனவும், அடியரிடாதீர்க்கும் கலியுகவாத தீருவநு ண்ழர்த்தியாகிய கதிரைவேப் பெருமான், போமுனையிலே அவு ணாகன் புறங்காட்டியோடத் தமது திருக்குடையைச் சாய் த்து ஆடிய நடனம் துடை எனவும், சூரபன்மன வேற்று வடிவங்கொண்டு, சமுத்திரதங்கிலை மறைந்து வினறபோது, அப்படிறதுகுறாக கட லலைமனின்று துடிகொட்டி ஆடிய திருடம் துடி எனவும், பெயாபெறும்.

இவர்கள் ஆடிய நடனங்கள் இவ்வாறாக, மகாபீஷ்ட தேவதேவரான சிவபெருமான ஆடி யநுந்ம திருடனங் கள் பலவாம். அவைகளுட் பிரதானமானவைகள், கான்மாறியாடு நடனம், பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, சந்தியாநிருத் தம், சண்டதாண்டவம், வீரரட்டகாசம், கௌரிதாண்டவம், ஆனந்த நடனம், அனவரத்தாண்டவம், பிரதமமகாசங்கார நிருத்தம் எனபவைகளாம்.

இவைகளுள், கான்மாறியாடு நடனமாவது, மதுராபுரியிலே வெள்ளியமபலத்திலே, எடுத்தருளிய இடத்திருப்பத்ததை ஊன்றியும், ஊன்றிய வலத்திருப்பத்ததைத் தூக்கியும், விக்கி ரம் பாண்டிய சூரரானு வீராசசேகர வழுதியினது வருத்த மும் மலமோட மாறியாடிய நடமேயாம்.

தீருவினையாட்புராணம்.

நாட்டினுன்குறித்தாபாயநனனுமுனித்தாளுன்றி
நீட்டினுனவலத்தாளவீசிரிநுபலன்மாறியாழக்
காட்டினுன்குன்னிநாடனகவலையுபாசமுனறும்
வீட்டினுனபரம்னக்கலேலையுளவீட்டினுன.

பாண்டரங்கநடனமாவது, சிவபெருமான் திரிபுரசங்கார நிமித்தம் எழுந்தருளுங் காலசகலே, தோச்சராதியாய் கின்ற பிரமதேவர், தமது சேவியான சரஸ்வதியின் பிரிவாற்றாது வருத்த, அதை யொழிக்குகிமிக்கக் திருவெண்ணீறணிந்து அபபிரமற்கு முன்னா ஆடிய கூத்தாய்.

கோடுகோட்டியாவது, ஆதி மகதியாக்த சமானுக்க ரகித ரான சிவபெருமான, திரிபுர தகனஞ்செய்து அவ்விடத்திலே கின்று திருவருட் சக்திபாசன உமையமமையார் தாளம் போட தக்திருக்கரங் கொட்டி கடித்ததேயாம்.

சந்தியாநீந்தமாவது, சிவபிரான் பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தைத் தேவமாதர்களின் மங்கலகாரண நிலைபெறு மாறுண்டருளி, அதனாற் றும யாதோர்தீமையும் சிறிதடையப் பெருராயினும், ஓர் திருவிளையாடலுன்னி, கணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாாய்த் தேவியார உபசாரஞ்செய்ய சயனத் தெழுந்தருளி யிருந்தனர். அதுகண்ட சேவர்கள் அர்ச்சிக்க, மறுகளான திரயோதசி திருமலை (பிரதோடகாலத்திலே) பெருமானார் பிராட்டியாரை கிறுத்தி, திருக்கரத்திலே தம ருகங்கொண்டு ரூலாயுதத்தைச் சுழற்றி, ஓர் சாமகாலம் அள வுங் கைலைவரையிற் செய்த திருக்கூத்தேயாம்.

உருமத்திரட்டு.

பொங்குங்கங்காதரன்குளையினறையொன்றும் புகலாமலிருந் தனனோர்கணப்பொழுதுபுலிவா, ரங்கவளையிலைவிடாதருச்சனை முன்புரித்தா ரதகிதியகாசுபாமடுததகிதியதனிற், புங்கவர்பாரண ம்புசித்தேபூர்த்தியுற்றாரிதனமேற் பொருந் தந்திதிதனிவிமவாணபொ ர்கொடியைவைத்தே, சங்கரனருவஞ்சுழற்றிவடித்தனனோர்யாமஞ் சதுர்மறைநூலுது பிரதோடமென லீவசாற்றும்.

சண்டதூண்டவமாவது சிவபெருமான் திருவாலங்காட் டிலே சுருத்தா காரக்மீகாடகா என்னும் இருடிகள் தரிசிக்க வைரவழாத்தங்கொண்டு, அபிபேம கவரசம் விளங்க, துத்தமு தலாய சத்தக சுரங்கமேளாடு பாட்டொலிக்க, கொக்கரை முத லாய பல வாத்திபங்கள் கோவித்க, காளியுடனே யாடி அவள் அகங்காரத்தை அடக்கிய கூத்தாய். இதைப் பாண்டரங்கம் என வுங் கூறுப.

திருவாலங்காட்டுப் புராணம்.

இன்னவையொழியுஞ்சாயல ிநயமிலங்கச்செவ்வாய்
புன்சிறுமுறுவல்பூப்ப்புணவா னந்தம்பூர்த்
தன்புறுவைவையா னளையவர்தரவியங்கட்டேற்ப
விவபடுகடனங்காளியோடா ருளவினைத்தவேலை.

முத்தநீர்ப்பதிகம்.

துத்தங்கைக்கிளைவிளரிதா ரமுழையினியைசைபண்கெழுமப்பா டிச், சசசரிக்கொக்கரைதக்ககடையாடு தருணித்தத்தபிநாளம்வினை, மத்தளங்காடினைகவண்ணகமென் றுற்றருகவருடமுழாமொந்தைவா சித், தத்தனைவ்வைவினோடுமெருகனப்பண்டா திருவாலங்காட்டே.

கௌரிதாண்டவமாவது, சிவபெருமான், மோகினி ரூபங் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியோடுத் தாருகவனத்தை யடைந்து, ஆங்குத் திருநடனஞ் செய்தமைகாரணமாக, அம்மையார் ஊடல்கொள்ள, அதை நீக்கற்குக் கைலைமையிலே அத்தாருகநடத்தை யாழிக் காட்டியதாம்.

விராட்டகாசமாவது, பிரணவப் பொருள்தெரியாதமயங்கிய பிரமதேவரது சிறையை நீக்கும்படி காரணன் முதலிய தேவர்கள் வேண்ட, சிவபெருமான் குமாரக்கடவுள் இருக்குமிடத்துக்கு எழுந்தருளிச்சிறை விடுவித்து, அவரைப் பிரணவப் பொருள் வினாவியருள, அவர் மூலவேதன்மட என்னுந் திருத்தணிகை சேஷத்திரத்திலே அதனுண்மைப் பொருளையுபதேசிக்க, அதுகாரணமாக விரைந்தெழுந்த வீரமேலிட்டானே அட்டகாசஞ்செய்து அங்ஙன் ஆடிய திருக்கூத்தாம்.

கந்தபுராணம்.

காமருகுமான்சென்னிகதுமெனவுயிர்த் துச்செக்கர்த்
தாமரைபுரையுங்கையாற்றமுவிதேயயனுந்தேற்ற
வோமெனவுரைக்குஞ்சொல்லினுறுபொருளுனக்குப்போமோ
போமெனிலதனையின்னேபுகலெனவிறைவன்சொற்றான்.

தணிகைப்புராணம்.

தனக்குத்தானேமகனாகியதத்துவன்
தனக்குத்தானேயொருதாவருங்குருவுமாய்த்
தனக்குத்தானேயருட்டத்துவங்கேடடலுந்
தனக்குத்தானிகரினான்மழங்கிநின்றாடினான்.

ஆனந்தத் தாண்டவமாவது, சிவபெருமான் பதஞ்சலி, வியாக் கிரம்பாதர் முதலாலோர் தரிசிக்க, சிதம்பரத்திலே, சபையிலே, விருதுபாடுவோர் தாளம் முழக்கவும், வாணன் குடமுழாக்கொட்டவும், பிரமன் தாளம்போடவும், திருமால் மத்தளம் அடிக்கவும், திருக்கரத்துள்ள தமருகம் ஆர்க்க, பாம்புகள் இரைக்க, மான் கதற, கொன்றைமாலையில் வண்டின முளர், பாலசந்திரன் அசைய, கங்கை கோஷிக்க, வேதச்சிலம் பொலிக்க, முயல்கள் ளைய, சிவகாமியம்மையார் அக மிக மகிழ ஆடுத் திருக்கூத்தாம்.

திருப்போநூர்ச்சந்திழறை.

குடமுழாவாணனீராயிரங்கரங் கொண்டு குமுருமெனவேமுழக்க, கொண்டலினிறக்கடவுள்முழுவொலிமுழக்கவிரிகோகனகமாளிகையினுன், தடமருவுடைத்தாளநற் றொனிமுழக்கவந்தமருகத்தொனிமுழக்க, தாரளிமுழக்கமறைநாபுரமுழக்கவிருதாள்கடாளம்முழக்க, வடனதியிரைக்கமணியரவுகளிரைக்கவுழையலறமுயலகனெனியுற, வாடகமணிச்சபையினாடகமிழைத்துமைக்கனபுசெயுமின்பவழிவோன்.

அநவரதநீருநடனமாவது சாவஞ்ஞக்துவ, சர்வகர்த்தத்துவ பதியாகிய சிவபெருமான், பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு ஆன்மர்களுக்குப் போக முத்தியளிக்கு நிமித்தம், டமருகத் தாங்குத் திருக்கரத்தினாலே சிருட்டியும், அபயாதத்தினாலே திதியும், அக்கினியேந்தத் திருக்கரத்தினாலே சங்காரமும், ஊன்றிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே திரோபவமும், தூக்கிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே அதுககிரகமும் ஆக, மூன்று திருக்கரங்களாலும், இருசுருவடிகளாலும், பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யும் திருக்கடனமேயாம்.

போற்றிப்பஃறெடை.

நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்காமுலமொன்றினையு, மங்கிலையேயுண்ணின்றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு, மேவாவினங்கும்பிரளயாகலருக்குத், தேவாய்மலகன்மந்தீர்த்தருளிப்—பூவலயம், தன்னின்றநீங்காச்சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்றமுரமலந்தீர்த்தாட்கொள்கை—யன்னவனுக், காதிகுணமாதவிஞ்ஞலாமித்திருத்தொழிலும்.

உண்மைவிளக்கம்.

எட்டுமிரண்டுமுருவானலிபுகழ தே, நட்டம்புதல்வாநவிலக்கேள் சிட்டன், சிவாயநமவென்னுந்திருவஞ்செழுத்தாலே, யலாயமநரின்முடுவான். “கோற்றத்துடி” எனக்கூறியவற்றாலும் அறிக.

பிரதமமகாபிரஸாந் நிகுத்தபாவது, பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், அனாதேசுரர், சதாசிவன் என்பவர்களால்படத்தப்படும் பிரமாண்டப் பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்பவற்றுள் இறுதிக் கண்ணதாம். அஃதாவது முடிவு காலத்திலே பன்னிரண்டு ரூபியர்களும் உதித்தாறுவருடம் மழையில்லாமல் பூமி யெல்லாவற்றையும் எரித்து நீருக்கி, அவைகளைச் சுமந்துவிற்கும் ஆதிசேடனையும் பஸ்மஞ் செய்யும்

போது, அதின் பணமகுடங்களினின்றும் விஷாக்கினி பிறந்து
 ரூரியாக்கினியோடு சோந்து, அச்சேஷனையும், துவாதசாதிக்
 தர்களையும் எரித்து நீராக்க, அவ்வக்கினியினின்றும் சத்தமகா
 மேகங்கள் பிறந்து, நூறு வருடம் யானைத் துதிகைபோல
 பெருகுளமழையைப் பெய்யும். அதனாலுண்டான சலமே
 எங்குஞ்செறிந்து மூடிவிற்கும். அச்சலமானது தன்னிடத்தே
 பூமியொடுங்கிவிறக வாயுத்கமபாகாரமாய்விளங்கும். அங்ஙன
 மிலகும் பிரளயத்தை யதினின்றும் தோற்றிய வடவாமுகாக்
 கினியெனனும் ஊழித் தீ குடித்தெழுநூ ஊழிக்காற்றி
 லொடுங்கும். அக்காற்று ஆகாயத்தில ஓடுங்கும். அவ்வாகா
 யம் அகங்கார தகதுவத்திலும், அது மகானிடத்திலும், அது
 பிரகிருதிமாயையிலும், அபபிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயை
 யினும், அவ்வசுத்தமாயை சுத்தமாயையினும், அது பராசத்
 தியிலும், பராசத்தி சிவத்துள்ளும் ஒடுங்க, சிவபெருமா நெரு
 வரே சேடித்து விளங்கித் திருநீடனஞ் செய்யா நிற்பார்.
 அத்திருநீடனமே மேற்கூறியதாகும்.

கூர்மபுராணம்.

மாதீலம்புனலிலொளிக்குமப்புனல்போய்வன்னியிற்கரக்குமவ்
 வன்னி, பூனியில்வனியிற்சேருமவவனியோயுயர்வினம்படையுமவ்வி
 சும்பாங், கேணையவாங்காரத்திடையொளிக்குமானகதுமகானிடை
 யெய்து, மானவம்மகான்போயுயர்பிரகிருதிதன்னிடையினிதினின
 மரும்.

சிவஞானசித்தியார்.

தத்துவமென்மூன்றுஞ்சென்றான்மதத்துவத்தொடுங்கும்
 விததையிலொடுங்குமாறுஞ்சிவத்தினிலொடுங்குமூன்று
 நித்ததத்துவமிம்மூன்றுமென்பர்களிரண்டுநின்ற
 சுத்தமாஞ்சிவத்தொடுங்குந்தோற்றமுயிதுபோலாகும்.

கந்தபுராணம்.

கடல்விடறுகார்த்தொல்லெக்கடவுள்பின்னழிக்குங்காலே
 யுடலுயிரகலம்யாவுமொடுங்கியவிடமதன்றே
 சுடலையதாகுமந்தச்சுடலேகாணணையசோதி
 நடவல்லகின்றவெல்லநாடருந்தகைமைத்தஃதே.

இவைகளன்றிப் பற்பல இடங்களினும் பற்பல ஏதுவாக
 கடித்தருளுந்தன்மை நூல்களான் உணர்க. ஆகவே இவ்

வகைத்தாய லயக்கிரக அதுக்கிரககோல நடனக்காட்சியால் உய்த்துணரகிற்கும் உண்மையாவது, புனியைக் கண்டவர்க்கு வாயில் நீருறுதல்போல, பெருமானாறு திருநடனக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்கு ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிதலும், மனவீருள் ஓடலும், ஆனந்தவமுதம் ஊறலு முண்மையாம் என்பதும், அவைகள் பொருந்தப் பெற்றோர் சுத்தாவத்தையை யடைந்துபுறநிலை அநிலை என்னுங்கருவிகளோடுங்கூடித் தம்மைக் காண்பதாகிய நிளமல சாக்கிரததையும், அநிலைக்கருவிகள்மாதிரித்தானே கூடிநின்று தம்மைக் காண்பதாகிய நிளமலசொப்பனத்தையும், அவ்விரு நிலைக்கருவிகளையு நீக்கி மனமொழிக்கெட்டாத தம்மை யறிதலாய நிளமலதூரியத்தை யும் நீங்கிச் சிவஞானவான்களாவார் என்பதும், சிவபெருமான் அவர்களது இருதயமத்தியே சிதம்பர சிற்சபையாகவும், ஆகாசமே அங்கமாகவும், சுழலுங் காற்றே பெருமூச்சாகவும், பூமியே திருப்பாதங்களாகவும், வடிவு கொண்டு வரதாபயங்கள் விளங்க, வேதமுழக்கஞ் சததிக்க, தசவிதநாதங்களும் வாத்தியங்களாக ஒலிக்க, நடனஞ் செய்வார் என்பதும், அந்நடனத்தை அவர்கள் ஞானக்கண்ணினாலே உள்ளபடி தரிசித்து, அதனவித முற்றிருப்பார் என்பதும், அன்றியும் அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை எனவும், அப்பிரகாசத்தள்ளிருக்கும் சோதியே கடவுள் எனவும், அவ்வுள்ளொளியின் அசைவே நடனம் எனவுங்கொண்டு, சிவஞானிகள் திருவருளினாலே மும்மலங்களையும் நீக்கி, ஆன்மபோதம் முடிந்த விடத்திலே உதயமாகும் ஆனந்தமாக்கடலிலே முகந்துகொண் டதுபவிக்கிறதே பெருமானார் திருவருள் வடிவோடு கிருத்தஞ்செய்யும் முறையாம் என்பதும் தெளியக் கிடப்பதுகாண்க.

தேவாரம்.

புனிகண்டவர்க்குப்புன லூறமாபோற்
களிக்குந்திருக்கூத்துக்கண்டவர்க்கெல்லாந்
துளிக்குங்கண்ணீருடன்சோருநெஞ்சத்திரு
ளொளிக்குமானந்தவமுதமுள்ளத்தே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாலல்.

விளங்கவெண்ணீறுபூசிவிரிசடைக்கங்கைதாங்கித்
துளங்குநன்னுதற்கட்டோன் றச்சுழல்வளிநெடுமூச்சாகக்
களங்கமிதுருவந்தானே கதனமாய்ப்பொலியப்பூமி
வளர்ந்ததாளென்னவுள்ளமன்றெனமறையொன்றின்றி.

மறைமுழக்கொலிப்பத்தானேவரதமோடபயக்கைகண்
முறைமையினோங்கநாசமுரசெனக்கறங்கவெங்குங்
குறைவிலாவணநிறைந்துகோதிலாநடனஞ்செய்வான்.

உண்மைவிளக்கம்.

மோனந்தமாமுனிவர்மும்மலத்தைமோசித்துத்
தானந்தமானிடத்தேதங்கியிடு—மானந்த
மொண்டருந்தினருடலகாணுமருண்மூர்த்தியாய்க்
கொண்டதிருவம்பலத்தான்கூத்து.

இஃதன்றிச் சிலர், சிவமூர்த்தி கௌரீபீட சத்திரூப
கேடயத்தின்மேல் நின்றகோலமாகவும் உட்கார்ந்தவடிவமாக
வும் எழுந்தருளி, அசைவுத்தாண்டவத்தால் ஓங்காரவட்டங்
குறிக்கப்பட்டு பிரமஞானத்தையும், குதிக்கும் நடத்தால்
அகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு ஈஸ்வரஞானத்தையும், சாயும்
ஆடலால் உகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு சத்திரஞானத்தையும்,
அசைவற்று நிற்பதனால் மகாரவட்டங்குறிக்கப்பட்டு ஆன்ம
ஞானத்தையும் காட்டி, ஆன்மஞானாநுக்கிரகம், சத்திராநா
நுக்கிரகம், ஈஸ்வரஞானாநுக்கிரகம், பிரமஞானாநுக்கிரகம் ஆ
கிய நான்குவித அநுக்கிரகங்களையும் அறிவில் விளங்க உணா
த்தி, சன்மபந்தம், கன்மபந்தம், விருத்திகுணபந்தம், அபிமா
னபந்தம், அவிவேகபந்தம், தொந்தார்த்தபந்தம், விடயபந்
தம், வாசனாபந்தம் முதலாய பந்தசத்தி யகலுமபடி தூர்த்தி
அடியார்களிடத்திலிருந்து பந்தம் யாவையும் பறித்துத் தம்
மைப் போலாக்கும் உண்மையை லயக்கிரம அநுக்கிரக கோ
லத்தார் காட்டுவர் எனபதும், இதனாலேயே இக்காட்சி பந்
தம்பறி எனப்பெயரும் பெறும் எனவுங் கூறுப.

பதினோராநாள்விழா.

நடராஜ, தியாகராஜ மூர்த்தத்தரிசன கோலம்.

பதினோராளிலே பஞ்சகிருத்திய ஏகவிஸ்வ விராட்
மஸ்வர கேடசமூர்த்தி கோலமாய் எழுந்தருளி, ஈஸ்வரத்துவ

சர்வ ரகசியத்தையும், தியாகராஜகோலத்தால் ஆன்மா, பிரம ஐக்கியமாகும் முத்திகோலத்தையுங் காட்டும் என்ப.

இங்ஙனமுள்ள பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்க ளுள்ளே, முதல் ஐந்துநாள் உற்சவம், தோற்றக்கிரம பஞ்ச கிருத்தியம் விளக்கல காரணமாகவும், பின் ஐந்துநாள் உற்ச வம், லயக்கிரம பஞ்சகிருத்திய விளக்கங் காரண மாகவும், இறுதியில் உள்ள ஓர் நாள் உற்சவம், மோக்ஷப்பிராப்தி உண ர்த்தல் காரணமாகவுஞ் செய்யப்படும் என்ப.

மற்றைய இருபத்தொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்க ளுள்ளே முற்பதினாறுநாள் உற்சவம், சோடசகலாதரிசன நிமித்தமாகவும், பின் நாலுநாள் உற்சவம், சதுர்தாரக பிரமக் காட்சி நிமித்தமாகவும், இறுதியான ஓர்நாள் உற்சவம், சீவ சிவைக்கிய முத்திவிளக்கங் காரணமாகவுஞ்செய்து, முத்தி யடைந் தின்புற்று வாழ்வார்கள்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவாற்றாளுனே, உலகமானது, சர்வஞ் ஞாத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ முழுமுதற்பொருளாகிய ஓர் பதி யை முதலாக உடையது என்பதும், அப்பதியின் உண்மை யிலக்கணங்களைக் குறைவற விளக்குவதாய், பரமுத்தியனிப் பதாய், விசேடமாய் ஒளிர்வது “சிவன்” என்னுந் திருநாமம் என்பதும், அது கடவுளுக்காக தன்மையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினது திருவடித்தெப்பமே சனைசாகரத்தைக் கடப் பித்து முத்தியென்னும் பேரின்ப நிலைக்கரையில் உய்க்கும் என்பதும், அத்தெப்பத்தையடையுஞ் சமயம், வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமாம் என்பதும், அச் சமயம் சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதும், அவற்றுள் முன் வழியாய், முத்திக்குச் சாதனமாய் விளங்குவது சரியாமார்க்கம் என்பதும், அதன்புண்ணிய கர் மங்களுள் கேஷத்திராலய உற்சவ சேவாதிகளே விசேட சிவ தர்மம் என்பதும், அவைகளின் பிரபாவ உண்மைகள் இவை யென்பதும், ஒருவாறு தொகுத்து விளக்கப்பட்டமையால், சிவன், கேஷத்திரம், ஆலயம், மகேற்சவாதிகளின் உண்மைப்

பிரபாவங்களை உய்த் துணரல் பேரறிவுடையோர் கடனும். இங்ஙனமாக யாவரும் இவ்வுண்மைகளை அறித்து, மெய் யன்புடனே அவ்வழியினின்றொழுகி, சிவஞானமடையப் பெற்று, அத்தமினென்பத் தழிவில லீடான பிறவா முத்திய டைந்து இனிதுவாழவும், இந்நூல் நன்னூலாய் இனிதோங்கி நிலவி நிலைக்கவும், சீருந்துணைத்திருவாய் இருக்கும், அகண் டாகார நித்த வியாபக சர்வாறுக்காக பரப்பிரம பாஞ்சோ திப்பிழம்பாகிய சிவநகப்பேருமானது தவ்விய பேரருளைச் சித்திக்கின்றென்.

உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தோங்கி
யிலகுசிவன் றுள்வாழ்க வே.

என்னை யாருடையகதிரைவேன் முருக
எின்னடிக்கமலம்வாழியே
மின்னை நேரிடையவவமரஞஞ்சரிந்
லின்னலந்திகழுநீன்மெயா
என்னை மாருடையதிருவடித்தளிர்கள்
வாழிவாழியியில்கொழிவேல்
முன்னையாரருளினருமைமீன்புகவி
முத்திந் தூனமிகவும்வாழிவே.

மு ன் னி ன் னு.

உ

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௧	௨௧	வரட்	வாட்
௪௪	௩௦	வாக்யையாற்	வாக்யையாற்
௫௨	௬	பிரிதிவி	பிருதிவி
௫௯	௧௧	சத்தாதுக்களும்	சத்தாதுக்களும்
௮௮	௩௩	கலன்க	கலன்
௯௩	௨௦	துருணர்ச்சி	துயிருணர்ச்சி

